

Dünya Klasikleri

ORMAN KİTABI

Rudyard Kipling



Gökçe Yavaş
çevirisiyle

Rudyard Kipling

Orman Kitabı

Rudyard Kipling: Hint midir rint midir?
İsmi, nesli tükenmiş bir timsah türüne verildiği gibi, aynı zamanda bir çanta markasıdır. İşte beyaz adamın laneti... Kral olacak adamdı, gitti ormanın kitabını yazdı. Bkz. Welcome to the Jungle

Orman Kitabı

Rudyard Kipling

Özgün Adı
The Jungle Book

İthaki Yayınları - 1079

Yayın Koordinatörü: *Tuğçe Nida Sevin*
Editör: *Alican Saygı Ortanca*
Redaksiyon: *Merve Süzer*
Kapak Tasarımı: *Şükrü Karakoç*
Grafik Uygulama: *Özge Boz*
1. Baskı, Şubat 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-375-528-9

Sertifika No: 11407

Türkçe Çeviri © Gökçe Yavaş, 2016
Türkçe Telif Hakkı © İthaki, 2016

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Rudyard Kipling

ORMAN KİTABI

Çeviren
Gökçe Yavaş



İÇİNDEKİLER

Mowgli'nin Kardeşleri 7
Seeonee Sürüsü'nün Avlanma Şarkısı 31
Kaa'nın Avı 33
Bandar-Log'un Yol Şarkısı 63
"Kaplan! Kaplan!" 65
Mowgli'nin Şarkısı 85
Beyaz Fok 89
Lukannon 113
"Rikki-Tikki-Tavi" 115
Darzee'nin Şarkısı 135
Fillerin Toomaisi 137
Şiva ve Ağustosböceği 159
Majesteleri'nin Hizmetkârları 161
Kamp Hayvanlarının Geçit Töreni Şarkısı 181

Mowgli'nin Kardeşleri

Çaylak Rann şimdi, eve getiriyor geceyi
Yarasa Mang'in azat ettiği.
Sürüler kapandı ahır ve kümeslere
Zira gün doğumuna kadar yok bize mâni.
Bu gurur ve güç saati,
Pençe, kuyruk ve tırnak.
Hey, duyun çağrıyı! İyi yapın avı
Orman Kanunu'nu koruyanı!
Orman'da gece şarkısı

Çok sıcak bir akşamdı. Seeonee tepelerinde Baba Kurt, günlük uykusundan saat yedide uyandı, kaşındı, esnedi ve üzerlerindeki uyku hissini atmak için birbirini ardına pençelerini esnetti. Anne Kurt büyük, gri burnunu yuvarlanıp ciyaklayan dört yavrusunun üzerine uzatmış, yatıyordu. Ay hep beraber yaşadıkları mağaranın ağzında parladı. "Arrh!" dedi Baba Kurt. "Tekrar avlanma zamanı." Tepeden aşağı koşmak üzereydi ki fırça kuyruklu küçük bir gölge eşiği geçip sızlanmaya başladı: "Ey Kurtların Şefi, şans seninle olsun! Şans ve güçlü beyaz dişler asil çocuklarınla olsun, bu dünyadaki açları unutmasınlar."

Gelen çakaldı. Tabaqui, Artıkçı. Hindistan kurtları, ara bozuculuk yaptığından, yalanlar söylediğinden ve köyün çöplüğünden paçavra ve deri parçaları yediğinden Tabaqui'yi hor görürler. Ama aynı zamanda ondan korkarlar da, çünkü Tabaqui delirmeye, ormandaki herkes-

ten daha fazla yatkındır; böyle zamanlarda birilerinden korktuğunu unutur, orman boyunca koşup önüne gelen her şeyi ısırır. Küçük Tabaqui delirdiğinde kaplanlar bile kaçıp saklanır, zira delilik vahşi bir hayvanı ele geçirebilecek en utanç verici şeydir. Biz kuduz deriz ama onlar dewanee, çılgınlık, der ve kaçarlar.

"Gir o zaman ve bak," dedi Baba Kurt sertçe, "ama burada yemek yok."

"Bir kurt için hayır," dedi Tabaqui, "ama benim gibi biri için kuru bir kemik iyi bir ziyafettir. Biz, Gidur-log* kimiz ki ince eleyip sık dokuyalım?" Mağaranın arka tarafına seğirtti, orada üzerinde biraz et olan bir geyik kemiği buldu ve oturup neşeyle kemirmeye başladı.

"Bu güzel yemek için sonsuz teşekkürler," dedi, dudaklarını yalayarak. "Bu asil çocuklar ne kadar da güzeller! Gözleri ne kadar da büyük! Hem de daha çok gençler! Tabii, tabii, kralların çocuklarının doğuştan saygın olacağını hatırlamalıydım."

Diğer herkes gibi Tabaqui de çocukları bu şekilde övmenin ne kadar şanssızlık getirdiğini biliyordu. Anne ve Baba Kurt'un rahatsız olduğunu görmek onu memnun etmişti.

Tabaqui, yaptığı kötülükle neşelenerek kımıldamadan oturdu ve nispet olsun diye şöyle dedi:

"Shere Khan, Yüce Olan, avlanma bölgesini değiştirdi. Gelecek ay döngüsünde bu tepelerde avlanacak, bana öyle söyledi."

Shere Khan, otuz kilometre uzaktaki Waingunga Nehri yakınlarında yaşayan kaplandı.

"Buna hakkı yok!" diye öfkeyle konuşmaya başladı Baba Kurt. "Orman Kanunu'na göre önceden uyarmadan

* Çakal halkı. –*çn*

bölgesini değiştirmeye hakkı yok. On beş kilometre içindeki herkesi korkutacak ve ben... Ben bugünlerde iki kişi için avlanmak zorundayım."

"Annesi ona boşuna Lungri* dememiş," dedi Anne Kurt sessizce. "Doğuştan bir ayağı topal. Bu yüzden de sadece sığırları öldürüyor. Waingunga köylüleri ona kızgın ve o buraya bizim köylülerimizi de kızdırmaya geldi. Köylüler onu bulmak için ormanı köşe bucak aradığında o çok uzaklarda olacak, otlar ateşe verildiğinde kaçmak zorunda kalan biz ve çocuklarımız olacağız. Gerçekten, Shere Khan'a fazlasıyla minnettarız!"

"Minnetinizi ona ileteyim mi?" dedi Tabaqui.

"Dışarı!" diye patladı Baba Kurt. "Dışarı! Efendinle avlanasın. Bir gece için yeterince zarar verdin."

"Gidiyorum," dedi Tabaqui sessizce. "Aşağıdaki ağaçlıktan Shere Khan'ın seslerini duyabilirsiniz. Mesajı kendime saklasam da olurmuş."

Baba Kurt dinledi ve küçük bir nehre inen vadinin aşağısından, hiçbir şey yakalayamayan ve bunu bütün ormanın bilmesini de umursamayan kaplanın kuru, öfkeli, hırıldayan, tekdüze sızlanmasını duydu.

"Aptal!" dedi Baba Kurt. "Gece avına bu sesle başlıyor! Bizim geyiklerimizi, onun şişko Waingunga öküzleri gibi mi sanıyor?"

"Hıh. Bu gece avladığı öküz ya da geyik değil," dedi Anne Kurt. "İnsan."

Sızlanma bir çeşit mırıldanmaya, hırıltıya dönüşmüştü; aynı anda pusulanın her yönünden geliyor gibiydi. Bu ses, açık havada uyuyan oduncu ve çingeneleri bazen şaşırtıp kaplanın tam ağzına koşmalarına neden olan sesti.

"İnsan!" dedi Baba Kurt beyaz dişlerini göstererek.

---

* Topal. *-çn*

"Rezalet! Yeterince böcek ve kurbağa yok mu ki insan yemek zorunda, hem de bizim bölgemizde!"

Sebepsiz yere hiçbir şey emretmeyen Orman Kanunu, çocuğuna nasıl öldürüleceğini göstermek için öldürmesi dışında, tüm hayvanlara insan yemeyi yasaklar ki o zaman da hayvan, sürü veya kabile avlanma bölgesinin dışında avlanmalıdır. Bunun asıl sebebi de insan öldürmenin, er ya da geç, silahlarıyla fillerin üstünde beyaz adamların ve de okları, patlayıcıları ve meşaleleriyle kahverengi adamların gelişi anlamına gelmesidir. O zaman ormandaki herkes acı çeker. Hayvanların kendi aralarındaki nedenleriyse, yaşayan varlıklar içinde insanın en zayıf ve en savunmasız olmasıdır. Onlara dokunmak sportmenliğe yakışmaz. Aynı zamanda derler ki, ve doğrudur da, insan yiyenler uyuz olur ve dişleri dökülür.

Hırıltı sesi arttı ve kaplanın boğazından tüm gücüyle gelen bir "Aaarh!" ile kesildi.

Sonra Shere Khan'dan bir uluma duyuldu, pek kaplansı olmayan bir ulumaydı. "Kaçırdı," dedi Anne Kurt. "Ne oluyor?"

Baba Kurt birkaç adım ilerledi ve çalılıklarda yuvarlanan Shere Khan'ın vahşi homurdanma ve mırıldanmalarını duydu.

"Aptal, oduncunun kamp ateşine atlamamayı akıl edememiş, ayağını yakmış," dedi Baba Kurt homurdanarak. "Tabaqui onunla."

"Bir şey yukarı geliyor," dedi Anne Kurt bir kulağını kıpırdatarak. "Hazır ol."

Ağaçlıktaki çalılar biraz hışırdayınca Baba Kurt arka bacaklarının üzerine oturup sıçramaya hazırlandı. Sonra, eğer izliyor olsaydınız, dünya üzerindeki en mükemmel şeyi görürdünüz: Kurt sıçramanın yarısında durdu. Sıçra-

yışını, neyin üzerine atladığını görmeden yapmıştı, sonrasında kendini durdurmaya çalıştı. Sonuç olarak, aniden havada bir metre kadar ilerlemiş ve neredeyse ilk sıçradığı yere geri inmişti.

"İnsan!" dedi Baba Kurt. "İnsan yavrusu. Bak!"

Tam önünde, alçak bir dala tutunmuş, yürümeyi yeni öğrenmiş, çıplak, kahverengi bir bebek duruyordu. Gece vakti bir kurdun mağarasına gelen en yumuşak ve en gamzeli şeydi. Yukarı, Baba Kurt'un yüzüne baktı ve güldü.

"O bir insan yavrusu mu?" dedi Anne Kurt. "Daha önce hiç görmemiştim. Buraya getir."

Kendi yavrularını taşımaya alışık olan bir kurt gerekirse bir yumurtayı kırmadan ağzına alabilir. Yani Baba Kurt'un çenesi tam çocuğun sırtında kapanmış olsa da, onu yavruların arasına koyduğunda tek bir diş bile çocuğun derisini çizmemişti.

"Ne kadar küçük! Ne kadar çıplak ve ne kadar cesur!" dedi Anne Kurt usulca. Bebek, sıcak deriye yaklaşmak için yavruları ittirerek ilerliyordu. "Ayy! Diğerleriyle beraber besleniyor. Demek bu bir insan yavrusu. Acaba çocuklarının arasında bir insan yavrusu olduğu için övünen bir kurt oldu mu hiç?"

"Arada sırada böyle şeyler duydum ama bizim Sürü'de ya da benim hayatım boyunca hiç olmadı," dedi Baba Kurt. "Hiçbir yerinde tüyü yok ve ayağımın tek bir dokunuşuyla onu öldürebilirim. Ama bak, bana bakıyor ve korkmuyor."

Mağaranın ağzındaki ay ışığı engellenmişti, çünkü Shere Khan'ın büyük başı ve omuzları girişe sokulmuştu. Tabaqui, arkasında ciyaklıyordu: "Efendim, efendim, buraya girdi!"

"Shere Khan bizi onurlandırıyor," dedi Baba Kurt ama

gözleri fazlasıyla öfkeliydi. "Shere Khan'ın neye ihtiyacı var?"

"Avım. Bir insan yavrusu bu yöne geldi," dedi Shere Khan. "Ailesi kaçtı. Onu bana verin."

Shere Khan, Baba Kurt'un dediği gibi bir oduncunun kamp ateşine atlamıştı ve yanmış ayağının acısından dolayı kızgındı. Ama Baba Kurt, mağaranın ağzının bir kaplanın içeri girmesi için fazla dar olduğunu biliyordu. Şu an olduğu yerde bile, Shere Khan'ın omuzları ve ön pençeleri, bir insan, fıçının içinde dövüşmeye çalışsa olacağı gibi daha fazla alana ihtiyaç duyduğundan kasılıyordu.

"Kurtlar özgürdür," dedi Baba Kurt. "Sürü Lideri'nden emir alırlar, herhangi çizgili bir sığır katilinden değil. İnsan yavrusu bizim. Arzu edersek öldürürüz."

"Arzu edersiniz, etmezsiniz! Bu isteme konuşması da nereden çıktı? Öldürdüğüm boğa adına, burnumu sizin köpek yuvanıza sokup hak ettiğimi almak için bekler miyim? Bu konuşan benim, Shere Khan!"

Kaplanın kükremesi mağarayı doldurdu. Anne Kurt, üzerindeki yavrulardan kurtuldu ve ileri atıldı. Gözleri karanlıktaki iki yeşil ay gibi, Shere Khan'ın yanan gözleriyle buluştu.

"Bu konuşan da benim, Raksha*. İnsan yavrusu benim, Lungri. Bana ait! Öldürülmeyecek. Yaşayacak ve Sürü'yle koşacak, Sürü'yle avlanacak ve sonunda seni bulacak küçük, çıplak yavruların avcısı, kurbağa yiyen, balık öldüren. Seni avlayacak! Şimdi defol. Öldürdüğüm Sambar geyiği adına (Ben açlıktan ölen sığırları yemem), annene gidesin ormanın yanmış hayvanı, bu dünyaya geldiğinden daha da topal! Git!"

Baba Kurt hayretle baktı. Anne Kurt'u diğer beş kurt-

* Şeytan. –*çn*

tan adil bir dövüşle kazandığı günleri neredeyse unutmuştu, o zamanlar Sürü'yle koşuyordu ve ona sırf iltifat olsun diye Şeytan denmiyordu. Shere Khan, Baba Kurt'la yüzleşebilirdi ama Anne Kurt'a dayanamazdı, zira bulunduğu yerde Anne Kurt'un tüm konum avantajına sahip olduğunu ve ölümüne savaşacağını biliyordu. Homurdanarak mağaranın ağzında geriledi ve açıklığa çıktığında bağırdı:

"Her horoz kendi çöplüğünde öter! Sürü'nün bu insan yavrusu büyütme işine ne diyeceğini göreceğiz. Ey fırça kuyruklu hırsızlar, yavru benim ve sonu benim dişlerimde olacak!"

Anne Kurt, nefes nefese kendini yavruların arasına attı, Baba Kurt ciddiyetle şöyle dedi:

"Shere Khan bu söylediğinde haklı. Yavru, Sürü'ye gösterilmek zorunda. Onu yine de alacak mısın, Anne?"

"Onu almak mı?" dedi Anne nefesi kesilerek. "Geceleyin çıplak geldi, yalnızdı ve çok açtı ama yine de korkmuyordu! Bak, benim yavrularımdan birini bir kenara itmiş bile. Hem o topal katil onu öldürüp buradaki köylüler intikam isteğiyle bizim yuvalarımızda avlanırken Waingunga'ya kaçacaktı! Onu almak mı? Elbette onu alacağım. Bekle, küçük kurbağa. Ya da Mowgli... Sana Kurbağa Mowgli diyeceğim. Onun seni avladığı gibi Shere Khan'ı avlayacağın zaman gelecek."

"Ama Sürü ne diyecek?" dedi Baba Kurt.

Orman Kanunu açıkça belirtir ki her kurt evlendiğinde ait olduğu Sürü'den ayrılabilir. Ama yavruları ayakta durabildiği anda onları Sürü Konseyi'ne getirmek zorundadır. Bu konsey de diğer kurtlar yeni doğanları tanıyabilsin diye genelde ayda bir, dolunayda toplanır. İncelemeden sonra, yavrular istedikleri yere gitmekte özgür olurlar ve

ilk geyiklerini öldürmeden Sürü'deki yetişkin bir kurt tarafından öldürülmeleri halinde hiçbir bahane kabul edilmez. Katil bulunursa cezası ölüm olur. Bir dakika düşünürseniz, böyle olması gerektiğini anlayacaksınız.

Baba Kurt, yavruları koşmaya başlayana kadar bekledi, sonra Sürü Toplantısı'nın olduğu gece yavruları, Mowgli'yi ve Anne Kurt'u Konsey Kayalığı'na götürdü. Burası yüz kurdun saklanabildiği, taş ve kayalarla kaplı bir tepe doruğuydu. Akela, büyük, gri Yalnız Kurt, tüm Sürü'yü güç ve kurnazlıkla yönetiyordu. Kayasına boylu boyunca yatmıştı. Altında tek başına bir geyiğin üstesinden gelebilecek siyah-beyaz emektarlardan, tek başına bir geyiğin üstesinden gelebileceğine inanan siyah, üç yaşındaki genç kurtlara, her şekil ve renkte kırk veya daha fazla kurt oturuyordu. Yalnız Kurt, onları bir yıldır yönetiyordu. Gençliğinde iki kez insanların tuzağına düşmüş, bir kere dövülmüş ve ölüme terk edilmişti; yani insanların örf ve adetlerini biliyordu. Kayalık'ta çok az konuşuluyordu. Yavrular, anne ve babalarının oturdukları çemberin ortasında birbirlerinin üzerinde yuvarlanıyorlardı. Kıdemli kurtlar sırayla, bir yavrunun yanına sessizce gidip dikkatle arada bir bakıyor, sonra sessiz adımlarla yerlerine dönüyorlardı. Bazen bir anne, yavrusunun görüldüğünden emin olmak için onu ay ışığının altına doğru itiyordu. Akela, her seferinde kayasından bağırıyordu: "Kanun'u bilirsiniz! Kanun'u bilirsiniz! İyi bakın, ey kurtlar!" Endişeli anneler devam ettiriyordu: "Bakın. İyi bakın, ey kurtlar!"

Zamanı geldiğinde Anne Kurt'un boynundaki tüyler diken diken olmuştu. Sonunda çağırdıklarında Baba Kurt, Kurbağa Mowgli'yi ortaya itti. Çocuk gülerek oturdu ve ay ışığında parlayan çakıl taşlarıyla oynamaya başladı.

Akela başını pençelerinden hiç kaldırmadı ama aynı şekilde bağırdı: "İyi bakın!" Kayalıkların ardından boğuk bir kükreme geldi. Shere Khan bağırdı: "Yavru benim. Onu bana verin. Özgür Halk bir insan yavrusuyla ne yapacak?" Akela kulaklarını bile oynatmadı. Tek söylediği şuydu: "İyi bakın, kurtlar! Özgür Halk kendilerinden olmayan emirlerle ne yapacak? İyi bakın!"

Kalabalıktan koro halinde derin bir homurtu yükseldi, dört yaşındaki genç bir kurt Akela'ya Shere Khan'ın sorusunu tekrar sordu: "Özgür Halk bir insan yavrusuyla ne yapacak?" Orman Kanunu'na göre, eğer bir yavrunun Sürü'ye kabulü konusunda anlaşmazlık yaşanırsa Sürü'den, annesi ve babası olmayan en az iki kişi onun adına konuşmalıdır.

"Bu yavru için kim konuşacak?" dedi Akela. "Özgür Halk'tan kim konuşacak?" Cevap yoktu. Anne Kurt, işler oraya varırsa diye, son dövüşü olacağını düşündüğü kavga için hazırlandı.

Sonra Sürü Konseyi'ndeki diğer tek hayvan olan Baloo, kurt yavrularına Orman Kanunu'nu öğreten uykulu kahverengi ayı, sadece yemiş, kök ve bal yediğinden istediği yere gidip gelebilen yaşlı Baloo arka ayaklarının üzerinde yükseldi ve homurdandı.

"İnsan yavrusu... İnsan yavrusu?" dedi. "Ben konuşurum insan yavrusu için. İnsan yavrusundan zarar gelmez. Kelimelerle aram iyi değildir ama doğruları söylerim. Bırakın Sürü'yle koşsun, o da diğerleriyle birlikte Sürü'ye katılsın. Onu bizzat ben eğiteceğim."

"Hâlâ birine daha ihtiyacımız var," dedi Akela. "Baloo konuştu ve o bizim yavrularımızın öğretmeni. Baloo dışında kim konuşacak?"

Siyah bir gölge çemberin üzerine düştü. Bu, Siyah

Panter Bagheera'ydı, tamamen mürekkep siyahıydı ama belli bir ışıkta hareli ipek gibi panter desenleri görünürdü. Bagheera'yı herkes tanırdı ve kimse yoluna çıkmayı düşünmezdi çünkü Tabaqui kadar kurnaz, vahşi bir bufalo kadar cesur ve yaralı bir fil kadar pervasızdı. Ama ağacından damlayan bal kadar yumuşak bir sesi ve hafif tüyden daha yumuşak bir derisi vardı.

"Ey Akela ve siz, Özgür Halk," diye mırıldadı, "toplantınıza katılmaya hakkım yok ama Orman Kanunu der ki eğer yeni bir yavruyla ilgili, öldürülmesi üzerine olmayan, bir şüphe varsa o yavrunun hayatı bir bedel karşılığında satın alınabilir. Ve Kanun, bu bedeli kimin ödeyip kimin ödeyemeyeceğini söylemez. Haksız mıyım?"

"Evet! Evet!" dedi her zaman aç olan genç kurtlar. "Bagheera'yı dinleyin. Yavru bir bedel karşılığında satın alınabilir. Kanun böyle."

"Burada olmaya hakkımın olmadığını bildiğimden müsaadenizi istiyorum."

"Konuş," diye bağırdı yirmi ses birden.

"Çıplak bir yavruyu öldürmek utanç vericidir. Ayrıca büyüdüğünde sizin için yararlı olabilir. Baloo, onun adına konuştu. Baloo'nun sözlerine bir boğa ekleyeceğim, hem de şişman bir tane. Yeni öldürüldü ve buradan ancak sekiz kilometre uzakta, tabii insan yavrusunu Kanun'a göre kabul ederseniz. Bu zor mu?"

Bir sürü sesten oluşan bir yaygara koptu: "Ne fark eder? Kış yağmurlarında ölecek. Güneşte yanacak. Çıplak bir kurbağa bize ne zarar verebilir? Bırakın Sürü'yle koşsun. Boğa nerede, Bagheera? Çocuk kabul edilsin." Sonra Akela'nın derin uluması duyuldu. Bağırdı: "İyi bakın. İyi bakın, ey kurtlar!"

Mowgli hâlâ çakıl taşlarıyla ilgileniyordu, kurtların te-

ker teker gelip ona baktığını fark etmedi. Sonunda herkes ölü boğa için tepeden aşağı indi. Sadece Akela, Bagheera, Baloo ve Mowgli'nin kendi kurtları kalmıştı. Shere Khan hâlâ geceye kükrüyordu, Mowgli ona verilmediği için çok kızgındı.

"Kükre bakalım," dedi Bagheera bıyıklarının altından, "zira zamanı geldiğinde bu çıplak şey kükremenin tonunu değiştirecek ya da ben insanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"İyi oldu," dedi Akela. "İnsanlar ve yavruları akıllı olur. Zaman içinde bize yardımcı olabilir."

"Gerçekten ihtiyaç anında yardımcı olur, zira kimse Sürü'yü sonsuza kadar yönetmeyi ümit edemez," dedi Bagheera.

Akela hiçbir şey söylemedi. Her sürünün her liderinin yaşadığı o zamanı düşünüyordu; gücünün ondan gideceği, gittikçe zayıflayacağı, sonunda kurtlar tarafından öldürüleceği ve sırası gelince öldürülmek üzere yeni bir liderin onun yerini alacağı zamanı.

"Götür onu," dedi Baba Kurt'a, "ve Özgür Halk'a yakışır bir şekilde eğit."

İşte Mowgli, Seeonee Kurt Sürüsü'ne böyle girdi, bedel olarak bir boğa ve Baloo'nun iyi sözleriyle.

Muhtemelen bundan sonraki on-on bir yılı geçmekten ve Mowgli'nin kurtlar arasında geçirdiği mükemmel hayatı sadece tahmin etmekten memnun olursunuz, çünkü yazılsa birçok kitabı doldurur. Yavrularla büyüdü. Gerçi yavrular o çocuk olmadan büyümüştü neredeyse. Baba Kurt ona işini, ormandaki şeylerin anlamını öğretti; çimenlerdeki her bir hışırtıyı, ılık gece havasının her bir nefesini, üstlerindeki baykuşun her bir notasını, bir ağaca tüneyen yarasanın geride bıraktığı her bir çiziği, suda

zıplayan her bir küçük balığın çıkardığı her bir şapırtıyı. Bunlar ona, bir iş adamı için ofis işleri ne ifade ediyorsa onu ifade ediyordu. Öğrenmediği zamanlarda güneşte oturdu. Uyudu, yedi ve tekrar uyudu. Kirlendiğinde ya da sıcakladığında ormandaki sularda yüzdü. Canı bal istediğinde (Baloo, ona bal ve yemiş yemenin de çiğ et yemek kadar zevkli olduğunu söylemişti) bulmak için tırmandı, nasıl tırmanacağını da Bagheera göstermişti. Bagheera bir dala uzanır ve seslenirdi. "Gel, küçük kardeş." Mowgli başlarda dallara tembel hayvan gibi sarılıyordu ama sonra kendini dalların arasında, neredeyse gri maymunlar kadar cesur bir şekilde savurmaya başladı. Sürü buluştuğunda Konsey Kayalığı'ndaki yerini de aldı ve orada, herhangi bir kurda gözlerini dikip uzun süre bakarsa, kurdun bakışlarını kaçırdığını fark etti. Bazen sırf eğlence olsun diye gözlerini dikip bakardı. Diğer zamanlarda arkadaşlarının patilerindeki uzun dikenleri çıkarırdı, zira postlarındaki diken ve kıymıklar kurtların canını çok yakar. Geceleri dağın eteklerine, işlenmiş topraklara iner, kulübelerindeki köylüleri merakla izlerdi ama insanlara karşı bir güvensizliği vardı çünkü Bagheera ona neredeyse içine girdiği, ormana kurnazca gizlenmiş, girince kapanan bir kapısı olan kare kutuyu göstermiş ve bir tuzak olduğunu söylemişti. Her şeyden çok Bagheera'yla beraber ormanın karanlık, sıcak kalbine gitmeyi, uyuşuk gün boyunca uyumayı ve geceleri Bagheera'nın nasıl avlandığını izlemeyi seviyordu. Bagheera acıktığında istediği gibi öldürüyordu, Mowgli de. Bir istisnayla. Anlayacak yaşa geldiğinde, Bagheera ona sığırlara asla dokunmaması gerektiğini anlatmıştı, çünkü Sürü'ye bedel olarak bir boğanın hayatı verilerek alınmıştı. "Tüm orman senindir," dedi Bagheera, "ve öldürmeye gücünün yettiği her şeyi öldürebilirsin

ama senin hayatını kurtaran boğanın hatırına, yaşlı veya genç hiçbir sığırı asla öldürmemeli ve yememelisin. Bu Orman Kanunu'dur." Mowgli bu kurala sadakatle uydu.

Böylece, her çocuğun büyümesi gerektiği gibi büyüdü ve güçlendi. Eğitim aldığının farkında değildi ve yiyeceği şeyler dışında düşünecek hiçbir şeyi yoktu.

Anne Kurt, bir-iki kez Shere Khan'ın güvenilecek bir hayvan olmadığını ve bir gün Shere Khan'ı öldürmesi gerektiğini söylemişti. Genç bir kurt bu öğüdü saat başı hatırlayacak olsa da Mowgli hemen unuttu, çünkü o sadece bir çocuktu. Gerçi herhangi bir insan dilini konuşabilse kendine kurt derdi.

Shere Khan, ormanda sürekli karşısına çıkıyordu. Akela yaşlanıp güç kaybettiğinden, topal kaplan Sürü'deki genç kurtlarla çok yakın arkadaş olmuştu, kurtlar onu artıkları için takip ediyordu. Akela otorite sağlamaya cesaret edebilseydi, böyle bir şeye asla izin vermezdi. Shere Khan, kurtların gururunu okşar, böyle iyi ve genç avcıların ölmek üzere olan bir kurt ve bir insan yavrusu tarafından yönetilmekten memnun olup olmadıklarını sorardı. "Duydum ki," derdi Shere Khan, "Konsey'de onun gözlerine bakmaya cesaret edemezmişsiniz." Böyle söyleyince genç kurtlar homurdanırdı ve tüyleri diken diken olurdu.

Her yerde gözü ve kulağı olan Bagheera, bu olanları biraz biliyordu ve bir ya da iki kez Mowgli'ye açıkça Shere Khan'ın onu bir gün öldüreceğini söylemişti. Mowgli gülüp cevap verirdi: "Sürü var, sen varsın ve Baloo var. Tembel olsa da hatırım için bir-iki pençe sallayacaktır. Neden korkayım ki?"

Çok sıcak bir günde, duyduğu bir şeyler yüzünden, Bagheera'nın aklına yine bu fikir geldi. Belki de Kirpi

İkki'den duymuştu. Mowgli başını Bagheera'nın güzel, siyah derisine yaslamış yatarken, "Küçük kardeş, sana Shere Khan'ın senin düşmanın olduğunu ne kadar söyledim?" diye sordu ormanın derinliklerinde.

Doğal olarak saymayı bilmeyen Mowgli, "Şu palmiyedeki yemişler kadar," dedi. "Ne olmuş? Uykum var, Bagheera. Hem Shere Khan kuru gürültücü. Tavus kuşu Mao gibi."

"Ama uyuma zamanı değil. Baloo biliyor, ben biliyorum, Sürü biliyor, hatta aptalın aptalı geyikler bile biliyor. Tabaqui sana da söyledi."

"Ha! Ha!" dedi Mowgli. "Tabaqui gelip çıplak bir insan yavrusu olduğumu ve buraya uygun olmadığımı saygısız bir şekilde söyleyeli çok olmadı. Ama onu kuyruğundan yakaladım ve daha düzgün davranmayı öğrenmesi için iki kere palmiye ağacına çarptım."

"Bu aptallık olmuş, Tabaqui ara bozuculuk yapsa da seni yakından ilgilendiren şeyler anlatabilirdi. Gözlerini aç, küçük kardeş. Shere Khan seni ormanda öldürmeye cesaret edemez. Ama unutma ki Akela çok yaşlandı. Yakında kendi geyiğini öldüremeyeceği gün gelecek ve o zaman lider olamayacak. Sen Konsey'e ilk getirildiğinde orada olan kurtlar artık yaşlandı, genç olanlar da Shere Khan'ın onlara öğrettiğine, insan yavrusunun Sürü'de yeri olmadığına inanıyorlar. Yakın zamanda yetişkin olacaksın."

"Ve kardeşleriyle koşmayan bir yetişkin olur mu?" dedi Mowgli. "Ben ormanda doğdum. Orman Kanunu'na uydum ve aramızda pençesinden diken çıkarmadığım bir kurt yoktur. Tabii ki onlar benim kardeşlerim!"

Bagheera bütün vücuduyla gerindi ve gözlerini hafifçe kapattı. "Küçük kardeş," dedi, "çenemin altına dokun."

Mowgli güçlü, kahverengi elini uzattı ve Bagheera'nın ipeksi çenesinin altında, parlak tüylerle gizlenmiş muazzam, hareketli kasların olduğu yerde tüysüz bir nokta buldu.

"Ormanda benim, Bagheera'nın bu izi, tasma izini taşıdığını bilen kimse yok ama ben de insanlar arasında doğdum, küçük kardeş. Annem, kralın Oodeypore'daki sarayının kafeslerinde insanlar arasında öldü. Bu yüzden Konsey'de sen henüz küçük, çıplak bir yavruyken yaşaman için bedel ödedim. Evet, ben de insanlar arasında doğdum. Ormanı hiç görmemiştim. Beni parmaklıkların arkasından demir kaplarla beslediler, ta ki bir gece Bagheera olduğumu, panter olduğumu, hiç kimsenin oyuncağı olmadığımı hissedene kadar. O gece aptal kilidi pençemin bir hamlesiyle kırdım ve buraya geldim. Ve insanların yöntemlerini öğrendiğim için ormanda Shere Khan'dan daha korkutucu oldum. Öyle değil mi?"

"Evet," dedi Mowgli, "ormandaki herkes Bagheera'dan korkar, Mowgli dışındaki herkes."

"Ah, sen bir insan yavrususun," dedi Siyah Panter şefkatle. "Ben nasıl ormanıma döndüysem, sen de sonunda insanlar arasına dönmelisin, kardeşin olan insanların arasına. Tabii Konsey'de öldürülmezsen."

"Ama neden... Neden birileri beni öldürmek istesin?"

"Bana bak," dedi Bagheera. Mowgli kıpırdamadan onun gözlerine baktı. Koca panter yarım dakika sonra başını çevirdi.

"İşte bu yüzden," dedi pençesini yapraklarda gezdirirken. "Ben bile gözlerine bakamıyorum ve ben insanlar arasında doğdum ve seni seviyorum, küçük kardeş. Diğerleri senden nefret ediyor, çünkü gözleri seninkilere bakamıyor, çünkü sen bilgesin, çünkü pençelerinden diken çıkardın, çünkü sen bir insansın."

"Bunları bilmiyordum," dedi Mowgli birden. Kalın, kara kaşlarını çatıp surat astı.

"Orman Kanunu ne? Önce saldır, sonra konuş. Dikkatsizliğin yüzünden insan olduğunu biliyorlar. Akıllı ol. Şunu kalpten biliyorum ki Akela bir dahaki avını kaçırdığında, her avda geyiği yakalamakta daha da zorlanıyor, Sürü onu karşısına alacak, seni de. Kayalık'ta Orman Konseyi'ni toplayacaklar, sonra... Sonra... Buldum!" dedi Bagheera yerinden fırlayarak. "Hemen vadideki insanların kulübelerine in ve büyüttükleri Kırmızı Çiçek'ten biraz al, böylece zamanı geldiğinde benden, Baloo'dan ve Sürü'de seni sevenlerden daha güçlü bir arkadaşın olur. Kırmızı Çiçek'i al."

Kırmızı Çiçek derken ateşi kastediyordu ama ormandaki hiçbir yaratık ateşi asıl ismiyle anmaz. Her hayvan ondan ölesiye korkar ve tarif etmek için yüz ayrı yol bulur.

"Kırmızı Çiçek mi?" dedi Mowgli. "Alacakaranlıkta kulübelerinin önünde büyüyen. Biraz alacağım."

"İşte şimdi insan yavrusu konuştu," dedi Bagheera gururla. "Unutma, küçük kaplarda oluyorlar. Hızlıca birini al ve ihtiyaç ânı için yanında taşı."

"Tamam!" dedi Mowgli. "Gidiyorum. Ama emin misin, ey Bagheera?" Kolunu panterin muhteşem boynuna dolayıp koca gözlerine derin derin baktı. "Tüm bunları Shere Khan'ın yapacağına emin misin?"

"Beni özgür bırakan kırılmış kilit adına, eminim küçük kardeş."

"O zaman, hayatımı kurtaran boğa adına, Shere Khan'a karşılık vereceğim, belki biraz fazlasıyla," dedi Mowgli ve sıçrayarak uzaklaştı.

"İşte bu bir insan. Bu tam bir insan," dedi Bagheera

kendi kendine, tekrar yatarken. "Ey Shere Khan, on yıl önce yaptığın kurbağa avından daha rezil bir av yok!"

Mowgli ormanda uzaklara gitmiş, tüm gücüyle koşmuştu. Kalbi içinde yanıyordu. Akşam sisi yükselirken mağaraya geldi. Nefes nefeseydi. Aşağıdaki vadiye baktı. Yavrular dışarıdaydı, mağaranın arka tarafındaki Anne Kurt, nefes alıp verişinden küçük kurbağasını sıkan bir şeyler olduğunu anlamıştı.

"Ne oldu, oğlum?" dedi Anne Kurt.

"Shere Khan hakkında biraz gevezelik," diye seslendi Mowgli. "Bu gece sürülmüş tarlalarda avlanacağım," dedi ve çalılıkların arasından aşağı, vadinin dibindeki nehre doğru atıldı. Orada durdu, çünkü Sürü'nün avlanma bağrışmalarını duymuştu. Av olan Sambar geyiğinin böğürmesini ve daha fazla kaçamayacağını anlayıp dövüşmek için durduğunda çıkardığı homurtuyu duymuştu. Sonra genç kurtların kötücül, acı ulumaları geldi: "Akela! Akela! Yalnız Kurt gücünü göstersin. Sürü'nün liderine yol açın! Atıl, Akela!"

Yalnız Kurt atılıp avı tutamamış olmalıydı, çünkü Mowgli havada kapanan dişleri ve Sambar geyiği onu ön ayaklarıyla devirince çıkan acı havlamayı duymuştu.

Daha fazlası için beklemedi, hızla koşmaya devam etti; köylülerin yaşadığı ekili araziye ilerlerken sesler arkasında azaldı.

Bir kulübenin pencere kenarındaki sığır yemliğine sokulurken, "Bagheera doğru söylemiş," dedi hızla soluyarak. "Yarın Akela ve benim için aynı gün."

Sonra yüzünü pencereye yasladı ve ocaktaki ateşi izledi. Çiftçinin karısının kalkıp karanlıkta siyah parçalarla ateşi beslediğini gördü. Sonra sabah oldu. Sis beyaz ve soğuktu. Bir insan çocuğunun, içi toprak kaplı hasır bir

kap aldığını, kabı sıcak, kırmızı kömürle doldurduğunu, bunu örtündüğü battaniyenin altına koyduğunu ve ahırdaki ineklerle ilgilenmek için dışarı çıktığını gördü.

"Hepsi bu kadar mı?" dedi Mowgli. "Eğer bir yavru yapabiliyorsa, korkulacak bir şey yok demektir." Köşeyi dönüp çocuğu buldu. Kabı elinden aldı ve çocuk korkuyla feryat ederken sisin içinde kayboldu.

"Bana çok benziyorlar," dedi Mowgli, kadın yaparken gördüğü gibi kaba üfleyerek. "Bu şey yiyecek bir şeyler vermezsem ölecek," dedi ve kırmızı şeyin üzerine dallar ve kurumuş ağaç kabukları attı. Tepeye çıkarken yarı yolda Bagheera'yla karşılaştı. Sabah çiyi kürkünde ay taşları gibi parlıyordu.

"Akela avı kaçırdı," dedi panter. "Onu dün gece öldürürlerdi ama sana da ihtiyaçları vardı. Tepede seni arıyorlardı."

"Sürülmüş topraklardaydım. Hazırım. Bak!" Mowgli ateş kabını gösterdi.

"İyi! Şimdi, insanların bu şeye kuru dallar attıklarını görmüştüm. Kırmızı Çiçek öyle yapınca büyüyor. Korkmuyor musun?"

"Hayır. Neden korkayım ki? Şimdi hatırlıyorum. Eğer rüya değilse, kurt olmadan önce Kırmızı Çiçek'in yanında yatardım, ılık ve keyifli olurdu."

Mowgli, o gün boyunca mağarada oturup ateş kabıyla ilgilendi, kuru dalları içine daldırıp nasıl göründüklerini izledi. Hoşuna giden bir dal buldu. Akşam Tabaqui mağaraya gelip yeterince kaba bir şekilde Konsey Kayalığı'nda beklendiğini söylediğinde, Tabaqui kaçana kadar güldü. Sonra Mowgli Konsey'e gitti, hâlâ gülüyordu.

Akela, Yalnız Kurt, kayasının yanında yatıyordu. Bu Sürü liderliğinin açık olduğunu gösteren bir işaretti.

Shere Khan, artıklarını yiyen takipçi kurtlarıyla, açıkça gururlanmış şekilde ileri geri yürüyordu. Bagheera, Mowgli'nin yakınına yerleşmişti ve ateş kabı Mowgli'nin dizlerinin arasındaydı. Hepsi toplandığında Shere Khan konuştu. Bu, Akela baştayken yapmaya asla cesaret edemeyeceği bir şeydi.

"Buna hakkı yok," diye fısıldadı Bagheera. "Bunu söyle. O bir köpek yavrusudur. Korkar."

Mowgli ayağa fırladı. "Özgür Halk," diye bağırdı, "Sürü'yü Shere Khan mı yönetiyor? Bir kaplanın bizim liderliğimizle ne işi olur?"

"Liderliğin açık olduğunu gördüğümden ve konuşmam istendiğinden..." diye başladı Shere Khan.

"Kim tarafından?" dedi Mowgli. "Biz çakal mıyız ki bu sığır katiline yaltaklanalım? Sürü'nün liderliği sadece Sürü'yü ilgilendirir."

Bağrışmalar oldu: "Sessiz ol, seni insan yavrusu!" "Bırakın konuşsun. Kanun'a uydu." Sonunda Sürü'nün kıdemlileri gürlediler: "Ölü Kurt konuşsun." Sürü'nün lideri avını kaçırdıktan sonra yaşadığı süre boyunca ki bu süre çok uzun olmaz, Ölü Kurt olarak çağırılır.

Akela yaşlı başını yorgun bir şekilde kaldırdı:

"Özgür Halk ve sizler de, Shere Khan'ın çakalları, sizi on iki dönemdir ava gidip gelirken yönettim. Tüm bu süre boyunca kimse ne tuzağa düştü ne de sakatlandı. Şimdi avımı kaçırdım. Kumpasın nasıl kurulduğunu biliyorsunuz. Zayıflığım ortaya çıksın diye genç bir geyiğin karşısına nasıl getirildiğimi biliyorsunuz. Zekice uygulandı. Beni şimdi burada, Konsey Kayalığı'nda öldürmek hakkınızdır. Bu yüzden soruyorum, Yalnız Kurt'un sonunu getirmek için kim geliyor? Zira Orman Kanunu'na göre teker teker gelmeniz hakkımdır."

Uzun bir sessizlik oldu, hiçbir kurt Akela'yla ölümüne dövüşmekle ilgilenmiyordu. Sonra Shere Khan kükredi: "Peh! Bu dişsiz aptalla ne işimiz var? O ölüme mahkûm! Fazla yaşayan, bu insan yavrusu. Özgür Halk, en başında o benim hakkımdı. Onu bana verin. Bu insan-kurt çılgınlığından bıktım. On dönemdir ormana bela oluyor. İnsan yavrusunu bana verin, yoksa hep burada avlanacağım ve size tek bir kemik bile vermeyeceğim. O bir insan, bir insanın çocuğu ve ondan iliklerime kadar nefret ediyorum!"

Sonra Sürü'nün yarısından çoğu bağırdı: "Bir insan! Bir insan! Bir insanın bizimle işi ne? Ait olduğu yere gitsin."

"Gitsin de tüm köylüleri bize düşman mı etsin?" diye haykırdı Shere Khan. "Hayır, onu bana verin. O bir insan ve hiçbirimiz onun gözlerine bakamıyoruz."

Akela başını tekrar kaldırdı ve "Yemeğimizden yedi. Bizimle uyudu. Bizim için av sürdü. Orman Kanunu'nun hiçbir kuralına karşı gelmedi," dedi.

"Ayrıca kabul edilmesi için bedel olarak bir boğa vermiştim. Boğanın değeri az olabilir ama Bagheera'nın onuru, uğruna dövüşebileceği bir şeydir," dedi Bagheera en kibar sesiyle.

"On yıl önce verilen bir boğa!" diye söylendi Sürü. "On yıllık kemikler neden umurumuzda olsun?"

"Verdiğiniz söz neden umurunuzda olsun?" dedi Bagheera, beyaz dişleri dudaklarının altında görünüyordu. "Size Özgür Halk mı denir?"

"Hiçbir insan yavrusu orman halkıyla koşamaz," diye uludu Shere Khan. "Onu bana verin!"

"O kanı dışında her şeyiyle bizim kardeşimiz," diye devam etti Akela, " ve siz onu öldürmeyi mi düşünü-

yorsunuz? Doğrusu ben gerçekten de fazla yaşadım. Bazılarınız sığır yer, bazılarınız da duyduğuma göre, Shere Khan'ın öğretisi altında, gece karanlığında gidip köylülerin kapısının önünden çocuklarını çalar. Bu yüzden korkak olduğunuzu bilirim, lafım da korkaklaradır. Benim ölmem gerektiği kesin ve hayatımın bir değeri yok, olsaydı insan yavrusunun yerine sunardım. Ama Sürü'nün onuru için, lidersiz olunca unuttuğunuz küçük bir mesele, insan yavrusunun ait olduğu yere gitmesine izin verirseniz, ölüm zamanım geldiğinde size hiçbir şekilde karşı koymam. Dövüşmeden ölürüm. Bu da Sürü'den en az üç can kurtarır. Daha fazlasını yapamam ama kabul ederseniz, sizi hiçbir yanlış yapmayan bir kardeşi, Orman Kanunu'na göre adına konuşulup bedeli ödenerek Sürü'ye alınmış bir kardeşi öldürmenin utancından kurtarabilirim."

"O bir insan. Bir insan! Bir insan!" diye hırladı Sürü. Kurtların çoğu, kuyruğu hareket etmeye başlayan Shere Khan'ın etrafında toplanıyordu.

"Şimdi bu iş senin elinde," dedi Bagheera, Mowgli'ye. "Dövüşmekten başka bir şey yapamayız."

Mowgli elinde ateş kabıyla ayağa kalktı. Sonra kollarını gerdi ve Konsey'in karşısında esnedi; aslında öfke ve üzüntüden tepesi atmıştı, çünkü kurtlar, kurt gibi davranıp ondan nasıl nefret ettiklerini daha önce hiç anlatmamıştı. "Dinleyin!" diye bağırdı. "Bu köpek muhabbetine gerek yok. Bu gece birçok kez bana insan olduğumu söylediniz ki aslında ömrümün sonuna kadar sizinle kurt olurdum, söylediklerinizin doğru olduğuna inanıyorum. Bu yüzden size artık kardeşlerim demiyorum, bir insanın diyeceği gibi it, köpek diyorum. Ne yapacağınız ve ne yapmayacağınız sizin vereceğiniz bir karar değil. Benim

vereceğim bir karar. Meseleyi daha açık görebilmemiz için ben, insan, yanımda siz köpeklerin çok korktuğu Kırmızı Çiçek'i getirdim."

Ateş kabını yere fırlatınca kırmızı kömür parçalarıyla tutuşan bir öbek kurumuş yosun alev aldı. Tüm Konsey sıçrayan alevden kaçmak için korkuyla geriye çekildi.

Mowgli, ölü dalı tutuşup çatırdayana kadar ateşe tuttu ve korkuyla sinmiş kurtların arasında başının üzerinde döndürdü.

"Efendi sensin," dedi Bagheera alçak sesle. "Akela'yı ölümden kurtar. Her zaman arkadaşın olmuştur."

Akela, hayatı boyunca hiç merhamet istemeyen amansız yaşlı kurt, Mowgli'ye acıklı bir şekilde baktı. Çocuk tamamen çıplak bir şekilde ayağa kalktı. Uzun, siyah saçları alev almış dalın ışığında omuzlarında sallanıyor, gölgeleri zıplatıp titretiyordu.

"İyi!" dedi Mowgli, yavaşça etrafına bakarak. "Görüyorum ki köpeksiniz. Sizden kendi halkıma giderim, eğer benim halkım olurlarsa. Orman bana kapandı, sizin konuşmanızı ve arkadaşlığınızı unutmalıyım. Ama sizden daha merhametli olacağım. Çünkü kanım dışında her şeyimle kardeşinizdim. Söz veriyorum, insanların arasına katıldığımda sizlere, sizin bana ihanet ettiğiniz gibi ihanet etmeyeceğim." Ateşi ayağıyla tekmeledi, kıvılcımlar uçuştu. "Sürü'den hiçbirimizin arasında kavga olmasın. Ama gitmeden önce ödemem gereken bir borç var." Shere Khan'ın aptalca göz kırparak alevleri izlediği yere ilerledi, onu çenesindeki tüylerden yakaladı. Bagheera bir terslik olabileceğini düşünerek peşinden gitti. "Ayağa kalk, köpek!" diye bağırdı Mowgli. "Bir insan söylediğinde ayağa kalk, yoksa postunu ateşe veririm!"

Shere Khan kulaklarını kafasına yatırdı ve gözlerini kapattı, çünkü yanan dal çok yakınındaydı.

"Bu sığır katili, yavruyken beni öldüremediği için Konsey'de beni öldüreceğini söyledi. Bu ve bu yüzden, insan olduğumuzda köpekleri dövmeli miyiz? Bir tüyünü oynat, Lungri ve Kırmızı Çiçek'i boğazından aşağı sokayım!" Dalla Shere Khan'ın kafasına vurdu, kaplan korkudan gelen acıyla inleyip sızlandı.

"Peh! Yanmış orman kedisi, git şimdi! Ama unutma, Konsey Kayalığı'na bir dahaki gelişimde, bir insanın gelmesi gerektiği gibi, başımın üzerinde Shere Khan'ın postu olacak. Geri kalanlar, Akela istediği gibi özgürce yaşayacak. Onu öldürmeyeceksiniz, çünkü bunu istemiyorum. Kovduğum köpekler değil de önemli birileriymiş gibi dillerinizi sarkıtıp burada daha fazla oturmanızı da istemiyorum! Gidin!" Ateş dalın ucunda hiddetle yanıyordu. Mowgli çemberin çevresinde sağa sola vurdu, kurtlar kürklerini yakan kıvılcımlarla uluyarak kaçıştılar. Sonunda geriye sadece Akela, Bagheera ve Mowgli'nin tarafını tutan belki on kurt kaldı. Sonra bir şey Mowgli'yi, hayatında daha önce hiç canı acımamış gibi içeriden acıtmaya başladı. Soluklandı, hıçkırdı ve gözyaşları yüzünden aktı.

"Bu ne? Bu ne?" dedi. "Ormanı terk etmek istemiyorum ve bunun ne olduğunu bilmiyorum. Ölüyor muyum, Bagheera?"

"Hayır, küçük kardeş. Bunlar sadece insanların dökebildiği yaşlar. Şimdi senin artık bir insan yavrusu olmadığını, bir insan olduğunu biliyorum. Orman bundan böyle sana gerçekten kapalı. Bırak düşsünler, Mowgli. Onlar sadece gözyaşı." Böylece Mowgli oturdu ve kalbi parçalanırcasına ağladı. Daha önce hiç ağlamamıştı.

"Şimdi," dedi, "insanlara gideceğim. Ama önce an-

nemle vedalaşmalıyım." Annesinin Baba Kurt'la yaşadığı mağaraya gitti, dört yavru sefil bir halde ulurken onun postunda ağladı.

"Beni unutmazsınız, değil mi?" dedi Mowgli.

"İz sürebildiğimiz sürece asla," dedi yavrular. "Bir insan olduğunda tepenin eteklerine gel, konuşuruz. Biz de geceleri seninle oynamak için ekili araziye geliriz."

"En yakın zamanda gel!" dedi Baba Kurt. "Ey, bilge küçük kurbağa, en yakın zamanda yine gel, zira annen ve ben yaşlanacağız."

"En yakın zamanda gel," dedi Anne Kurt, "küçük, çıplak oğlum benim. Dinle, insan çocuğu, seni yavrularımı sevdiğimden daha çok sevdim."

"Kesinlikle geleceğim," dedi Mowgli. "Shere Khan'ın postunu Konsey Kayalığı'na sermek için geleceğim. Beni unutmayın! Ormandakilere söyleyin, beni asla unutmasınlar!"

Mowgli tek başına tepenin eteklerine indiğinde şafak yeni söküyordu, o insan denen gizemli yaratıklarla tanışacaktı.

Seeonee Sürüsü'nün Avlanma Şarkısı

Şafak sökerken Sambar geyiği böğürdü
Bir kere, iki kere ve yine!
Ve bir maral sıçradı ve bir maral sıçradı
Ormandaki göletten, yaban geyiğinin yudumladığı
Bunu ben, yalnız kâşif gördü,
Bir kere, iki kere ve yine!

Şafak sökerken Sambar geyiği böğürdü
Bir kere, iki kere ve yine!
Ve bir kurt geriledi sessizce ve bir kurt geriledi sessizce
Götürmek için haberi bekleyen sürüye,
Ve inledik ve bulduk ve uluduk onun izinde
Bir kere, iki kere ve yine!

Şafak sökerken Kurt Sürüsü bağırdı
Bir kere, iki kere ve yine!
Ayakları ormanda hiç iz bırakmadı!

Görebilir bu gözler karanlıkta, karanlıkta!
Ses... Ses ver ona! Dinle! Dinle ama!
Bir kere, iki kere ve yine!

Kaa'nın Avı

Benekleri leoparın neşesi, boynuzları
Bufalonun gururudur.
Temiz ol, zira avcının dayanıklılığı
parlak postundan malumdur.
Eğer öküz tos atacak ya da kalın kaşlı
Sambar geyiği boynuzlayacaksa
On dönem önceden biliyorduk zaten: bize haber
vermek için verme işine ara
Ezme başkasının yavrusunu, selamla
kardeşlerim de,
Zira küçük ve şişman olsalar da
diyebilirler bir ayıya anne.
"Benim gibisi yoktur!" der yavru,
ilk avının gururuyla;
Ama orman büyük, yavruysa küçüktür.
Bırak öyle düşünsün, uğraşma.

Baloo'dan Vecizeler

Burada anlatılan her şey, Mowgli Seeonee Kurt Sürüsü'nden atılmadan ve kaplan Shere Khan'dan intikamını almadan önce oldu. Baloo'nun Mowgli'ye Orman Kanunu'nu öğrettiği günlerdi. Büyük, ciddi, yaşlı kahverengi ayı, böyle zeki bir öğrencisi olmasından hoşnuttu, zira genç kurtlar Orman Kanunu'nun sadece onların

sürü ve kabileleriyle ilgili olan kısımlarını öğrenir ve Av Koşuğu'nu tekrar edebilecek hale gelince kaçardı. "Ses çıkarmayan ayaklar; karanlıkta görebilen gözler; inlerindeki rüzgârı duyabilen kulaklar ve keskin beyaz dişler, tüm bunlar kardeşlerimizin özellikleridir, Sırtlan Tabaqui ve nefret ettiğimiz çakal ve hariç." Ama Mowgli, bir insan yavrusu olarak bundan çok daha fazlasını öğrenmeliydi. Bazen, Siyah Panter Bagheera, gözde öğrencinin nasıl ilerlediğini izlemek için ormanın içinden tembelce gelir, Mowgli o gün öğrendiklerini Baloo'ya ezbere sayarken, başını bir ağaca yaslayıp mırlardı. Çocuk yüzebildiği kadar iyi tırmanıyor, koşabildiği kadar da iyi yüzüyordu. Bu yüzden Baloo, Kanun'un Öğretmeni, ona Ağaç ve Su Kanunları'nı öğretti: çürümüş bir dalı sağlamından nasıl ayıracağını, yerden elli metre yukarıda bir kovana denk geldiğinde yaban arılarıyla nasıl kibarca konuşacağını, Yarasa Mang'i gün ortasında dalında rahatsız ettiğinde ne söyleyeceğini ve aralarına atlamadan önce göletlerdeki su yılanlarını nasıl uyaracağını. Orman Halkı rahatsız edilmekten hoşlanmaz ve hepsi davetsiz misafirlere saldırmaya hazırdır. Sonra, Mowgli'ye Yabancı'nın Av Çağrısı da öğretilmişti. Bu çağrı, Orman Halkı'ndan biri kendi bölgesinin dışında avlandığında, cevap alınana kadar yüksek sesle tekrarlanmalıydı. Anlamı, çevirisi: "Bana burada avlanma izni verin, çünkü açım." Cevabı: "O zaman yemek için avlan, zevk için değil."

Tüm bunlar size Mowgli'nin ne kadar çok şeyi ezberlemek zorunda kaldığını ve aynı şeyi yüz kere tekrar tekrar söylemekten ne kadar sıkıldığını gösterir. Ama bir gün Mowgli dövüldüğünde ve öfkeyle kaçtığında, Baloo'nun Bagheera'ya söylediği gibi, "Bir insan yavrusu bir insan yavrusudur ve tüm Orman Kanunu'nu bilmesi gerekir."

"Ama ne kadar küçük olduğuna bak," dedi Siyah Panter, eğer o kendi yöntemlerini kullansa Mowgli'yi şımartırdı. "O küçük kafası senin uzun konuşmalarını nasıl kaldırsın?"

"Ormanda öldürülemeyecek kadar küçük olan bir şey var mı? Hayır. O yüzden ona bunları öğretiyorum, o yüzden unuttuğunda çok yavaşça ona vuruyorum."

"Yavaşça mı? Sen yavaştan ne anlarsın, yaşlı demir ayak?" diye homurdandı Bagheera. "Bugün bütün yüzü bere içinde, senin yavaşlığın yüzünden. Pöf."

"Bilgisizliği yüzünden zarar göreceğine, onu seven benim tarafımdan baştan aşağı berelensin daha iyi," diye cevap verdi Baloo samimiyetle. "Ona şimdi Orman'ın Ana Kelimeleri'ni öğretiyorum; bunlar onu kuşlardan ve Yılan Halkı'ndan koruyacak, kendi sürüsü dışındaki dört ayaklı avlananlardan da. Doğru kelimeleri hatırlarsa artık tüm ormandan korunma talep edebilir. Bu biraz dayağa değmez mi?"

"Eh, o zaman dikkat et de insan yavrusunu öldürme. O, küt pençelerini sivrilteceğin bir ağaç gövdesi değil. Hem o Ana Kelimeler neler? Ben yardım istemekten çok yardım ederim," Bagheera bir pençesini gerip parlak mavi, keskin, yırtıcı tırnaklarına hayranlıkla baktı, "yine de bilmek isterim."

"Mowgli'yi çağırayım da o söylesin. Lütfederse. Gel, küçük kardeş!"

"Başım arı ağacı gibi vızıldıyor," dedi huysuz, küçük bir ses başlarının üzerinden. Mowgli öfkeli ve alınmış bir şekilde bir ağacın gövdesinden aşağı kaydı, yere ulaştığında ekledi: "Buraya Bagheera için geldim, senin için değil şişko, yaşlı Baloo!"

"Benim için hiç fark etmez," dedi Baloo, gerçi biraz üzülmüş ve içlenmişti. "Sana bugün öğrettiğim Ana Kelimeler'i Bagheera'ya söyle bakalım."

"Hangi halkınkiler?" dedi Mowgli, gösteriş yapmaktan memnun bir halde. "Ormanın birçok dili var. Ben hepsini biliyorum."

"Birazını biliyorsun, hepsini değil. Gördün mü Bagheera, öğretmenlerine hiç teşekkür etmezler. Tek bir küçük kurtçuk bile öğretileri için yaşlı Baloo'ya teşekkür etmeye gelmedi. Av Halkı'nın kelimelerini söyle o zaman, harika öğrenci."

"Biz bir kandanız, sen ve ben," dedi Mowgli, tüm Av Halkı'nın kullandığı ve ayının üzerinde durduğu kelimelerle.

"Güzel. Şimdi kuşlar için."

Mowgli cümleyi sonunda çaylak ötüşüyle tekrarladı.

"Şimdi Yılan Halkı için."

Cevap tarif edilemez bir tıslamaydı. Mowgli ayaklarının üzerine zıpladı, ellerini birbirine çarpıp kendini alkışladı ve Bagheera'nın sırtına atladı. Yan oturdu ve parlak deriye topuklarını vurup Baloo'ya düşünebildiği en kötü surat ifadelerini yaptı.

"İşte! İşte! Bu öğrendikleri biraz dayağa değer," dedi kahverengi ayı şefkatle. "Bir gün beni hatırlayacaksın." Sonra Bagheera'ya döndü ve her şeyi bilen Yabani Fil Hathi'ye Ana Kelimeler için nasıl yalvardığını, Baloo telaffuz edemediğinden Hathi'nin Mowgli'yi, Yılan Kelimeleri'ni bir su yılanından öğrenmek için bir göle nasıl götürdüğünü ve ne yılan ne kuş ne de diğer yırtıcı hayvanlar ona zarar verebileceğinden, Mowgli'nin ormandaki tüm kazalara karşı nasıl oldukça güvende olduğunu anlattı.

"Geriye korkacak kimse kalmıyor," diye bitirdi Baloo, tüylü karnını gururla okşarken.

"Kendi kabilesi dışında," dedi Bagheera alçak sesle; sonra yüksek sesle Mowgli'ye, "Kaburgalarıma dikkat et, küçük kardeş! Nedir bu aşağı yukarı dans?" diye sordu.

Mowgli, Bagheera'nın omzundaki tüyleri çekip tekmeler atarak kendini duyurmaya çalışıyordu. İkisi dinlemeye başlayınca tüm sesiyle bağırdı. "O zaman ben de kendi kabilemi kurarım ve onlara gün boyunca dalların arasında liderlik ederim."

"Bu yeni çılgınlık da ne, hayallerin küçük hayalcisi?" dedi Bagheera.

"Evet! Yaşlı Baloo'ya dallar ve çamur atarız," diye devam etti Mowgli. "Bana sözünü verdiler. Ah!"

"Pof!" Baloo'nun büyük pençesi Mowgli'yi Bagheera'nın sırtından söktü. Çocuk, koca ön pençeleri arasına düştüğünde, ayının sinirli olduğunu gördü.

"Mowgli," dedi Baloo, "Bandar-log'la, Maymun Halkı'yla konuşmuşsun."

Mowgli, panterin de sinirlenip sinirlenmediğini görmek için Bagheera'ya baktı. Bagheera'nın gözleri yeşim taşları gibi sertti.

"Maymun Halkı'ylaymışsın. Gri maymunlarla, kanunsuzlarla, her şeyi yiyenlerle. Bu büyük bir utanç."

"Baloo kafamı acıttığında," dedi Mowgli, hâlâ sırtüstü yatıyordu, "uzağa gittim. Gri maymunlar ağaçlardan indiler ve bana acıdılar. Başka kimse umursamadı." Biraz burnunu çekti.

"Maymun Halkı'nın acıması!" diye öfkeyle burnundan soludu Baloo. "Dağ nehrinin durgunluğu! Yaz güneşinin serinliği! Ya sonra, insan yavrusu?"

"Sonra, sonra, bana kabuklu yemişler ve yenilecek hoş şeyler verdiler. Beni kollarına alıp ağaçların tepelerine çıkardılar, kuyruğumun olmaması dışında onlarla kan

kardeşi olduğumu ve bir gün liderleri olmam gerektiğini söylediler."

"Onların lideri yoktur," dedi Bagheera. "Yalan söylemişler. Hep yalan söylerler."

"Çok naziklerdi ve beni tekrar gitmem için davet ettiler. Neden hiç Maymun Halkı'nın arasına götürülmedim? Onlar da benim gibi ayaklarının üzerinde duruyor. Bana sert pençeleriyle vurmuyorlar. Bütün gün oynuyorlar. Bırak beni kalkayım! Kötü Baloo, kalkayım! Tekrar onlarla oynayacağım."

"Dinle, insan yavrusu," dedi ayı, sesi sıcak gecede gök gürültüsü gibi gürledi. "Sana ormanın tüm halkları için tüm Orman Kanunu'nu öğrettim. Ağaçlarda yaşayan Maymun Halkı dışında. Onların kanunu yok. Onlar toplumun dışındalar. Kendi dilleri yok; dalların arasında bekleyip gözetler ve dinlerken duydukları çalınmış kelimeleri kullanırlar. Onların yolu, bizim yolumuz değil. Onların lideri yok. Hafızası yok. Ormanda harika işler yapacak harika bir halk gibi davranıp övünür, gevezelik ederler ama bir cevizin yere düşüşü onları güldürür ve her şeyi unutuverirler. Tüm ormanda özellikle bizim, onlarla işimiz olmaz. Maymunların içtiği yerden içmez, gittikleri yere gitmez, avlandıkları yerde avlanmaz, öldükleri yerde ölmeyiz. Sen benim bu güne kadar Bandar-log hakkında konuştuğumu hiç duydun mu?"

"Hayır," dedi Mowgli fısıldayarak, zira Baloo konuşmasını bitirince orman çok sessizleşmişti.

"Orman Halkı onları ağızlarından ve akıllarından çıkardı. Çok fazlalar. Kötücül, pis ve utanmazlar. Orman Halkı'nın onları fark etmesini arzu ediyorlar, değişmeyen bir arzuları olabilirse tabii. Ama kafamıza kabuklu yemiş ve çamur fırlatsalar bile onları fark etmeyiz."

Konuşmasını yeni bitirmişti ki dalların arasından kabuklu yemiş ve küçük dallar yağmaya başladı. Uluma, inleme ve yükseklerde bulunan ince dallardaki öfkeli sıçrayışları duyabiliyorlardı.

"Maymun Halkı yasak," dedi Baloo. "Orman Halkı'na yasak. Unutma."

"Yasak," dedi Bagheera, "ama yine de Baloo'nun seni onlara karşı uyarmış olması gerektiğini düşünüyorum."

"Ben... Ben? Böylesi bir pislikle oynayacağını nereden bilebilirim? Maymun Halkı! Rezalet!"

Yeni bir saldırı daha gelince ikisi birden, Mowgli'yi de yanlarına alarak hızla ilerledi. Baloo'nun maymunlar hakkında söyledikleri kesinlikle doğruydu. Onlar ağaçların tepelerine aitti ve diğer hayvanlar çok nadir yukarı baktıklarından maymunların ve Orman Halkı'nın yollarının kesişmesi için bir neden yoktu. Ama ne zaman hasta bir kurt, yaralı bir kaplan veya bir ayı görseler, maymunlar ona işkence ederdi ve fark edilmek umuduyla, sırf eğlence olsun diye, her hayvana dal parçaları ve kabuklu yemiş fırlatırlardı. Sonra anlamsız şarkıları inleyip uluyarak çığlık çığlığa söyler, Orman Halkı'nı ağaçlara tırmanmaya ve onlarla dövüşmeye çağırırlardı. Ya da kendi aralarında bir hiç yüzünden öfkeli kavgalar çıkartır ve ölen maymunları Orman Halkı'nın görebileceği yerlerde bırakırlardı. Hep çok yakın zamanda kendi liderleri, kanunları ve âdetleri olacaktı ama hiç olmadı, çünkü hafızaları bir günden diğerine sürmüyordu. Onlar da kendilerince uzlaşarak bir deyiş uydurdular. "Bandar-log'un şimdi düşündüğünü, orman sonra düşünecek." Bu laf onları bayağı rahatlattı. Hiçbir hayvan onlara ulaşamıyordu ama zaten hiçbir hayvan onları fark etmiyordu, bu yüzden de Mowgli onlarla oynamaya gittiğinde ve Baloo'nun ne kadar kızgın olduğunu duyduklarında çok memnun olmuşlardı.

Daha fazlasını yapmayı düşünemezlerdi. Bandar-log hiçbir şey düşünmezdi ama aralarından biri kendine dâhice gelen bir fikir buldu. Diğerlerine, Mowgli'nin kabilede tutmak için işe yarar biri olduğunu söyledi: Mowgli rüzgârdan korunmak için dalları birbirine bağlayabiliyordu, yani onu yakalarlarsa, öğretmesini sağlayabilirlerdi. Mowgli, bir ormancının çocuğu olarak tüm bu içgüdülere sahipti, nasıl yaptığını düşünmeden düşmüş dallardan küçük kulübeler yapardı. Maymun Halkı ağaçlardan izler, bu yaptığını harika bulurdu. Bu sefer, dediler, gerçekten bir liderlerimiz olacak ve ormandaki en bilge halk biz olacağız. Öyle ki diğer herkes bizi fark edecek ve bize özenecek. Bu yüzden öğlen uykusu zamanı gelene kadar ormanda Baloo, Bagheera ve Mowgli'yi takip ettiler. Kendisinden fazlasıyla utanan Mowgli, Maymun Halkı'yla işinin olmadığına kesin karar vererek panter ve ayının arasında uyudu.

Sonrasında hatırladığıysa kollarında ve bacaklarında hissettiği ellerdi. Sert, güçlü, küçük eller. Ardından yüzüne çarpan dalları hissetti. Baloo derin bağırtısıyla ormanı uyandırır ve Bagheera tüm dişlerini göstererek ağacın gövdesine zıplarken, sallanan dalların arasından aşağı bakıyordu. Bandar-log zaferle çığlıklar attı, Bagheera'nın takip etmeye cesaret edemeyeceği daha yüksekteki dallara kaçıp bağırdılar: "Bizi fark etti! Bagheera bizi fark etti. Tüm Orman Halkı bize yeteneğimiz ve kurnazlığımız için bayılıyor." Sonra uçuşlarına başladılar. Maymun Halkı'nın ağaçlıkta uçuşu hiç kimsenin tarif edemeyeceği şeylerden biridir. Yerden on beş, yirmi, otuz metre yukarıda olmak üzere normal yolları ve yan yolları, yokuşları ve inişleri var ve gerektiğinde bu yollardan geceleri bile geçebilirler. En güçlü maymunlardan ikisi Mowgli'yi

kollarının altından yakaladılar ve her seferinde altı metre yükselmesine neden olarak ağaç tepeleri arasında onunla sallandılar. Yalnız olsalar iki kat daha hızlı giderlerdi ama çocuğun ağırlığı onları yavaşlatıyordu. Mowgli, midesi bulanmış ve sersemlemiş olsa da vahşi heyecanın tadını çıkarmadan edemedi, gerçi çok çok aşağılarda görünüp kaybolan toprak onu korkutuyor ve her salınımın sonunda boşluktan başka hiçbir şeyin olmadığı havada aniden durup sarsılınca kalbi ağzına geliyordu. Eşlikçileri onu, en tepedeki en ince dalların altlarında çatırdayıp eğildiğini hissedene kadar ağaç tepelerine götürüyor, sonra da bağırtı ve çığlıklarla kendilerini ileri ve aşağı fırlatıp bir sonraki ağacın alttaki dallarına el veya ayaklarıyla tutunarak düzeliyorlardı. Bazen, gemi direğine çıkmış bir insanın denizi görmesi gibi, durgun yeşil ormanı kilometreler boyunca önünde uzanırken görebiliyordu. Sonra dal ve yapraklar yüzüne çarpıyor, iki korumasıyla beraber neredeyse tekrar yere iniyordu. Böylece zıplayarak, gürültü yaparak, çığlık atarak ve bağırarak tüm Bandar-log kabilesi, esirleri Mowgli'yle ağaç yollarından geçti.

Bir süre için düşürülmekten korktu. Sonra sinirlendi ama orada mücadele etmeye çalışmayacak kadar akıllıydı, ardından da düşünmeye başladı. Yapması gereken ilk şey, Baloo ve Bagheera'ya haber göndermekti, zira maymunların ilerleme hızına bakılacak olursa, arkadaşlarının çok gerilerde kaldığına emindi. Aşağı bakmanın bir anlamı yoktu, zira sadece dalların tepelerini görebiliyordu, o yüzden yukarı baktı ve gördü. Maviliğin ötesinde, Çaylak Rann havada duruyor, ormanı izleyip bir şeylerin ölmesini bekleyerek daireler çiziyordu. Rann maymunların bir şey taşıdığını görmüştü, birkaç yüz metreye düşüp taşıdıklarının yenilebilir olup olmadığını anlamaya ça-

lıştı. Mowgli'nin ağaç tepelerinde sürüklendiğini görüp çaylak çağrısını söylediğini duyunca şaşkınlıkla bir ıslık çaldı. "Biz bir kandanız, sen ve ben." Dal dalgaları çocuğun üzerine kapandı ama Rann bir sonraki ağaca küçük, kahverengi suratı görebilecek zamanda ulaştı. "Yolumu işaretle!" diye bağırdı Mowgli. "Seeonee Sürüsü'nden Baloo'ya ve Konsey Kayalığı'ndan Bagheera'ya söyle."

"Kimin adına, kardeş?" Rann, Mowgli'yi daha önce hiç görmemişti, gerçi tabii ki ondan haberi vardı.

"Kurbağa Mowgli. Bana insan yavrusu derler! Yolumu işaretle!"

Son kelimeler Mowgli havaya savrulunca kesildi ama Rann başıyla onayladı ve bir toz tanesi gibi küçük görünene kadar yükselip orada asılı kaldı. Dürbün gibi gözleriyle, Mowgli'nin eşlikçileri hızla geçerken sallanan ağaç tepelerini izledi.

"Hiç uzaklaşmazlar," dedi kıkırdayarak. "Asla planladıklarını yapmazlar. Bu Bandar-log hep yeni şeylere dalar. Bu sefer, biraz ileri görüşlüysem, başlarına bela aldılar, zira Baloo pek tecrübesiz değil, Bagheera da. Bildiğim kadarıyla keçilerden fazlasını öldürebilir."

Böylece altına topladığı ayaklarıyla kanatlarını çırptı ve bekledi.

Bu arada, Baloo ve Bagheera hırs ve kederle öfkelenmişlerdi. Bagheera daha önce hiç tırmanmamış gibi tırmandı ama ince dallar ağırlığının altında kırıldı ve pençeleri ağaç kabuğuyla dolu halde aşağı kaydı.

"Neden insan yavrusunu uyarmazsın?" diye kükredi zavallı Baloo'ya, o da maymunlara yetişmek umuduyla sarsak bir koşu tutturmuştu. "Uyarmadıysan onu darbelerle neredeyse öldürmenin ne anlamı vardı?"

"Çabuk! Acele et! Belki... Belki onlara yetişiriz!" dedi Baloo nefes nefese.

"Bu hızla mı? Bu hızda yaralı bir inek bile yorulmaz. Kanun'un Öğretmeni, yavru döven, bu ileri geri koşturma senin haşatını çıkarır. Otur ve düşün! Bir plan yap. Şimdi kovalama zamanı değil. Çok yakından takip edersek onu düşürebilirler."

"Arrh! Huu! Onu taşımaktan yorulup çoktan düşürmüş olabilirler. Bandar-log'a güven olur mu? Başıma ölü yarasalar koyun! Yemem için kara kemikler verin! Yaban arılarının kovanlarına atın da sokulmaktan öleyim. Sırtlanla gömün, zira ben ayıların en zavallısıyım! Arrh! Huu! Ah, Mowgli, Mowgli! Neden kafanı kırmak yerine seni Maymun Halkı'na karşı uyarmadım? Belki vurunca bugün öğrendiklerini de başından dışarı çıkarmışımdır, Ana Kelimeler olmadan ormanda yalnız kalır."

Baloo pençelerini kulaklarına kapattı, ileri geri yuvarlanırken inliyordu.

"En azından biraz önce bütün Kelimeler'i doğru söyledi," dedi Bagheera sabırsızca. "Baloo, ne hafızan var ne saygın. Ben, Siyah Panter, Kirpi İkki gibi kıvrılsam ve inlesem ormandakiler ne düşünür?"

"Bana ne ormandakiler ne düşünür? Şu anda ölmüş olabilir."

"Onu uçarken dallardan düşürmez ve aylaklık yaparken öldürmezlerse ya da onu uçarken dallardan düşürene ve aylaklık yaparken öldürene kadar insan yavrusu için korkmuyorum. Bilge ve iyi eğitimli, her şeyin ötesinde Orman Halkı'nı korkutan gözleri var. Ama, bu gerçekten büyük terslik, Bandar-log'un elinde ve onlar ağaçlarda yaşadıklarından bizim halkımızın korkularını taşımıyorlar." Bagheera düşünceli bir şekilde ön pençelerinden birini yaladı.

"Ben ne aptalım! Ah, şişko, kahverengi, kök arayan bir aptalım," dedi Baloo. Ani bir hareketle çözülerek, "Ya-

bani Fil Hathi'nin söyledikleri doğru: 'Herkesin kendi korkusu vardır,' ve Bandar-log'un korkusu Kayalık Yılanı Kaa. O da maymunlar kadar iyi tırmanır. Geceleri genç maymunları çalar. Adının fısıltısı lanetli kuyruklarını soğutur. Kaa'ya gidelim."

"Bizim için ne yapacak? Bizim kabilemizden değil, ayakları yok. En kötücül gözlere sahip," dedi Bagheera.

"Çok yaşlı ve kurnazdır. Her şeyden öte de her zaman açtır," dedi umutla. "Ona bir sürü keçi vaat edersin."

"Bir kez yedi mi bir ay boyunca uyur. Şu an uyuyor olabilir. Hem uyanık olsa bile, ya kendi keçilerini öldürmeyi tercih ederse?" Kaa hakkında pek bir şey bilmeyen Bagheera, doğal olarak şüpheleniyordu.

"O zaman, bu durumda, sen ve ben yaşlı avcı, ona doğru yolu gösteririz." Baloo solmuş kahverengi omzunu Bagheera'ya sürttü ve Kayalık Pitonu Kaa'yı aramaya gittiler.

Onu öğleden sonra güneşinde sıcak bir kayanın üstünde gerinirken buldular. Yeni derisine hayranlıkla bakıyordu; on gündür derisini değiştirirken köşesine çekilmişti ve şimdi harika olmuştu. Büyük, düz burunlu kafasıyla yerde atılıyor, on metre uzunluğundaki gövdesini şahane düğüm ve kıvrımlarla büküyor, akşam yemeğini düşündükçe dudaklarını yalıyordu.

Kahverengi-sarı benekli deriyi görür görmez, "Yememiş," dedi Baloo bir rahatlama homurtusuyla. "Dikkatli ol, Bagheera! Derisini değiştirdikten sonra biraz kör olur ve çok hızlı saldırır."

Kaa, zehirli bir yılan değildi. Aslında zehirli yılanları korkak bulup küçümserdi. Onun gücü boğuşundaydı, bir kez büyük gövdesini birinin çevresine sardı mı, söylenecek bir şey kalmazdı. "İyi avlar!" diye bağırdı Baloo otura-

rak. Kendi cinsinden her yılan gibi, Kaa da oldukça sağırdı ve ilk seferde çağrıyı duymadı. Sonra herhangi bir kazaya karşı başını eğdi, kıvrılıp hazırlandı.

"Hepimize iyi avlar," diye cevap verdi. "Hey, Baloo, burada ne yaparsın? İyi avlar, Bagheera. Aramızdan en azından birinin yemeğe ihtiyacı var. Kaçan bir avla ilgili haber var mı? Bir maral ya da belki genç bir geyik? Kurumuş bir kuyu gibi boşum."

"Avlanıyoruz," dedi Baloo kaygısızca. Kaa'yı acele ettirmemesi gerektiğini biliyordu. Çok büyüktü.

"Benim de sizinle gelmeme izin verin," dedi Kaa. "Sizin için ha bir eksik ha bir fazla fark etmez, Bagheera veya Baloo ama ben... Ben ağaç yollarında günlerce beklemek ve genç bir maymun bulmak umuduyla yarım gece boyunca tırmanmak zorundayım. Peh! Dallar ben gençken oldukları gibi değil. Çürümüş dal ve kurumuş kabuk hepsi."

"Belki muazzam ağırlığının bu konuyla bir ilgisi vardır," dedi Baloo.

"Gerçekten... Gerçekten uzunum," dedi Kaa biraz gururla. "Ama yine de asıl suçlu bu yeni deri. Geçen avımda neredeyse, gerçekten neredeyse düşüyordum, kuyruğum ağaca yeterince sıkı sarılmamış, kayarken çıkardığım ses Bandar-log'u uyandırdı ve bana en kötü sözleri söylediler."

Bir şeyi hatırlamaya çalışır gibi, "Bacaksız, sarı toprak solucanı," dedi Bagheera bıyıklarının altından.

"Sssss! Bana bunları da mı söylediler?" dedi Kaa.

"Geçen ay döngüsü bize bunun gibi şeyler bağırdılar ama onları görmezden geldik. Onlar her şeyi söyler. Tüm dişlerini kaybettiğini ve bir çocuktan daha büyük şeylerle yüzleşemeyeceğini bile. Bu Bandar-log gerçekten utanmaz. Bir tekenin boynuzlarından korktuğunu bile söyleyebilirler," diye devam etti Bagheera tatlı tatlı.

Bir yılan, özellikle de Kaa gibi temkinli ve yaşlı bir piton, sinirlendiğini nadiren belli eder ama Baloo ve Bagheera, Kaa'nın boğazının iki yanında dalgalanıp kabaran, şişmiş büyük kasları görebiliyordu.

"Bandar-log yerini değiştirdi," dedi sessizce. "Bu sabah güneşe uyandığımda ağaç tepeleri arasında bağırdıklarını duydum."

"O... O Bandar-log'u takip ediyoruz," dedi Baloo ama sözcükler boğazına takıldı, zira hafızasına göre bu, Orman Halkı'ndan birinin maymun işleriyle ilgilenişini sahiplendiği ilk andı.

"Sizin gibi iki avcıya, eminim ki kendi ormanlarının lideri olan iki avcıya Bandar-log'un izini sürdürenin küçük bir şey olmadığına kuşku yok," diye yanıtladı kibarca Kaa, merakla dolarken.

"Tabii," diye başladı Baloo. "Ben yaşlı ve bazen fazlasıyla aptal, Kanun'un Öğretmeni'yim. Seeonee kurt yavrularını eğitiyorum ve Bagheera da..."

"Bagheera'dır," dedi Siyah Panter. Çenesi sertçe kapandı, zira mütevazı olmaya inanmazdı. "Sorun şu, Kaa. O yemiş hırsızları ve palmiye yaprağı toplayıcıları, insan yavrumuzu çaldı. Belki ondan bahsedildiğini duymuşsundur."

"İkki'den kurt sürüsüne katılan bir insanla ilgili bazı haberler almıştım ama inanmamıştım. Dikenleri onu küstahlaştırıyor. İkki'nin birçok hikâyesi var; eksik duyulan, kötü anlatılan."

"Ama bu doğru. Onun gibi bir insan yavrusu daha önce var olmadı," dedi Baloo. "En iyi, en bilge ve en cesur insan yavrusu. Benim öğrencim, Baloo adını tüm ormanlarda tanınır yapacak kişi. Ayrıca ben... biz onu seviyoruz, Kaa."

"Ts! Ts!" dedi Kaa, kafasını ileri geri sallayarak. "Sevginin ne olduğunu ben de bilirim. Anlatabileceğim hikâyeler..."

"Vardır ama doğru düzgün kıymetini bilmemiz için hepimizin iyice beslendiği açık bir gecede daha uygun olur," dedi Bagheera hemen. "İnsan yavrumuz şu anda Bandar-log'un elinde ve biliyoruz ki tüm Orman Halkı içinde sadece Kaa'dan korkarlar."

"Sadece benden korkarlar. Korkmak için iyi nedenleri var," dedi Kaa. "Geveze, aptal, kibirli... Kibirli, aptal, geveze maymunlar. Ama ellerindeki insanın pek şansı yok. Topladıkları yemişlerden sıkılır, aşağı atarlar. Gün boyu mükemmel şeyler yapmayı planlayarak yanlarında bir dal taşır, sonra onu ortadan ikiye kırarlar. O insanın imrenilecek bir hali yok. Bana sarı balık da demişlerdi, değil mi?"

"Solucan, toprak solucanı," dedi Bagheera, "başka şeyler de dediler ama şimdi söylemeye utanırım."

"Onlara efendileriyle düzgün konuşmayı öğretmeliyiz. Aaa-sss! Serseri akıllarına yardımcı olmalıyız. Şimdi, yavruyla nereye gittiler?"

"Sadece orman bilir. Gün batımına doğru sanırım," dedi Baloo. "Senin bileceğini düşünmüştük, Kaa."

"Benim mi? Nasıl? Yolumdan geçtiklerinde onları alırım ama Bandar-log'u avlamam ya da kurbağaları ya da su çukurlarındaki yeşil pislikleri."

"Yukarı, yukarı! Yukarı, yukarı! Ho! Hey! Hey, yukarı bak, Seeonee Kurt Sürüsü'nden Baloo!"

Baloo, sesin nereden geldiğini anlamak için yukarı baktı. Çaylak Rann kanatlarındaki ters dönmüş tüylere vuran ışıkla uçarak geliyordu. Rann'in uyuma saati yakındı ama ayıyı bulmak için tüm ormanı taramış, kalın ağaç yaprakları örtüsünden dolayı kaçırmıştı.

"Ne oldu?" dedi Baloo.

"Bandar-log'un arasında Mowgli'yi gördüm. Sana söylememi rica etti. Onları izledim. Bandar-log onu nehrin ötesine, maymun şehrine götürdü, Soğuk İnler'e. Orada bir gece kalabilirler ya da on gece ya da bir saat. Yarasalara karanlık saatlerde izlemelerini söyledim. Mesajım bu. Hepinize iyi avlar, aşağıdakiler!"

"Sana da dolu bir boğaz ve derin bir uyku, Rann," diye bağırdı Bagheera. "Bir dahaki avımda seni hatırlayacağım ve kafayı sadece sana ayıracağım, ey çaylakların en iyisi!"

"Önemli değil. Önemli değil. Çocuk, Ana Kelimeler'i biliyordu. Daha azını yapamazdım," dedi Rann ve tüneğine döndü.

"Dilini kullanmayı unutmamış," dedi Baloo gururla kıkırdayarak. "Onun gibi genç birinin ağaçların arasından çekilirken kuşlar için Ana Kelimeler'i hatırlaması!"

"En kararlı biçimde aklına sokulmuştu," dedi Bagheera. "Ama yine de onunla gurur duyuyorum. Şimdi Soğuk İnler'e gitmeliyiz."

Hepsi bu yerin nerede olduğunu biliyordu ama Orman Halkı'ndan çok azı oraya gitmişti; Soğuk İnler dedikleri yer eski, terk edilmiş bir şehirdi. Kayıptı, ormana gizlenmişti ve hayvanlar, insanların bir zamanlar kullandığı yerleri nadiren kullanırdı. Yaban domuzları oralara giderdi ama avlanma kabileleri gitmezdi. Hem maymunlar, burada da, yaşadıkları söylenen başka bir yerde oldukları kadar çoklardı ve kendine saygısı olan hiçbir hayvan buranın görüş alanına girmezdi, tabii yarı mahvolmuş su tank ve depolarında birazcık su kalan kuraklık zamanları dışında.

"Tam hızla gidersek yarım gecede oraya varırız," dedi Bagheera.

Baloo çok ciddi görünüyordu. "Gidebildiğim kadar hızlı gideceğim," dedi endişeyle.

"Senin için bekleyemeyiz. Takip et, Baloo. Hızlı gitmeliyiz. Kaa ve ben."

"Bacaklı veya bacaksız, dört ayaklılarla başa baş gidebilirim," dedi Kaa kısaca. Baloo acele etmeye çalıştı ama nefes nefese oturmak zorunda kaldı. Böylece Bagheera, panter hızında aceleyle ilerlerken, Baloo'yu daha sonra onları yakalaması için geride bıraktılar. Kaa hiçbir şey söylemedi, Bagheera gibi atıldı, koca kayalık pitonu panterle bir gidiyordu. Bir tepe nehrine geldiklerinde Bagheera öne geçti, çünkü Kaa, başı ve boynu suyun üzerinde yüzerken o karşıya sıçramıştı ama karaya çıktığında Kaa arayı kapattı.

"Beni özgür bırakan kırılmış kilit adına," dedi Bagheera alacakaranlıkta, "yavaş gidenlerden değilsin!"

"Açım," dedi Kaa. "Hem bana benekli kurbağa demişler."

"Solucan, toprak solucanı. Sarı."

"Hepsi bir. Devam edelim," diyen Kaa sabit gözleriyle kestirme yolları bulup onları takip ederek yol boyunca aktı.

Soğuk İnler'de Maymun Halkı, Mowgli'nin arkadaşlarını akıllarına bile getirmemişlerdi. Çocuğu Kayıp Şehir'e getirmişlerdi ve o anda hallerinden bayağı memnunlardı. Mowgli daha önce hiç Hint şehri görmemişti ve burası yığılmış kalıntılardan ibaret olsa da harika ve görkemli görünüyordu. Bir kral, şehri çok uzun zaman önce küçük tepeye inşa etmişti. Taştan geçidi takip edince harap olmuş kapılara, eskimiş, paslanmış menteşelerden sarkan kıymıklara hâlâ ulaşılabiliyordu. Ağaçlar, duvarların içine büyüyüp dışına çıkmış, siperler yıkılmış ve dağılmış, ya-

ban sarmaşıkları kalenin pencerelerinden sarkan yığınlar halinde duvarları kaplamıştı.

Tepeyi çatısız, büyük bir saray taçlandırıyordu; avlu ve çeşmelerin mermerleri çatlamış, kırmızı ve yeşille lekelenmişti. Bir zamanlar kralın fillerinin yaşadığı avludaki kaldırım taşları, otlar ve genç ağaçlar tarafından altüst edilmişti. Saraydan bakıldığında, şehri karanlıkla dolu boş peteklerden oluşmuş gibi gösteren sıra sıra çatısız evleri, eskiden dört yolun kesiştiği yerde, şehrin meydanındaki simgesel heykel olan şekilsiz kaya parçasını, sokak köşelerinde eskiden kuyu olan çukur ve oyukları, yanlarında büyüyen yaban incirleriyle parçalanmış tapınak kubbelerini görebilirdiniz. Maymunlar bu yerin kendi şehirleri olduğunu söylüyor, ormanda yaşadıkları için Orman Halkı'nı küçümser gibi davranıyorlardı. Ama aslında ne bu binaların ne için yapıldığını ne de nasıl kullanacaklarını biliyorlardı. Kralın konsey salonunda çember halinde oturur, pirelerini kaşır ve insan gibi davranmaya çalışırlardı ya da çatısız evlere girip çıkarak çamur ve eskimiş tuğla toplar, sonra da nereye sakladıklarını unuturlardı. İtişip kakışan bir kalabalık halinde kavga edip bağırır, sonra da kralın bahçesinin taraçalarına inip oynamak için dağılırlardı, orada da meyve ve çiçeklerin düşüşünü izlemek için gül ve portakal ağaçlarını sallarlardı. Saraydaki bütün geçit ve tünelleri, yüzlerce küçük, karanlık odayı keşfetmişlerdi ama ne görüp ne görmediklerini hiçbir zaman hatırlamazlardı. Tek başına, çiftler halinde ya da kalabalıkla birbirlerine insanlar gibi yaptıklarını söyleyerek sarayda gezinirlerdi. Su depolarından içip suyu çamurlandırır, sonra da bunun için kavga ederlerdi. Ardından da gruplar halinde koşturur ve bağırırlardı: "Ormanda Bandar-log gibi bilge, iyi, zeki, güçlü ve kibar kimse yok-

tur." Sonra şehirden sıkılana kadar tüm bunları tekrar yapar ve Orman Halkı'nın onları fark etmesini umarak ağaç tepelerine geri dönerlerdi.

Orman Kanunu'na göre eğitilmiş Mowgli, bu hayatı ne sevdi ne de anladı. Maymunlar onu öğleden sonra geç bir saatte Soğuk İnler'e getirdiler ve Mowgli'nin uzun bir yolculuktan sonra yapmaya alışık olduğu şekilde uyumak yerine el ele tutuşup dans ederek aptal şarkılarını söylediler. Maymunlardan biri konuşma yaptı ve arkadaşlarına Mowgli'nin kaçırılmasının Bandar-log tarihinde önemli bir olay olduğunu söyledi, zira Mowgli onlara, yağmur ve soğuktan korunmak için dalları birbirine nasıl bağlayacaklarını gösterecekti. Mowgli eline biraz sarmaşık aldı ve örmeye başladı, maymunlar taklit etmeye çalıştı ama birkaç dakika sonra ilgilerini kaybedip arkadaşlarının kuyruğunu çekmeye, öksürerek dört ayakları üstünde zıplamaya başladılar.

"Yemek yemek istiyorum," dedi Mowgli. "Ormanın bu kısmına yabancıyım. Bana yemek getirin ya da burada avlanmama izin verin."

Yirmi veya otuz maymun ona kabuklu yemiş ve yaban papaya getirmek için zıplayarak uzaklaştı. Ama yolda kavgaya tutuştular ve kalan meyvelerle geri dönmek çok zor geldi. Mowgli aç olmasının dışında alıngan ve sinirliydi. Arada bir boş şehrin içinde Yabancı'nın Av Çağrısı'nı bağırdı ama kimse cevap vermeyince Mowgli çok çaresiz bir durumda olduğunu hissetti. "Baloo'nun Bandar-log hakkında tüm söyledikleri doğruymuş," diye düşündü. "Kanunları yok, Av Çağrıları yok, liderleri yok. Sadece aptal sözler ve küçük, hızlı hırsız eller. Burada açlıktan ölür ya da öldürülürsem benim suçum olacak. Kendi ormanıma dönmeyi denemeliyim. Baloo kesin yine bana vuracak

ama bu Bandar-log'la aptal gül yapraklarını kovalamaktan iyidir."

Maymunlar onu geri getirdiklerinde, ancak şehir duvarlarına ulaşmıştı. Ona ne kadar mutlu olduğunu bilmediğini anlattılar ve sırf onu memnun etmek için tekrar yakaladılar. Dişini sıktı ve hiçbir şey söylemedi. Bağıran maymunlarla, yağmur suyuyla yarı dolmuş kırmızı kum taşı depolarının üzerindeki taraçaya gitti. Taraçanın ortasında beyaz mermerden yapılmış, yıkık yazlık bir ev vardı. Yüz yıl önce ölmüş kraliçeler için yapılmıştı. Kubbeli çatı biraz çökmüş ve kraliçelerin içeri girmek için kullandığı, saraydan gelen yer altı geçidini kapatmıştı. Duvarlar, mermerden oyulmuş pencerelerden oluşuyordu. Güzel, süt beyazı oyma akiklerle, kantaşlarıyla, yeşimlerle ve lacivert taşlarıyla süslenmişti. Ay tepelerin ardından yükseldiğinde kafes işi oymanın içinden ışık saçarak geçiyor, yere siyah, kadife nakış gibi gölgeler düşürüyordu. Mowgli yorgun, uykulu ve aç olsa da Bandar-log, aynı anda yirmisi birden, ne kadar bilge, iyi, zeki, güçlü ve kibar olduklarını ve onlardan ayrılmak istemekle Mowgli'nin ne kadar aptal olduğunu anlatmaya başlayınca gülmeden edemedi. "Mükemmeliz. Özgürüz. Ormandaki en harika halkız! Hepimiz öyle düşünüyoruz, bu durumda doğru olmalı," diye bağırdılar. "Sen yeni bir dinleyicisin ve sözlerimizi gelecekte bizi fark etmeleri için Orman Halkı'na taşıyabilirsin, sana mükemmel maymunlar hakkındaki her şeyi anlatacağız." Mowgli itiraz etmedi, böylece yüzlerce ve yüzlerce maymun taraçaya toplanıp kendi konuşmacılarının Bandar-log'u övmesini dinledi. Bir konuşmacının nefes almak için durduğu her bir seferde hep bir ağızdan bağırdılar: "Bu doğru, hepimiz öyle düşünüyoruz." Mowgli kafasını salladı, göz yumdu ve ona

soru sorduklarında, "Evet," dedi. Başı gürültü yüzünden dönüyordu. "Çakal Tabaqui hepsini ısırmış olmalı," dedi kendi kendine. "Hepsi delirmiş. Bu kesinlikle dewanee, çılgınlık. Hiç uyumuyorlar mı? Ayı kapatacak bir bulut yaklaşıyor. Eğer yeterince büyük bir bulutsa karanlıkta kaçmayı deneyebilirim. Ama çok yorgunum."

Aynı bulut, şehir duvarlarının aşağısında, yıkılmış hendeklerdeki iki iyi arkadaş tarafından da izleniyordu, zira Bagheera ve Kaa, Maymun Halkı'nın kalabalıkken ne kadar tehlikeli olduğunu bildiklerinden risk almak istemiyorlardı. Maymunlar yüze bir olmadıkça kavgaya girmezlerdi ve ormandaki çok az kişi bu oranı göze alırdı.

"Ben batıdaki duvara gidiyorum," diye fısıldadı Kaa, "yerin eğimini yararıma kullanıp hızla aşağı ineceğim. Tüm kuvvetleriyle sırtıma atlayamayacaklar ama..."

"Biliyorum," dedi Bagheera. "Keşke Baloo burada olsaydı ama elimizden geleni yapmalıyız. O bulut ayı kapattığında taraçaya gideceğim. Çocuğun başında konsey gibi bir şey yapıyorlar."

"İyi avlar," dedi Kaa vahşice ve batı duvarına doğru kayarak uzaklaştı. O duvar en az yıkılan duvardı, büyük yılan kayaların üstüne çıkan yolu bulmakta biraz gecikti. Bulut ayı sakladı, Mowgli sırada ne olduğunu düşünürken, taraçada Bagheera'nın hafif adımlarını duydu. Siyah Panter yamaçtan neredeyse hiç ses çıkarmadan koşmuş ve Mowgli'nin etrafına elli-altmış sıralık bir çember halinde oturmuş maymunların arasına pençelerini savurarak dalmıştı. Isırarak zaman kaybedeceğini biliyordu. Korku ve öfke inlemeleri duyuldu. Bagheera, altında yuvarlanıp tekmeler atan bedenlere takılınca bir maymun bağırdı: "Sadece bir tane var! Öldürün onu! Öldürün." İtişip kakışan maymun kalabalığı ısırıp tırmalayarak, yırtıp çekiş-

tirerek Bagheera'ya yaklaştı. Bu sırada beş-altı tanesi de Mowgli'yi tuttu, onu yazlık evin duvarı boyunca sürükleyip çökmüş kubbenin boşluğundan ittirdiler. İnsanlar tarafından eğitilen bir çocuk çok kötü yaralanırdı, zira düşüş en azından beş metreydi ama Mowgli, Baloo'nun ona öğrettiği gibi düştü ve ayaklarının üzerine indi.

"Biz arkadaşını öldürene kadar orada kal," diye bağırdı maymunlar. "Sonra da seninle oynarız, tabii eğer Zehir Halkı seni canlı bırakırsa."

"Biz bir kandanız, sen ve ben," dedi Mowgli, hızlıca Yılan Çağrısı'yla. Etrafındaki çöplükten hışırdama ve tıslama sesleri duyuyordu, emin olmak için Çağrı'yı tekrarladı.

"Öyleyssse! Herkes gardını indirsin!" dedi yarım düzine kısık ses. (Hindistan'daki her yıkıntı er ya da geç yılanların meskeni olur, eski yazlık da kobralarla doluydu.) "Kıpırdama küçük kardeş, ayakların bize zarar verebilir."

Mowgli durabildiği kadar sakin bir biçimde durdu, kafes işi oymanın içinden bakıp Siyah Panter'in etrafındaki kavganın öfkeli gürültüsünü dinledi. Bağrışmalar, konuşmalar, itişip kakışmalar ve Bagheera'nın gerileyip sıçrarken, bükülüp düşman yığınları arasına dalarken çıkardığı derin, boğuk hırıltı. Bagheera doğduğundan beri ilk kez hayatı için dövüşüyordu.

"Baloo yakınlarda olmalı, Bagheera yalnız gelmezdi," diye düşündü Mowgli. Sonra da bağırdı: "Depolara, Bagheera. Su depolarına yuvarlan. Yuvarlan ve dal! Suya git!"

Bagheera duydu ve Mowgli'nin güvende olduğunu anlamasını sağlayan bu nida ona tekrar cesaret verdi. Umutsuzca depolara doğru ilerlemeye çalıştı, milim milim, sessizce sendeleyerek. Sonra ormana en yakın yıkılmış duvardan Baloo'nun gürleyen savaş çığlığı yükseldi.

Yaşlı ayı elinden geleni yapmıştı ama daha erken gelememişti. "Bagheera," diye bağırdı, "buradayım. Tırmanıyorum! Acele ediyorum! Arhuha! Taşlar ayağımın altından kayıyor! Gelişimi bekle, ey rezil Bandar-log!" Nefes nefese taraçaya çıktığı anda bir maymun dalgasıyla tamamen kayboldu ama kendini düzgün bir şekilde sağrısının üstüne atıp pençelerini yaydı ve tutabildiği kadar maymuna sarılıp düzenli bir şekilde pat-pat-pat vurmaya başladı. Bir gemi çarkının vuruşları gibiydi. Mowgli çarpma ve su sesini duyunca Bagheera'nın dövüşerek maymunların onu takip edemeyeceği depoya ulaştığını anladı. Panter nefes almaya çalışarak durdu, kafası hemen suyun üstündeydi; maymunlar kırmızı basamaklarda üç sıra halinde duruyorlardı. Baloo'ya yardım etmeye gelirse diye her bir taraftan üzerine atlamak için hazır bir halde, öfkeyle yukarı aşağı hareket ediyorlardı. İşte o zaman Bagheera sular damlayan çenesini kaldırdı ve umutsuzca, korunmak için Yılan Çağrısı'nı bağırdı. "Biz bir kandanız, sen ve ben." Zira Kaa'nın son anda cesaretini kaybedip kaçtığını düşünüyordu. Taraçanın kenarında maymunların altında boğulan Baloo bile, Siyah Panter'in yardım istediğini duyunca kıkırdamadan edemedi.

Kaa daha yeni batı duvarını aşmıştı, yere bükülerek inerken duvarın tepe taşlarından birini yerinden oynatıp hendeğe düşürdü. Yer avantajını kaybetmeye niyeti yoktu, uzun vücudundaki tüm kasların düzgün çalıştığından emin olmak için bir-iki kere kendi etrafında dönüp esnedi. Bu sırada Baloo'nun kavgası devam ediyordu. Maymunlar depodaki Bagheera'nın etrafında bağırdılar ve Yarasa Mang ileri geri uçarak büyük savaşın haberlerini, Yabani Fil Hathi bile bağırana kadar ormana taşıdı. Çok uzaklardan Maymun Halkı'nın dağılmış üyeleri uyandı-

lar ve Soğuk İnler'deki yoldaşlarına yardım etmek için ağaç yolları boyunca sıçradılar. Kavganın sesi gün boyunca kilometrelerce ötedeki kuşları kızdırdı. Sonra Kaa geldi. Hızla, öldürmeye hevesli bir halde. Bir pitonun dövüşme gücü, vücudun tüm gücü ve ağırlığıyla desteklenen kafanın ilk darbesinden gelir. Eğer kendi sapında yaşayan, sakin, sessiz bir akıl tarafından yönetilen yarım ton ağırlığında bir mızrak, bir koçbaşı ya da bir çekiç hayal edebiliyorsanız, Kaa'nın dövüşürken nasıl olduğunu kabaca anlayabilirsiniz. Bir veya iki metre uzunluğundaki bir piton, göğse sağlam bir darbeyle insanı devirebilir ve bildiğiniz üzere Kaa on metre uzunluğundaydı. İlk vuruşu Baloo'nun etrafını saran kalabalığın kalbine indi. Tek bir ses çıkarmadan vurmuştu ve bir ikinciye gerek yoktu. Maymunlar çığlıklar atarak kaçıştılar. "Kaa! Bu Kaa! Kaçın! Kaçın!"

Maymunlar nesiller boyu, büyüklerinin gece hırsızı Kaa hakkında anlattıkları hikâyelerden korkup düzgün davranıyorlardı. Kaa dalların arasından büyüyen yosunlar gibi sessizce kayabilir, yaşayan en güçlü maymunu çalabilir, yakalanana kadar en bilgeleri bile kandıran, kurumuş bir dal ya da çürümüş bir kütük gibi gösterebilirdi kendini. Kaa, maymunların ormanda korktukları her şeydi, zira kimse gücünün sınırlarını bilmiyordu. Kimse yüzüne bakamıyordu ve kimse onun boğuşundan canlı çıkmamıştı. Bu yüzden korkudan kekeleyerek evlerin duvar ve çatılarına kaçtılar, Baloo rahatlayarak derin bir nefes aldı. Bagheera'dan daha dayanıklıydı ama kavgada acı çekmiş, zarar görmüştü. Sonra Kaa ağzını ilk kez açtı ve tek bir uzun tıslayan kelime söyledi. Soğuk İnler'e yardıma koşan çok uzaktaki maymunlar, altlarındaki yüklü dallar eğilip kırılana kadar, korkudan oldukları yerde

kaldılar. Duvar ve boş evlerdeki maymunlar bağırmayı kestiler ve şehri kaplayan sakinlikte, Mowgli depodan çıkan Bagheera'nın ıslak bedenini salladığını duydu. Sonra tekrar bir gürültü koptu. Maymunlar duvarlarda daha da yükseklere sıçramaya başladılar. Büyük kaya heykellerin boyunlarına asılıp kale siperleri boyunca kaydılar. Bu sırada Mowgli yazlıkta dans ediyor, gözünü oymalara dayayıp alay ve aşağılamasını göstermek için ön dişlerinin arasından baykuş gibi ötüyordu.

"İnsan yavrusunu o tuzaktan çıkar, ben daha fazla bir şey yapamam," diyerek zorlukla nefes aldı Bagheera. "İnsan yavrusunu alıp gidelim. Tekrar saldırabilirler."

"Ben emredene kadar kımıldamazlar. Olduğunuss yerde kalın!" diye tısladı Kaa ve şehir tekrar sessizleşti. "Daha erken gelemedim, kardeş ama sanırım Çağrı'yı duydum." Bu Bagheera'yaydı.

"Ben... dövüş sırasında bağırmış olabilirim," diye cevapladı Bagheera. "Baloo, yaralandın mı?"

Ciddi bir halde sırasıyla bacaklarını sallarken, "Beni yüz küçük ayıya bölmediklerine emin değilim," dedi Baloo. "Vay! Canım yanıyor. Kaa, sanırım sana hayatlarımızı borçluyuz, Bagheera ve ben."

"Önemli değil. Küçük insan nerede?"

"Burada, tuzakta. Dışarı tırmanamıyorum," diye bağırdı Mowgli. Yıkılmış kubbenin eğimi hemen başının üstündeydi.

"Onu buradan uzaklaştırın. Tavus kuşu Mao gibi dans ediyor. Gençlerimizi ezecek," dedi kobralar içeriden.

"Hah!" dedi Kaa kıkırdayarak, "bu küçük insanın her yerde arkadaşları var. Geri çekil, küçük insan. Ve saklanın, ey Zehir Halkı. Duvarı kıracağım."

Kaa, mermer oymada zayıf noktayı gösteren rengi de-

ğişmiş bir çatlak bulana kadar dikkatle baktı. Uzaklığı anlamak için başıyla iki-üç hafif vuruş yaptıktan sonra vücudunun iki metrelik kısmını yerden tamamen kaldırıp burnu önde, tam kuvvet, yarım düzine şiddetli darbe indirdi. Kafes işi oyma kırılarak toz, duman ve enkaz halinde düşünce Mowgli açıklıktan atladı ve kendini Baloo ve Bagheera'nın arasına savurdu. Her koca boyunun etrafına bir kolunu dolamıştı.

"Yaralandın mı?" dedi Baloo ona yumuşakça sarılarak.

"Ağrılarım var, açım ve biraz da yaralandım. Ama... Ah, sizinle çok kötü uğraştılar, kardeşlerim! Kanınız akıyor."

Dudaklarını yalayıp taraça ve deponun etrafındaki maymunlara bakarak, "Onların da kanı akıyor," dedi Bagheera.

"Önemli değil, önemli değil. Sen güvendeysen... Ah, tüm küçük kurbağalar içinde gururum!" diye sızlandı Baloo.

"Bu meseleyi daha sonra konuşuruz," dedi Bagheera, Mowgli'nin hiç hoşlanmadığı kuru bir sesle. "Kaa burada, ona bu dövüşü borçluyuz ve sen de hayatını borçlusun. Ona geleneklerimize göre teşekkür et, Mowgli."

Mowgli döndü ve büyük pitonun başının kendi başından yarım metre yukarıda süzüldüğünü gördü.

"Demek küçük insan bu," dedi Kaa. "Derisi çok yumuşak ve Bandar-log'dan pek farklı görünmüyor. Dikkatli ol, küçük insan, derimi yeni değiştirdiğim bir alacakaranlıkta seni bir maymunla karıştırmayayım."

"Biz bir kandanız, sen ve ben," diye cevap verdi Mowgli. "Bu gece hayatımı senden aldım. Aç olduğunda benim avım senin avındır, ey Kaa."

"Çok teşekkürler, küçük kardeş," dedi Kaa, bir an göz-

leri parladı. "Peki, böyle cesur bir avcı ne öldürebilir? Bir dahaki avında izlemeyi isterim."

"Ben bir şey öldürmem, çok küçüğüm ama istediğin yere keçi sürebilirim. Boş olduğunda gel ve doğruyu söyleyip söylemediğimi gör. Bunlarda yeteneklerim var (ellerini gösterdi), eğer bir tuzağa takılırsan, sana borcumu ödeyebilirim, tabii buradaki Bagheera ve Baloo'ya da. Hepinize iyi avlar, efendiler."

"İyi konuştun," diye gürledi Baloo, zira Mowgli çok güzel teşekkür etmişti. Piton bir dakikalığına başını hafifçe Mowgli'nin omzuna dayadı. "Cesur bir kalp ve kibar bir dil," dedi. "Adın ormanda uzaklara taşınmalı, küçük insan. Ama şimdi hemen arkadaşlarınla git. Git ve uyu, zira ay batıyor ve ardından olacaklar iyi değil, görmemelisin."

Ay, tepelerin ardında batıyordu. Duvar ve mazgallarda toplanmış titreyen maymunlar yırtık pırtık, titrek, saçaklı şeyler gibi görünüyordu. Baloo su içmek için depoya gitti, Bagheera da tüylerini düzeltmeye başladı. Kaa taraçanın ortasına kayarak çenesini sesli bir çatırtıyla kapatıp tüm maymunların gözlerini üzerine çekti.

"Ay batıyor," dedi. "Hâlâ görebilecek kadar ışık var mı?"

Duvarlardan ağaç tepelerindeki rüzgâr gibi bir inleme geldi. "Görüyoruz, ey Kaa."

"İyi. Şimdi dans başlıyor. Kaa'nın Açlık Dansı. Kımıldamadan oturun ve izleyin."

İki veya üç kez büyük bir daire çizerek döndü, kafasını sağa sola sallıyordu. Sonra vücuduyla düğümler yapıp sekiz çizmeye başladı. Yumuşak, dağılan üçgenler kare ve beş kenarlı şekillere dönüşüyor, kendi etrafında sarılarak tepecikler oluşturuyordu. Hiç ara vermiyordu, hiç acele

etmiyordu, alçak mırıltılı şarkısını hiç durdurmuyordu. Hava gittikçe daha da kararda, sürünmeler ve değişen sarmallar kayboldu ama hâlâ pullarının hışırtısını duyabiliyorlardı.

Baloo ve Bagheera taş gibi sabitti, hırlıyorlardı. Boyunlarındaki tüyler diken diken olmuştu; Mowgli izledi ve merak etti.

"Bandar-log," dedi Kaa'nın sesi sonunda, "emrim olmadan el ya da ayağınızı oynatabilir misiniz? Konuşun!"

"Emrin olmadan el ya da ayağımızı oynatamayız, ey Kaa!"

"Güzel! Hepiniz bir adım yaklaşın."

Maymun sıraları çaresizce ilerledi, Baloo ve Bagheera da onlarla beraber gergin birer adım attılar.

"Daha yakına!" diye tısladı Kaa ve herkes tekrar hareket etti.

Mowgli ellerini, onları uzaklaştırmak için Baloo ve Bagheera'nın üzerine koydu. İki koca hayvan rüyadan uyandırılmış gibilerdi.

"Elini omzumdan ayırma," diye fısıldadı Bagheera. "Orada tut, yoksa gitmem gerekir. Kaa'ya gitmem gerekir. Ah!"

"Yaşlı Kaa sadece tozun içinde daireler çiziyor," dedi Mowgli. "Hadi gidelim." Böylece üçü duvardaki bir boşluktan ormana kaçtılar.

"Off!" dedi Baloo, tekrar ağaçların altında durduğunda. "Bir daha Kaa'yla hayatta anlaşma yapmam." Bütün vücudunu salladı.

"Bizden daha çok şey biliyor," dedi Bagheera titreyerek. "Biraz daha kalsam, boğazından aşağı giderdim."

"Ay tekrar doğana kadar birçoğu o yola gidecek," dedi Baloo. "İyi avlanacak, kendi tarzında."

"Ama tüm onların anlamı neydi?" dedi Mowgli, bir pitonun büyüleme gücüyle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. "Ben koca bir yılanın hava kararana kadar aptal daireler çizmesinden başka bir şey görmedim. Hem burnu da yaralanmıştı. Ho! Ho!"

"Mowgli," dedi Bagheera sinirle, "burnu senin yüzünden yaralanmıştı, benim kulaklarım, vücudum ve pençelerim gibi. Baloo'nun boynu ve omuzları da senin yüzünden ısırıldı. Ne Bagheera ne de Baloo birçok gün boyunca keyifle avlanabilecek."

"Önemli değil," dedi Baloo. "İnsan yavrusuna kavuştuk."

"Doğru ama bize çok şeye mâl oldu. İyi av yaparak geçirebileceğimiz zamana, yaralara, tüye. Sırtımdaki tüylerin yarısı yolundu. Ve son olarak da onurumuza. Zira hatırla Mowgli, ben, Siyah Panter, Kaa'nın korumasını istemek zorunda kaldım. Baloo ve ben, Açlık Dansı'yla küçük kuşlar gibi aptal yerine konduk. Tüm bunlar, insan yavrusu, sen Bandar-log'la oynadığın için oldu."

"Doğru, doğru," dedi Mowgli kederli bir şekilde. "Ben çok kötü bir insan yavrusuyum, midem bile üzgün."

"Hıh! Orman Kanunu ne der, Baloo?"

Baloo, Mowgli'nin başını daha fazla belaya sokmak istemiyordu ama Kanun'a karışamazdı, bu yüzden mırıldandı: "Keder, ceza değildir. Ama unutma Bagheera, o çok küçük."

"Unutmam. Ama yaramazlık yaptı, cezasını şimdi çekmeli. Mowgli, söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Hiç yok. Yanlış yaptım. Baloo ve sen yaralandınız. Bu adil."

Bagheera bir panterin bakış açısına göre yarım düzine sevgi dokunuşuyla vurdu. (Bu vuruşlar kendi yavruları-

nı uyandırmazdı bile.) Ama yedi yaşında bir çocuk için kaçınmak isteyeceğiniz kadar ağır bir dayaktı. Bittiğinde Mowgli aksırdı ve tek kelime etmeden toparlandı.

"Şimdi," dedi Bagheera, "sırtıma atla, küçük kardeş ve eve gidelim."

Orman Kanunu'nun güzelliklerinden biri, cezanın durumları eşitlemesidir. Sonrasında dırdır eden olmaz.

Mowgli, başını Bagheera'nın sırtına yasladı ve o kadar derin uyudu ki mağarasına konduğunda hiç uyanmadı.

Bandar-log'un Yol Şarkısı

İşte gidiyoruz sallanıp asılarak,
Neredeyse varacağız kıskanç aya!
Bizim zıplayan grubumuza özenmez misin?
Fazladan iki el daha istemez misin?
Kuyruğun böyle olsa hoşuna gitmez mi?
Eros'un yayı gibi eğimli.
Şimdi sinirleniyorsun ama takma kafana,
Kardeş, kuyruğun sarkıyor arkanda!

Oturduk dallı budaklı bir sıraya,
Bildiğimiz güzel şeyleri hatırlamaya;
Hayal ederiz yapmak istediğimiz şeyleri,
Hepsini bitiririz, bir dakikada ya da iki
Asil, bilge ve iyi bir şeyi biz,
Sadece dileyerek yapabiliriz.
Şimdi unuttuk ama takma kafana,
Kardeş, kuyruğun sarkıyor arkanda!

Duyduğumuz tüm konuşmalar
Anlatır yarasalar, yırtıcılar veya kuşlar
Post veya pul veya tüy veya kanat
Hepsini hemen çabuk çabuk anlat!
Mükemmel! Harika! Şimdi tekrarla!

Şimdi insanlar gibi konuşuyoruz!
Öyleymiş gibi davranalım... Takma kafana,

Kardeş, kuyruğun sarkıyor arkanda!
Budur maymungillerin yolu da.

O zaman katıl aramıza, çamlar arasından geçen
sıçrayışlarımıza
O sıçrayışlar ki hafif ve yüksek, hızla geçer sallanan
yaban üzümlerini
Doğuşumuzdaki boş sözler, çıkardığımız asil sesler
Emin ol, emin ol, yapacağız görkemli birçok şeyi!

"Kaplan! Kaplan!"

Cesur avcı, nasıldı av?
Kardeş, uzun ve soğuktu av.
Ne oldu öldürmeye gittiğiniz ava?
Kardeş, o otluyor ormanda hâlâ.
Neredegücünden gelen onur?
Kardeş, yan taraflarımdan akıp gidiyor onur.
Nerede seni hızlandıran telaşe?
Kardeş, gidiyorum inime, ölmeye.

Şimdi ilk hikâyeye geri dönmeliyiz. Mowgli, Konsey Kayalığı'nda Sürü'yle kavga edip kurt ininden ayrıldıktan sonra köylülerin yaşadığı sürülmüş topraklara gitti ama orada durmadı çünkü ormana çok yakındı ve Konsey'de hiç değilse bir kötü düşman edindiğini biliyordu. Bu yüzden aceleyle devam etti. Vadi boyunca inen engebeli yolu tanımadığı bir şehre gelene kadar otuz kilometre boyunca sabit, yavaş bir koşuyla takip etti. Vadi kayalarla süslenmiş geniş bir ovaya açıldı, arada dağ geçitleriyle bölünüyordu. Bir ucunda küçük bir köy vardı, diğerinde sık orman otlama alanına doğru eğilmiş ve bir çapayla kesilmiş gibi orada durmuştu. Tüm ovada sığır ve bufalolar otluyordu, sürüyü güden küçük çocuklar Mowgli'yi gördüklerinde bağırıp kaçtılar. Her Hint köyünde olan sarı sokak köpekleri havladılar. Mowgli yürümeye devam etti, zira çok acıkmıştı. Köyün kapısına vardığında alacakaranlıkta kapının önüne konan, şimdi bir kenara itilmiş büyük, dikenli çalıları gördü.

"Öff!" dedi, zira gece yiyecek peşinde gezinmelerinde böyle barikatlarla birden çok kez karşılaşmıştı. "Demek burada da insanlar Orman Halkı'ndan korkuyor." Kapının yanına oturdu, bir adam dışarı çıktığında ayağa kalktı, ağzını açtı ve aşağı doğru işaret edip yiyecek istediğini göstermeye çalıştı. Adam baktı, köyün sokaklarından birine koşup rahibe bağırdı. Rahip kocaman, şişman, beyazlar giymiş, alnında kırmızı-sarı işaret olan bir adamdı. Rahip kapıya geldi. Yanında Mowgli'ye bakan, konuşan, bağıran, işaret eden en az yüz kişi vardı.

"Bu İnsan Halkı'nın hiç görgüsü yok," dedi Mowgli kendi kendine. "Bir tek gri maymun onlar gibi davranır." Uzun, siyah saçlarını geriye savurdu ve kalabalığa hiddetle baktı.

"Korkacak ne var?" dedi rahip. "Kol ve bacaklarındaki izlere bakın. Bunlar kurt ısırıkları. Bu ormandan kaçmış bir kurt çocuk."

Tabii ki beraber oynarken, yavrular Mowgli'yi düşündüklerinden çok daha sert ısırmışlardı, kol ve bacakları beyaz yara izleriyle kaplıydı. Ama Mowgli bunlara ısırık diyecek dünya üzerindeki son insandı, zira ısırığın gerçek anlamını biliyordu.

"Aman! Aman!" dedi iki-üç kadın birden. "Kurtlar mı ısırmış? Zavallı çocuk! Güzel bir çocuk. Ateş gibi gözleri var. Messua, senin kaplan tarafından çalınan oğluna benzemiyor değil."

"Bakayım," dedi el ve ayak bileklerinde ağır bakır halkalar olan kadın. Dikkatle Mowgli'ye baktı. "Gerçekten, benzemiyor değil. Daha zayıf ama oğlum gibi görünüyor."

Rahip zeki bir adamdı, Messua'nın oradaki en zengin köylünün karısı olduğunu biliyordu. Bir dakika gökyü-

züne baktı ve kutsal bir şekilde şöyle dedi: "Orman aldığının yerini doldurdu. Çocuğu evine al, kardeş ve insanların hayatını gören rahibi onurlandırmayı unutma."

"Bedelim olan boğa adına," dedi Mowgli kendi kendine. "Tüm bu konuşma Sürü'deki başka bir gözden geçirme gibi! Eh, eğer bir insansam, bir insan olmalıyım."

Kadın Mowgli'yi kulübesine yönlendirirken kalabalık açıldı; kulübede kırmızıya boyanmış bir karyola, topraktan yapılmış, garip kabartmalı desenleri olan mükemmel bir sandık, yarım düzine bakır tencere, küçük bir oyukta bir Hindu tanrısının fotoğrafı ve duvarda taşra pazarında satılanlara benzer, gerçek gibi görünen bir ayna vardı.

Kadın ona uzun süre içebileceği kadar süt ve biraz ekmek verdi, sonra elini çocuğun başına koyup gözlerinin içine baktı, zira belki de onun oğlu olduğunu, kaplan tarafından götürüldüğü ormandan geri geldiğini düşündü. Bu yüzden, "Nathoo, ah Nathoo!" dedi. Mowgli ismi tanıdığına dair bir işaret vermedi. "Sana yeni ayakkabılarını verdiğim günü hatırlamaz mısın?" Kadın, çocuğun ayağına dokundu, neredeyse bir boynuz kadar sertti. "Hayır," dedi kederli bir şekilde, "bu ayaklar hiç ayakkabı giymemiş ama benim Nathoo'ma çok benziyorsun, benim oğlum olasın."

Mowgli huzursuzdu, çünkü daha önce hiçbir çatının altında kalmamıştı. Ama sazlardan yapılmış çatıya baktıkça, dışarı çıkmak isterse istediği zaman onu parçalayabileceğini ve pencerelerde kilit olmadığını gördü. "Eğer insan konuşmasını anlamıyorsam insan olmanın ne anlamı var?" dedi sonunda kendi kendine. "Şimdi bir insanın ormanda olacağı kadar ahmak ve aptalım. Onların dilini konuşmalıyım."

Kurtlarlayken, ormanda av sırasında geyiklerin çıkar-

dığı sesi ve küçük yaban domuzlarının homurtusunu taklit etmeyi eğlence olsun diye öğrenmemişti. Bu yüzden Messua bir kelimeyi söyler söylemez, Mowgli neredeyse mükemmel bir şekilde taklit ediyordu, karanlık çökmeden kulübedeki birçok şeyin adını öğrenmişti.

Uyuma zamanı zordu, çünkü Mowgli panter tuzağına bu kulübe kadar benzeyen bir şeyin altında uyumazdı. Kapıyı kapattıklarında pencereden dışarı çıktı. "Bırak istediğini yapsın," dedi Messua'nın kocası. "Şimdiye kadar hiç yatakta uyumadığını unutma. Eğer gerçekten oğlumuzun yerine gönderildiyse kaçmayacaktır."

Mowgli tarlanın kenarındaki geniş, temiz çimenliğe uzandı ama gözlerini kapatamadan yumuşak, gri bir burun çenesinin altından dürttü.

"Pöf!" dedi Gri Kardeş. (Anne Kurt'un yavruları arasında en büyüğüydü.) "Seni otuz kilometre takip etmenin karşılığı bu sefil ödül mü? Odun dumanı ve sığır kokuyorsun, şimdiden bir insan gibi. Uyan, küçük kardeş. Haberler getirdim."

"Ormanda her şey yolunda mı?" dedi Mowgli ona sarılarak.

"Kırmızı Çiçek'le yanan kurtlar dışında evet. Şimdi dinle. Shere Khan kürkü tekrar çıkana kadar uzaklarda avlanmaya gitti, zira tüyleri ciddi yanmış. Yemin etmiş, döndüğünde senin kemiklerini Waingunga'ya serecekmiş."

"Buna söylenecek iki lafım var. Ben de küçük bir söz verdim. Ama haber almak her zaman güzel. Bu akşam çok yoruldum. Yeni şeylerle yoruldum, Gri Kardeş ama bana her zaman haber getir."

"Bir kurt olduğunu unutmayasın? İnsanlar sana unutturmasın?" dedi Gri Kardeş endişeyle.

"Asla. Seni ve inimizdeki herkesi sevdiğimi asla unutmayacağım. Ama Sürü'den atıldığımı da asla unutmayacağım."

"Başka bir sürüden daha atılabileceğini de unutmamalısın. İnsanlar sadece insandır, küçük kardeş. Konuşmaları göletlerdeki kurbağalarınki gibidir. Buraya tekrar geldiğimde, seni otlama alanının kenarındaki bambularda bekleyeceğim."

O geceden sonraki üç ay boyunca Mowgli köy kapısından neredeyse hiç ayrılmadı, insanların örf ve adetlerini öğrenmekle meşguldü. Önce bir kıyafet giymesi gerekti, bu çok canını sıkmıştı. Sonra parayı öğrenmesi gerekti, bunu anlamamıştı bile. Sonra da tarla sürmeyi öğrendi, bunun da pek işe yaradığını düşünmemişti. Sonra köydeki küçük çocuklar onu çok kızdırdılar. Neyse ki Orman Kanunu ona sinirlerine hâkim olmayı öğretmişti ama oyun oynamadığı ve uçurtma uçurmadığı için ya da bir kelimeyi yanlış telaffuz ettiği için onunla dalga geçtiklerinde, onları tutup ortadan ikiye ayırmamasının tek nedeni çıplak, küçük yavruları öldürmenin sportmence olmadığını bilmesiydi.

Kendi gücünden haberdar değildi. Ormanda yırtıcı hayvanların yanında zayıftı ama köyde herkes bir boğa kadar güçlü olduğunu söylüyordu.

Mowgli'nin insanlar arasındaki sınıf farkı hakkında da hiçbir fikri yoktu. Çömlekçinin eşeği çamur havuzunda kaydığında Mowgli onu kuyruğundan çekip çıkardı ve Khanhiwara pazarına yolculukları için çömlekleri dizmelerine yardım etti. Bu şaşırtıcı bir durumdu çünkü çömlekçi düşük sınıftan biriydi, eşekse daha da kötüydü. Rahip onu azarladığında Mowgli onu da eşeğe koymakla tehdit etti, rahip de Messua'nın kocasına Mowgli'yi en

yakın zamanda bir işe vermesini söyledi. Köyün yöneticisi de Mowgli'ye ertesi gün bufalolarla gitmesi ve otlarken onları gütmesi gerektiğini anlattı. Kimse Mowgli kadar sevinemezdi; o gece köyün çalışanı olarak görevlendirildiğinden, her akşam kocaman bir incir ağacının altında taştan örülmüş yüksekçe bir yerde toplanan çembere katıldı. Burası köyün lokaliydi. Köyün bütün dedikodusunu bilen yönetici, bekçi, berber ve Tower tüfeği olan, köyün avcısı yaşlı Buldeo burada buluşup tüttürüyordu. Maymunlar yukarıdaki dallara oturup konuşuyordu; durdukları yerin altında bir çukur vardı ve içinde bir kobra yaşıyordu. Kutsal olduğundan her gece kendi payına düşen küçük tabaktaki sütünü alırdı. Yaşlı adamlar ağacın etrafına oturup konuştular, gecenin ilerleyen saatlerine kadar nargile içtiler. Tanrı, insan ve hayaletlerle ilgili harika hikâyeler anlattılar. Buldeo, çemberin dış tarafında oturan çocukların gözleri yerlerinden uğrayana kadar ormandaki yırtıcılarla ilgili daha da harika hikâyeler anlattı. Hikâyelerin çoğu hayvanlarla ilgiliydi, zira orman hemen yanlarındaydı. Geyik ve yaban domuzları ekinlerini eşeliyor, arada bir alacakaranlıkta, köyün kapısının görüş alanında, kaplan insan çalıyordu.

Doğal olarak anlattıklarını biraz bilen Mowgli, güldüğünü göstermemek için yüzünü kapatmak zorunda kalıyordu. Buldeo, dizlerinde Tower tüfeğiyle bir hikâyeden diğerine geçerken Mowgli'nin omuzları sarsılıyordu.

Buldeo, Messua'nın oğlunu alan kaplanın hayalet-kaplan olduğunu açıklıyordu; kaplanın vücuduna birkaç yıl önce ölen, lanetli, yaşlı bir tefecinin hayaleti girmişti. "Ve bunun gerçek olduğunu biliyorum," dedi, "çünkü Purun Dass hesap defterleri yandığında çıkan arbede sıra-

sında aldığı darbeden dolayı hep topallardı ve bu kaplan da topallıyor, patileri eşit değil."

Hep beraber başlarını sallayarak, "Doğru, doğru, bu gerçek olmalı," dedi gri sakallılar.

"Tüm bu hikâyeler böyle uydurma ve saçma mı?" dedi Mowgli. "O kaplan topallıyor çünkü herkesin bildiği üzere topal doğmuş. Tefecinin ruhunun, bir çakalın cesaretine sahip olamamış bir hayvanın içinde olduğunu söylemek çocuk konuşmasıdır."

Buldeo şaşkınlıkla bir an konuşamadı, yönetici dik dik baktı.

"Ooo! Orman veledi, değil mi?" dedi Buldeo. "Madem o kadar bilgesin, onun postunu Khanhiwara'ya getirsen iyi edersin, zira devlet onun hayatına karşılık yüz rupi verecek. Ya da daha da iyisi, büyüklerin konuşurken konuşma."

Mowgli gitmek için ayağa kalktı. "Bütün akşam burada yatıp dinledim," dedi omzunun üzerinden, "ve Buldeo, bir-iki sefer dışında, hemen dibindeki ormanla ilgili doğru tek bir kelime söylemedi. O zaman nasıl gördüğünü söylediği hayalet, tanrı ve goblin hikâyelerine inanabilirim?"

Buldeo, Mowgli'nin küstahlığına oflayıp homurdanırken, "Bu çocuk tüm gün hayvan güdüyor," dedi yönetici.

Birçok Hint köyünün âdetine göre, birkaç çocuk sabahın erken saatinde sığır ve bufaloları alıp otlamaya götürür, gece de geri getirir. Beyaz bir adamı ayaklarıyla çiğneyip öldürebilecek olan sığır, ancak burunlarına gelen çocukların onlara vurmalarına, hakaret etmelerine ve bağırmalarına izin verir. Çocuklar sürünün yanında durdukları sürece güvendedir, zira bir kaplan bile sığır top-

luluğuna saldırmayacaktır. Ama çocuklar çiçek toplamak ya da kertenkele kovalamak için yoldan ayrılırlarsa bazen kaplanlar onları kaçırır. Mowgli şafak vaktinde köyün sokaklarında ilerledi, sürünün boğası koca Rama'nın sırtına oturdu. Arduvaz rengi bufalolar uzun, geriye kıvrılan boynuzları ve vahşi gözleriyle ahırlarından teker teker çıktılar ve onu takip ettiler. Mowgli, çocuklar arasında lider olduğunu açıkça belirtmişti. Bufaloları cilalanmış, uzun bir bambuyla dövdü ve Kamya'ya, diğer çocuklardan biri, o bufalolarla gidince diğerlerinin sığırları otlatmasını ve sürüden ayrılmamak için çok dikkatli olmalarını söyledi.

Hindistan otlanma alanları kaya, maki, ot öbekleri ve dağ geçitlerinden oluşur, sürü de bunların arasına yayılıp kaybolur. Bufalolar genelde göletlere ve çamurlu alanlara giderler, buralarda sıcak çamurda yuvarlanıp saatlerce yatarlar. Mowgli onları Waingunga'nın ormandan döküldüğü ovanın kenarına sürdü, sonra Rama'nın boynundan indi. Bambu kümesine doğru hızlıca yürüyüp Gri Kardeş'i buldu. "Ah," dedi Gri Kardeş, "burada çok gün bekledim. Bu sığır gütme işi de nereden çıktı?"

"Bu bir emir," dedi Mowgli. "Bir süre için köyün çobanıyım. Shere Khan'dan haber var mı?"

"Yurduna geri döndü ve uzun süre burada seni bekledi. Şimdi yine gitti, zira av az. Ama niyeti seni öldürmek."

"Çok iyi. O zaman o uzaktayken sen ya da dört kardeşten biri şu kayada oturabilir mi, böylece köyden çıkarken sizi görebilirim. Geri geldiğinde beni vadinin ortasındaki dhak ağacının yanındaki dağ geçidinde bekleyin. Shere Khan'ın ağzına düşmeye gerek yok."

Sonra Mowgli gölgeli bir yer seçti ve bufalolar etrafında otlarken yatıp uyudu. Hindistan'da çobanlık yapmak

dünyadaki en tembel işlerden biridir. Sığırlar yürür, çatır çatır yer, yatar ve tekrar yürürler. Üstelik böğürmezler bile, sadece homurdanırlar. Bufalolar çok nadiren bir şey söylerler. Ardı ardına çamurlu göletlere girip yüzeyde sadece burunları ve dik dik bakan Çin mavisi gözleri kalana kadar sokulurlar, sonra da kütük gibi yatarlar. Güneş, kayaları sıcakta dans ettirir ve çoban çocuklar bir çaylağın (asla daha fazlasının değil) kafalarının üstünde, neredeyse göremeyecekleri kadar uzakta ıslık çaldığını duyarlar. Eğer kendileri ya da bir inek ölürse çaylağın salınarak aşağı ineceğini, başka bir çaylağın onu kilometrelerce öteden görüp takip edeceğini, sonra bir başkasının ve bir başkasının daha geleceğini ve neredeyse onlar ölmeden nereden geldiği belli olmayan aç çaylaklardan oluşan bir kalabalığın oluşacağını bilirler. Sonra uyur, uyanır ve tekrar uyurlar. Kurumuş otlardan sepet dokuyup içlerine çekirge koyarlar ya da iki peygamberdevesi yakalayıp dövüştürürler veya kırmızı ve siyah orman yemişlerini ipe dizip kolye yaparlar. Veyahut kayanın üstünde ısınan bir kertenkeleyi veya çamurlu göledin orada kurbağa avlayan bir yılanı izlerler. Sonra sonunda yöresel nağmeler olan uzun şarkılar söylerler, gün birçok insanın hayatından daha uzun görünür. Ardından belki çamurdan bir kale ve insan, at, bufalo figürleri yapıp insanların ellerine saz parçaları koyarlar, sonra da kendileri kral, figürler de onların ordusuymuş gibi ya da kendileri tapılacak tanrılarmış gibi davranırlar. Akşam olur ve çocuklar çağırır. Bufalolar yapışkan çamurdan ardı ardına patlayan silah sesleri çıkararak hantal hantal çıkarlar, gri ova boyunca peş peşe dizilip parıldayan ışıklı köye dönerler.

Günler boyunca Mowgli bufaloları çamur göletlerine götürdü ve günler boyunca Gri Kardeş'in sırtını ovanın iki buçuk kilometre uzağında gördü. (Yani Shere Khan'ın

geri dönmediğini biliyordu.) Günler boyunca çimenlere yatıp etrafındaki sesleri dinleyerek ormandaki eski günlerini hayal etti. Waingunga'nın ilerisindeki ormanda Shere Khan topal pençesiyle yanlış bir adım atsa, Mowgli onu bu uzun, sessiz sabahlarda duyardı.

Sonunda bir gün geldi ve Gri Kardeş'i işaret yerinde görmedi. Güldü ve bufaloları altın kırmızı çiçeklerle kaplı dhak ağacının yanındaki dağ geçidine sürdü. Gri Kardeş orada oturuyordu, sırtındaki tüm tüyler diken diken olmuştu.

"Bir aydır seni savunmasız yakalamak için saklanmış. Sınırları dün gece geçti. Tabaqui'yle, senin izinde hızla ilerliyorlar," dedi kurt nefes nefese.

Mowgli kaşlarını çattı. "Shere Khan'dan korkmuyorum ama Tabaqui çok kurnazdır."

"Korkma," dedi Gri Kardeş dudaklarını biraz yalayarak. "Tabaqui'yle şafakta karşılaştım. Şimdi bilgeliğini çaylaklara anlatıyor ama ben sırtını kırmadan önce bana her şeyi anlattı. Shere Khan'ın planı seni bu akşam köy kapısında beklemek; sadece seni, başka kimseyi değil. Şimdi Waingunga'nın büyük, kurumuş, derin çukurunda yatıyor."

"Bugün yemek yemiş mi, yoksa aç mı avlanıyor?" dedi Mowgli, zira yanıt onun için ölüm kalım meselesiydi.

"Şafakta bir domuz öldürmüş, su da içmiş. Unutma, Shere Khan intikam uğruna bile aç kalamaz."

"Ah! Aptal, aptal! Dünkü çocuk! Yemek yemiş ve su da içmiş, bir de o uyurken bekleyeceğimi mi düşünüyor? Şimdi, nerede yatıyor? On kişi olsak onu yatarken alaşağı edebilirdik. Bu bufalolar koklayarak onu bulmazlarsa saldırmazlar ve ben dillerini konuşamıyorum. Kokusunu almaları için izlerini takip edebilir miyiz?"

"Kokusunu kaybettirmek için Waingunga boyunca yüzmüş."

"Tabaqui söylemiştir, biliyorum. Bunu yalnız başına düşünemezdi." Mowgli parmağı ağzında düşünerek dikildi. "Waingunga'daki büyük dağ geçidi. Buradan bir kilometre uzaklıkta, ovadan açılıyor. Sürüyü ormanın çevresinden dolaştırıp geçidin başına çıkarabilirim, oradan da aşağı ineriz ama geçidin sonundan sinsice kaçar. Diğer ucu kapatmalıyız. Gri Kardeş, sürüyü benim için ikiye bölemez misin?"

"Ben yapamam. Belki... Ama bilge bir yardımcı getirdim." Gri Kardeş hızla yürüdü ve bir deliğe girdi. Sonra delikten Mowgli'nin çok iyi tanıdığı koca, gri bir kafa yükseldi. Sıcak hava ormandaki en kasvetli çığlıkla doldu. Gün ortasında, bir kurdun av çığlığı.

"Akela! Akela!" dedi Mowgli ellerini çırparak. "Beni unutmayacağını bilmeliydim. Çok büyük bir işimiz var. Sürüyü ikiye böl, Akela. İnek ve buzağıları bir arada tut, boğa ve tarla süren bufaloları kendi başlarına bırak."

İki kurt koştular ve zincir oluşturur gibi sürüye girip çıktılar. Sürüdekiler burunlarından soluyup kafalarını salladılar ve iki kümeye ayrıldılar. Birinde buzağıları ortalarına almış inekler duruyordu. Düşmanca bakıp yeri eşeliyorlardı, hazırlardı. Kurtlardan biri sabit dursa saldıracak ve hayatını onu ayaklarıyla ezerek alacaklardı. Diğerinde boğalar ve genç boğalar burunlarından soluyup ayaklarını yere vuruyorlardı, daha heybetli görünmelerine rağmen daha tehlikesizlerdi, zira koruyacak buzağıları yoktu. Altı adam olsa sürüyü böyle düzgün bölemezdi.

"Emir ne?" dedi Akela nefes nefese. "Tekrar birleşmeye çalışıyorlar."

Mowgli, Rama'nın sırtına çıktı. "Boğaları uzağa, sola

doğru sür, Akela. Gri Kardeş, gittiğimizde inekleri bir arada tut ve onları geçidin sonuna götür."

"Ne kadar ilerleyelim?" dedi Gri Kardeş nefes nefese.

"Kenarlar Shere Khan'ın atlayamayacağı kadar yükselene kadar," diye bağırdı Mowgli. "Biz gelene kadar onları orada tut." Akela ulurken boğalar ilerledi, Gri Kardeş ineklerin önünde durdu. Akela boğaları sola doğru sürerken inekler Gri Kardeş'i kovalamaya başladı, o da hemen ineklerin önünde geçidin sonuna doğru koştu.

"İyi iş! Bir atak daha yaparsan tamamen hızlanacaklar. Dikkatli ol, Akela. Bir hamle fazla olursa boğalar saldırır. Heya! Bu kara geyik sürmekten bile daha çılgınca. Bu yaratıkların böyle hızlı hareket edebileceğini düşünür müydün?" diye seslendi Mowgli.

"Ben... Ben zamanında bunlardan da avladım," dedi tozların içinde nefesi kesilen Akela. "Onları ormana döndüreyim mi?"

"Evet! Döndür. Hızla döndür onları! Rama öfkeden delirdi. Ah, keşke ona bugün ondan ne istediğimi söyleyebilseydim."

Boğalar bu sefer sağa döndürüldüler ve orada duran çalılıklara girdiler. Bir kilometre uzakta, sığırlarıyla duran diğer çoban çocuklar olanları görüp bufaloların çıldırdığını ve kaçtığını bağırarak bacaklarının onları taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde köye koştular.

Ama Mowgli'nin planı yeterince basitti. Tek yapmak istediği tepeye doğru büyük bir çember oluşturmak ve geçidin başına gitmekti, sonra boğaları aşağı indirecek ve Shere Khan'ı boğalarla inekler arasında yakalayacaktı, zira yemek yiyip suyunu içtikten sonra Shere Khan'ın dövüşecek ya da geçidin yanlarına tırmanacak halde olmayacağını biliyordu. Şimdi sesiyle bufaloları sakinleştiriyordu.

Akela sürünün arka tarafında kalmıştı, sadece arada bir inleyerek arka taraftakileri hızlandırıyordu. Upuzun bir çemberdi, zira geçide çok yaklaşıp Shere Khan'ı kaçması için uyarmak istemiyorlardı. Sonunda Mowgli şaşkın sürüyü geçidin başında, dik bir eğimle geçide inen çimenlik bir toprak parçasında topladı. O yükseklikten aşağıdaki ovada olan ağaçların tepelerini görebilirdiniz ama Mowgli'nin baktığı yer geçidin yan taraflarıydı. Muazzam bir memnuniyetle yanların neredeyse dimdik olduğunu ve üstlerine asılı asma ve sarmaşıkların dışarı çıkmak isteyen bir kaplana tutunacak yer bırakmadığını gördü.

"Bırak nefes alsınlar, Akela," dedi elini havaya kaldırıp. "Henüz kokusunu almadılar. Bırak nefes alsınlar. Shere Khan'a kimin geldiğini söylemeliyim. Onu tuzağa düşürdük."

Ellerini ağzına koyup aşağıdaki geçide bağırdı. Neredeyse bir tünele bağırmak gibiydi. Yankı kayadan kayaya sekti.

Bir süre sonra iyi beslenmiş ve yeni uyanmış bir kaplanın ağır, uykulu homurtusu geldi.

"Kim sesleniyor?" dedi Shere Khan, görkemli bir tavus kuşu çığlık atıp kanat çırparak geçitten çıktı.

"Ben, Mowgli. Sığır hırsızı, Konsey Kayalığı'na gitme zamanı! Aşağı, onları aşağı sür, Akela! Aşağı Rama, aşağı!"

Sürü bir an için yokuşun kenarında durdu ama Akela av çağrısını bağırdı ve birbiri ardına, gemilerin akıntıda hızla ilerlemesi gibi yokuştan aşağı sendelemeye başladılar; kum ve taşlar ayaklarının etrafında sıçrıyordu. Bir başladılar mı bir daha durma şansları yoktu, geçidin dibine tam varmadan Rama, Shere Khan'ın kokusunu aldı ve böğürdü.

"Ha! Ha!" dedi Mowgli, Rama'nın sırtında. "Şimdi bi-

liyorsun!" Kara boynuz seli, köpüren ağızlar, dik dik bakan gözler geçitten aşağı, taşkınlarda yuvarlanan iri kaya parçaları gibi indiler; daha zayıf olan bufalolar kenarlara ittirildiklerinden sarmaşıkları yırtarak geçtiler. Önlerindeki meselenin ne olduğunu biliyorlardı. Hiçbir kaplanın dayanmayı umut edemeyeceği, bir bufalo sürüsünün korkunç saldırısı. Shere Khan, toynakların gürültüsünü duyup yerinden kalktı. Geçitte hantal hantal yürümeye başladı. Kaçacak yer bulmak için o yana bu yana bakıyordu ama geçidin duvarları dikti; yediği ve içtikleriyle ağır, dövüşmek dışında herhangi bir şey yapmaya razı kaplan dayanmak zorundaydı. Sürü biraz önce terk ettiği göletten su sıçratarak geçti, dar geçit çınlayana kadar böğürdüler. Mowgli geçidin sonundan cevap veren bir böğürtü duydu ve Shere Khan'ın geri döndüğünü gördü. (Kaplan durum en kötü hale gelirse boğalarla karşılaşmanın yanlarında buzağı olan ineklerle karşılaşmaktan daha iyi olduğunu biliyordu.) Sonra Rama takıldı, yalpaladı ve yumuşak bir şeyin üstünden geçti, hemen arkasındaki boğalarla beraber diğer sürüyle çarpıştı. Zayıf bufaloların ayakları çarpmanın etkisiyle yerden kesilmişti. Çarpışma iki sürüyü de ovaya çıkardı. Birbirlerini boynuzluyor, ayaklarını yere vuruyor, burunlarından soluyorlardı. Mowgli zamanı kolladı ve sopasıyla sağdan soldan gelen darbeleri savuşturarak Rama'nın boynundan indi.

"Çabuk, Akela! Onları ayır. Dağıt onları, yoksa birbirleriyle dövüşmeye başlayacaklar. Onları uzaklaştır, Akela. Hey, Rama! Hey, hey, hey! Oğlum. Yavaşla, yavaşla! Bitti."

Akela ve Gri Kardeş ileri geri koşup bufaloların bacaklarını ısırdılar, sürü geçide tekrar saldırmak için yönelse

de Mowgli Rama'yı döndürmeyi başardı, diğerleri de çamur göletlerine giderken onu takip ettiler.

Shere Khan'ın daha fazla çiğnenmeye ihtiyacı yoktu. Ölmüştü, çaylaklar çoktan onun için gelmeye başlamışlardı.

"Kardeşler, bu bir köpeğin ölümüydü," dedi Mowgli, artık insanlarla yaşamaya başladığından, her zaman boynundaki kılıfta taşıdığı bıçağı arayarak. "Asla karşılık veremezdi. Postu Konsey Kayalığı'nda güzel görünecek. Hemen işe koyulmalıyız."

İnsanlar arasında yetişmiş bir çocuk üç metrelik bir kaplanın derisini yüzmeyi hayal edemez ama Mowgli hayvan derisinin nasıl olduğunu ve nasıl çıkarılacağını herkesten iyi biliyordu. Ama zor bir işti. Kurtlar ağızlarından dillerini sallandırıp Mowgli emrettiğinde yanına gelerek deriye asılırken, o bir saat boyunca yırttı, parçaladı ve homurdandı. Birden omzuna bir el kondu, yukarı baktığında Tower tüfeğiyle Buldeo'yu gördü. Çocuklar köye boğaların çılgınca koşturmasını anlatmıştı. Buldeo sırf Mowgli'ye sürüye daha iyi bakmadığı için haddini bildirmeye fazlasıyla hevesli olduğundan sinirle çıkmıştı. Kurtlar insanın geldiğini görür görmez görüş alanından çıkmışlardı.

"Bu delilik de nesi?" dedi Buldeo sinirle. "Bu kaplanın derisini yüzebileceğini mi düşündün! Bufalolar onu nerede öldürdü? Hem de Topal Kaplan, onun başına konmuş yüz rupilik ödül var. Eh, senin sürüyü kaçırmanı görmezden gelebiliriz ve belki derisini Khanhiwara'ya götürdükten sonra sana da ödülden bir rupi veririm." El yordamıyla belindeki kumaşta çakmak taşı ve bıçak aradı. Shere Khan'ın bıyıklarını yakmak için eğildi. Çoğu yerli avcı kaplanların bıyıklarını hayaletleri onlara dadanmasın diye yakar.

"Hımm!" dedi Mowgli biraz da kendi kendine, ön pençelerden birinin derisini yüzerken. "Demek postu ödül için Khanhiwara'ya götüreceksin ve belki bana da bir rupi vereceksin? Ama aklımda postu kendi işim için kullanmak var. Hey! Yaşlı adam, o ateşi çek!"

"Köyün baş avcısıyla nasıl konuşuyorsun? Senin şansın ve bufaloların salaklığı bu avı öldürmeni sağladı. Kaplan daha yeni beslenmiş, yoksa şimdiye otuz kilometre uzakta olurdu. Sen onu düzgün yüzemezsin, seni sefil velet. Bana, Buldeo'ya, bıyıklarını yakmamamı mı söylüyorsun? Mowgli, sana ödülden bir anna* bile vermeyeceğim ama iyi bir dayak yiyeceksin. Leşi bırak!"

"Bedelim olan boğa adına," dedi yüzmek için omuza ulaşmaya çalışan Mowgli. "Bütün öğleden sonra yaşlı bir maymunla gevezelik etmek zorunda mıyım? Buraya gel Akela, bu adam beni rahatsız ediyor."

Hâlâ Shere Khan'ın başında eğilen Buldeo, kendini üzerinde duran gri bir kurtla çimene yayılmış halde buldu. Mowgli tüm Hindistan'da yalnızmış gibi deri yüzmeye devam etti.

"Eve-et," dedi dişlerinin arasından. "Tamamıyla haklısın, Buldeo. Bana ödülden bir anna bile vermeyeceksin. Bu topal kaplanla benim aramda eski bir savaş var, çok eski bir savaş ve ben kazandım."

Buldeo'ya haksızlık etmeyelim, eğer on yıl daha genç olsaydı ve kurtla ormanda karşılaşsaydı, Akela'yla şansını denerdi. Ama insan yiyen kaplanlarla özel savaşları olan bir çocuğun emirlerine uyan bir kurt, sıradan bir hayvan değildi. Bu büyücülük, en kötü cinsten büyü, diye düşündü Buldeo ve boynundaki muskanın onu koruyup korumadığını merak etti. Hiç kımıldamadan yattı, her an Mowgli'nin de bir kaplana dönüşmesini bekliyordu.

---

* Rupinin on altıda biri değerinde olan eski bir para birimi.

"Maharaja! Yüce kral," dedi sonunda boğuk bir fısıltıyla.

"Evet," dedi Mowgli kafasını çevirmeden, hafifçe kıkırdayarak.

"Ben yaşlı bir adamım. Senin çoban bir çocuktan daha fazlası olduğunu bilmiyordum. Ayağa kalkıp gidebilir miyim, yoksa hizmetkârın beni parçalara mı ayıracak?"

"Git, barış seninle olsun. Sadece bir dahaki sefere benim işime burnunu sokma. Bırak gitsin, Akela."

Buldeo aksayarak gidebildiği kadar hızlıca köye gitti. Mowgli korkunç bir şeye dönüşürse diye omzunun üzerinden bakıyordu. Köye döndüğünde rahibin çok ciddi görünmesine sebep olan bir büyü, efsun ve büyücülük hikâyesi anlattı.

Mowgli işine devam etti; o ve kurtlar büyük, parlak postu vücuttan çektiklerinde neredeyse alacakaranlıktı.

"Şimdi bunu saklamalı ve bufaloları eve götürmeliyiz! Onlara çobanlık etmeme yardımcı ol, Akela."

Sürü sisli alacakaranlıkta toplandı, köye yaklaştıklarında Mowgli ışıkları gördü ve kilisenin üflenen çalgılarıyla, çalınan çanlarını duydu. Köyün yarısı onu kapıda bekliyordu. "Bu Shere Khan'ı öldürdüğüm için," dedi kendi kendine. Ama bir taş yağmuru kulaklarının yanında uğuldadı ve köylüler bağırdılar: "Büyücü! Kurt veledi! Orman şeytanı! Git buradan! Hemen defol, yoksa rahip seni tekrar bir kurda çevirecek. Ateş et, Buldeo, ateş et!"

Eski Tower tüfek patladı ve genç bir boğa acıyla böğürdü.

"Daha çok büyücülük!" diye bağırdı köylüler. "Kurşunların yönünü değiştiriyor. Buldeo, o senin bufalondu."

Atılan taşlar çoğalırken, "Bu da ne şimdi?" dedi Mowgli. Şaşırmıştı.

"Bu senin kardeşlerinin Sürü'den farkı yok," dedi Akela sakince oturarak. "Benim aklıma göre, eğer kurşunlar bir anlam ifade ediyorsa, seni aralarından attılar."

"Kurt! Kurt yavrusu! Git buradan!" diye bağırdı rahip, kutsal tulsi bitkisinin dallarını sallayarak.

"Yine mi? Geçen sefer insan olduğum içindi. Bu sefer de kurt olduğum için. Gidelim, Akela."

Bir kadın, Messua'ydı, sürüye doğru koştu ve bağırdı: "Ah, oğlum, oğlum! Senin istediği zaman hayvana dönüşebilen bir büyücü olduğunu söylüyorlar. İnanmıyorum ama git buradan, yoksa seni öldürecekler. Buldeo bir büyücü olduğunu söylüyor ama ben Nathoo'nun intikamını aldığını biliyorum."

"Geri gel, Messua!" diye bağırdı kalabalık. "Geri gel, yoksa seni de taşlarız."

Mowgli kısa, çirkin bir kahkaha attı, zira bir taş onu ağzından vurmuştu. "Geri koş, Messua. Gün batımında büyük ağacın altında anlattıkları aptal hikâyelerden biri bu. En azından oğlunun hayatının bedelini ödemiş oldum. Elveda! Hızlı koş, zira sürüyü onların tuğla parçalarından daha hızlı göndermeliyim. Ben büyücü değilim, Messua. Elveda!"

"Şimdi bir kez daha, Akela," diye bağırdı. "Sürüyü getir."

Bufalolar köye varmak için sabırsızlanıyordu. Akela'nın bağırışına pek de ihtiyaçları yoktu, kapıdan bir kasırga gibi geçip kalabalığı sağa sola dağıttılar.

"Hesabını tutun!" diye bağırdı Mowgli küçümseyerek. "Belki birini çalmışımdır. Hesabını tutun, zira artık çobanlığınızı yapmayacağım. Sağlıcakla kalın insanoğulları ve Messua'ya teşekkür edin, kurtlarımla gelip sokaklarınızda sizi avlamadığım için."

Topuklarında döndü ve Yalnız Kurt'la uzaklaştı. Yukarı, yıldızlara baktığında mutlu hissetti. "Artık tuzaklarda uyumayacağım, Akela. Shere Khan'ın derisini alıp gidelim. Hayır, köye zarar vermeyeceğiz, zira Messua bana karşı nazikti."

Ay ovanın üzerinde, buranın süt beyazı görünmesine neden olarak yükseldiğinde, dehşete kapılmış köylüler Mowgli'yi gördüler; ardında iki kurt ve başının üzerinde bir bohça vardı. Uzun mesafeleri ateş gibi kat eden sabit kurt koşuşuyla hızla ovayı geçiyordu. Sonra kilise çanlarını her zamankinden daha yüksek sesle çaldılar ve çalgıları üflediler. Messua ağladı. Buldeo, en sonunda Akela'nın arka ayakları üzerine kalkıp bir insan gibi konuştuğunu söyleyerek bitirene kadar ormandaki maceralarını allayıp pulladı.

Mowgli ve iki kurt Konsey Kayalığı tepesine vardığında ay batmak üzereydi. Anne Kurt'un mağarasında durdular.

"Beni İnsan Sürüsü'nden attılar, anne," diye bağırdı Mowgli, "ama sözümü tutmak için Shere Khan'ın postuyla geldim."

Anne Kurt peşinde yavrularıyla mağaradan dimdik çıktı, deriyi görünce gözleri parladı.

"Ona o gün, başını ve omuzlarını bu mağaraya soktuğu zaman, seni avlarken söylemiştim, Küçük Kurbağa. Ona avcının av olacağını söylemiştim. Aferin."

"Küçük kardeş, aferin," dedi çalılıklardan derin bir ses. "Ormanda sensiz yalnız kaldık." Bagheera koşarak Mowgli'nin çıplak ayaklarına geldi. Konsey Kayalığı'na beraber tırmandılar. Mowgli deriyi, eskiden Akela'nın oturduğu düz kayalığa yayıp dört bambu parçasıyla sabit-

ledi. Akela derinin üzerine yattı ve Konsey'e, aynı Mowgli buraya ilk getirildiğinde bağırdığı gibi eski çağrıyı bağırdı. "Bakın! İyi bakın, ey kurtlar."

Akela indirildiğinden beri Sürü lidersizdi, kendi isteklerine göre avlanıp dövüşüyorlardı. Ama alışkanlıktan çağrıya cevap verdiler. Bazıları düştükleri tuzaklar yüzünden, bazıları vuruldukları için topallıyordu, bazıları kötü yemek yemekten uyuz olmuştu. Çoğu kayıptı. Ama geriye kalan her şeyleriyle Konsey Kayalığı'na geldiler ve kayanın üzerinde Shere Khan'ın çizgili kürkünü ve boş, sallanan ayaklarının sonunda sallanan koca pençelerini gördüler. Mowgli o zaman kendiliğinden diline gelen bir şarkı uydurdu, çatırdayan derinin üzerinde aşağı yukarı zıplayıp geriye nefesi kalmayana kadar topuklarıyla tempo tutarak şarkıyı yüksek sesle söyledi. Gri Kardeş ve Akela kıta aralarında uluyorlardı.

"İyi bakın, ey kurtlar. Sözümü tuttum mu?" dedi Mowgli. Kurtlar, "Evet," diye uludu ve perişan bir kurt inledi:

"Bizi tekrar yönet, ey Akela. Bizi tekrar yönet, ey insan yavrusu, zira bu kanunsuzluktan bıktık. Tekrar Özgür Halk olalım."

"Hayır," diye mırladı Bagheera, "bu olamaz. Tamamen doyduğunuzda deliliğiniz geri gelebilir. Size boşuna Özgür Halk denmiyor. Özgürlük için savaştınız ve özgürlüğü aldınız. Bunu kabullenin, ey kurtlar."

"İnsan Sürüsü de Kurt Sürüsü de beni attı," dedi Mowgli. "Artık ormanda yalnız avlanacağım."

"Biz de seninle avlanacağız," dedi dört yavru.

Böylece o günden sonra Mowgli uzaklara gitti ve ormanda dört yavruyla avlandı. Ama her zaman yalnız kalmadı, yıllar sonra yetişkin bir adam oldu ve evlendi.

Ama bu hikâye yetişkinler için.

Mowgli'nin Şarkısı

SÖYLEDİĞİ KONSEY KAYALIĞI'NDA
DANS EDERKEN SHERE KHAN'IN POSTUNDA

Mowgli'nin şarkısı. Ben, Mowgli söylüyorum.
Dinlesin orman yaptıklarımı.
Shere Khan öldürürüm dedi, öldürürüm!
Alacakaranlıkta, patikalarda Mowgli'yi, Kurbağa'yı öldürürmüş!

Yedi ve içti. İyi iç, Shere Khan, zira bir daha ne zaman içersin? Uyu ve öldürmenin rüyasını gör.

Otlaklarda yalnızım. Gri Kardeş, bana gel!
Bana gel, Yalnız Kurt, zira büyük bir av yaklaşıyor!

Koca bufaloları getir, mavi derili boğaları öfkeli gözleri olan. Sür onları ileri geri buyurduğum gibi.

Hâlâ uyuyor musun, Shere Khan? Uyan, hey, uyan!
Ben geliyorum, arkamda boğalar.

Rama, bufaloların kralı, ayağını yere vurdu.
Waingunga'nın suları, Shere Khan nereye gitti?

İkki değil, çukurlar kazsın; Tavus kuşu Mao değil, ki uçsun. Yarasa Mang değil, dallara asılsın. Küçük bambular beraber çatırdayan, söyleyin, nereye kaçtı?

Oo! İşte orada. Auu! İşte orada. Rama'nın
ayakları altında
Topal Olan yatıyor! Ayağa kalk, Shere Khan!

Ayağa kalk ve öldür! Et burada; boğaların
boyunlarını kır!

Şişş! Uyuyor. Uyandırmayalım, zira gücü
pek muazzamdır. Çaylaklar görmek için aşağı indi.
Siyah karıncalar öğrenmek için yukarı çıktı.
Büyük bir toplantı var, onuruna.

Heyhat! Beni saracak bir kıyafetim yok. Çaylaklar görecek
çıplak olduğumu. Tüm bu gelenlerle tanışmaktan utanıyorum.

Kürkünü bana ödünç ver, Shere Khan. Parlak, çizgili kürkünü ödünç ver de
Konsey Kayalığı'na gideyim.

Bedelim olan boğa adına, bir söz verdim, küçük bir söz.
Sözümün tek eksiği senin kürkün.

Bıçakla, insanların kullandığı bıçakla, avcının
bıçağıyla, eğileceğim hediyem için.

Waingunga'nın suları, Shere Khan bana kürkünü verdi, beslediği sevgi için. Çek, Gri Kardeş! Çek, Akela! Ağırmış
Shere Khan'ın kürkü.

İnsan Sürüsü kızgın. Taş atıyor, kötü konuşuyorlar.
Ağzım kanıyor. Bırakın kaçayım.

Gecenin içinden, sıcak gecenin içinden benimle hızla koşun,
kardeşlerim. Köyün ışıklarını terk edip alçalmış
aya gidelim.

Waingunga'nın suları, İnsan Sürüsü beni attı. Onlara
zarar vermedim ama benden korktular. Neden ki?

Kurt Sürüsü, siz de beni attınız. Orman bana kapalı,
köy kapıları bana kapalı. Neden ki?

Mang'in kuşlar ve yırtıcı hayvanlar arasında uçması gibi, ben de
köy ve orman arasında uçuyorum. Neden ki?

Shere Khan'ın kürkü üstünde dans ediyorum ama içim karardı.
Ağzım kesik ve köyün taşlarıyla yaralı ama içim rahat, çünkü ormana geri döndüm.
Neden ki?

Bu iki şey içimde savaşıyor, baharda savaşan yılanlar
gibi. Gözlerimden sular akıyor; yine de gülüyorum
yaşlar düşerken. Neden ki?

İki Mowgli'yim ama Shere Khan'ın postu ayaklarımın altında.

Shere Khan'ı öldürdüğümü tüm orman biliyor. Bakın! İyi bakın, ey kurtlar!

Hey! İçim anlamadığım şeylerle kararıyor.

Beyaz Fok

Ah! Şişş, bebeğim, gece geride kaldı,
Yeşil parlayan sular siyah şimdi.
Ay, dalgaların üzerinden, bulmak için bakıyor aşağı
Hışırdayan boşluklarda dinlenen bizi
Dalganın dalgayla buluştuğu yerde, yumuşak olsun yastığın senin de,
Ah, yorgun küçük yüzgeç, dalgalan rahatlığında!
Fırtına seni uyandırmasın, köpek balıkları seni almasın,
Uyu seni yavaşça sallayan denizin kollarında!

FOK NİNNİSİ

Tüm bunlar birkaç yıl önce Bering Denizi'nin çok çok ötesinde, St. Paul adasında Novastoshnah ya da Kuzey Doğu Noktası denen bir yerde oldu. Limmershin, çit kuşu, bana bu hikâyeyi rüzgâr yüzünden Japonya'ya giden geminin halatlarına takıldığında anlattı. Onu aşağı indirip kabinime aldım, St. Paul'a geri uçacak hale gelene kadar birkaç gün boyunca ısıtıp besledim. Limmershin çok tuhaf küçük bir kuş ama gerçekleri nasıl anlatacağını biliyor.

Kimse iş dışında bir şey için Novastoshnah'a gelmez, orada düzenli işleri olan tek kişiler de fok balıklarıdır. Yaz aylarında soğuk, gri denizden yüzler ve binler halinde akın akın gelirler. Zira Novastoshnah Sahili foklar için tüm dünyadaki en iyi barınma yeridir.

Koca Fok bunu biliyor ve her bahar nerede olursa olsun buraya yüzüyordu. Torpido botu gibi direkt Novastoshnah'a yüzüyor ve bir ayı, denize mümkün olduğu kadar yakın, kayalardaki güzel bir yer için arkadaşlarıyla dövüşerek geçiriyordu. Koca Fok on beş yaşındaydı; kocaman gri kürklü, neredeyse omuzlarında yelesi olan, uzun, fena köpek dişlere sahip bir foktu. Kendini ön yüzgeçlerinin üzerinde kaldırdığında yerden bir buçuk metre yükseliyordu ve kilosu, birileri onu tartacak kadar cesur olsaydı, neredeyse üç yüz kilo çıkardı. Her tarafı vahşi kavgalardan kalan yara izleriyle kaplıydı ama her zaman fazladan bir kavga için hazırdı. Kafasını düşmanının yüzüne bakmaya korkuyormuş gibi yana yatırır, sonra şimşek gibi atılırdı. Büyük dişleri diğer fokun boynuna sımsıkı geçtiğinde, diğer fok yapabilirse kaçardı ama Koca Fok ona yardım etmezdi.

Yine de Koca Fok kavgada yenilmiş fok balıklarını kovalamazdı, zira bu Sahil Kuralları'na aykırıydı. O sadece yuvası için deniz kenarında bir yer istiyordu. Ama her bahar aynı şey için avlanan kırk-elli bin fok olduğundan sahildeki uğultu, böğürtü, gürleyiş ve bağırışlar korkunçtu.

Hutchinson Tepesi dedikleri küçük bir tepeden, beş kilometre boyunca dövüşen foklarla kaplı olan alanı ve dalgaların arasında nokta gibi görünen başlarıyla kıyıya çıkıp kavgaya katılmak için acele eden diğerlerini görebilirdiniz. Büyük dalgaların arasında, kumda ve suda kenarları yuvarlaklaşmış bazalt kayalarından yuvalarının üstünde dövüştüler, zira en az insanlar kadar aptal ve uyumsuzlardı. Eşleri adaya mayısın sonuna ya da haziranın başına kadar gelmezdi, zira parçalara ayrılmakla ilgilenmiyorlardı; henüz yuva kurma işlerine başlamayan iki-üç-dört yaşlarındaki genç foklar, dövüş hatlarından bir kilometre

kadar iç kısımlara gidiyor, kalabalık grup ve birlikler halinde kum tepeciklerinde oynayıp büyüyen her yeşil şeyi temizliyorlardı. Onlara holluschickie, bekârlar, deniyordu ve sadece Novastoshnah'da onlardan binlerce vardı.

Bir bahar, Koca Fok kırk beşinci kavgasını daha yeni bitirmişti ki Matkah, yumuşak, kaygan, güzel bakışlı karısı denizden geldi; Koca Fok onu ensesinden yakalayıp ayırdığı yere attı, ters ters şöyle dedi: "Her zamanki gibi geç geldin. Nerede kaldın?"

Sahilde kaldığı dört ay boyunca bir şeyler yemek Koca Fok'un huyu değildi, dolayısıyla ruh hali genel olarak kötüydü. Matkah cevap vermemesi gerektiğini biliyordu. Etrafına bakındı ve cilveleşerek konuştu: "Ne kadar da düşüncelisin. Yine eski yerimizi almışsın."

"Tabii aldım," dedi Koca Fok. "Bana bak!"

Düzinelerce yeri çizilmişti ve kanıyordu; bir gözü neredeyse çıkmıştı ve yan tarafları şeritler halinde parçalanmıştı.

"Ah, siz erkekler, siz erkekler!" dedi Matkah arka yüzgeciyle kendini yelpazelerken. "Neden daha duyarlı olup yerlerinize sakince yerleşemiyorsunuz? Katil balinayla dövüşmüş gibi görünüyorsun."

"Mayısın ortasından beri kavga etmekten başka bir şey yapmıyorum. Sahil bu yıl rezil bir şekilde kalabalık. Lukannon Sahili'nden en az yüz fokla karşılaştım, yeni ev avındalar. Neden ait oldukları yerde kalamıyorlar?"

"Ben sık sık bu kalabalık yer yerine Otter Adası'na çıksak daha mutlu olacağımızı düşünüyorum," dedi Matkah.

"Peh! Sadece *holluschickie* Otter Adası'na gider. Oraya gidersek korktuğumuzu söylerler. Şanımızı korumalıyız, tatlım."

Koca Fok kafasını gururla şişman omuzlarının arasına

gömdü ve birkaç dakika için uyuyormuş gibi yaptı ama tüm bu süre boyunca dışarıyı kavga ihtimaliyle dikkatlice kolluyordu. Şimdi tüm foklar ve eşleri karaya çıktığından, denizde kilometreler öteden, en gürültülü fırtınanın arasından yaygaralarını duyabilirdiniz. En düşük sayımda bile, sahilde bir milyondan fazla fok vardı: yaşlı foklar, anne foklar, küçük bebekler ve *holluschickie*. Dövüşüyor, boğuşuyor, sızlanıyor, sürünüyor ve beraber oynuyorlardı. Gruplar ve sürüler halinde denize gidip geliyor, gözün görebildiği her karış yerde yatıyor, sisin içinde takımlar halinde çatışıyorlardı. Novastoshnah, güneşin çıkıp her şeyi bir süre için inci gibi ve gökkuşağı renklerinde gösterdiği zamanlar dışında, neredeyse her zaman sisliydi.

Kotick, Matkah'nın bebeği, bu karışıklığın ortasında doğmuştu. Küçük fokların olması gerektiği gibi kafa ve omuzlardan oluşuyordu. Soluk, sulu, mavi gözlüydü ama kürküyle ilgili annesinin ona çok yakından bakmasına sebep olan bir şey vardı.

"Koca Fok," dedi sonunda, "bebeğimiz beyaz olacak!"

"Boş istiridye kabukları ve kurumuş yosunlar adına!" diye homurdandı Koca Fok. "Dünyada beyaz fok diye bir şey hiç olmadı."

"Bu konuda bir şey yapamam," dedi Matkah, "ama şimdi bir tane olacak." Sonra tüm anne fokların bebeklerine söyledikleri alçak sesle mırıldanılan fok şarkısını söyledi:

Altı aylık olana kadar yüzmemelisin,
Yoksa başın batıracak kuyruğunu aşağı;
Ve katil balinalar ve yaz fırtınaları
Bebek foklara zararlı.

Bebek foklara zararlı, tatlı mızıkçım,
Zararlının olabileceği kadar zararlı;
Ama su sıçrat ve güçlen,
Böylece hatalı olamazsın sen.
Açık Deniz'in evladı.

Tabii ki ufaklık başta sözcükleri anlamadı. Annesinin yanında yüzgeçlerini çırpıp ilerlemeye çalıştı ve babası başka bir fokla dövüşüp ikisi gürleyerek kaygan kayalarda aşağı yukarı yuvarlanırken itiş kakıştan uzaklaşması gerektiğini öğrendi. Matkah yiyecek şeyler almak için denize gidiyordu ve bebek iki günde sadece bir kez besleniyordu ama yiyebildiği kadar yedi ve gittikçe gelişti.

Yaptığı ilk şey iç kısımlara doğru sürünmek oldu, orada kendi yaşında binlerce bebekle karşılaştı. Köpek yavruları gibi beraber oynadılar, temiz kumda uyudular ve tekrar oynadılar. Yuvalarındaki yaşlı foklar onları dikkate almadı, *holluschickie* kendi alanlarında kaldı. Bebekler de güzelce oynadılar.

Matkah derin deniz balıkçılığından döndüğünde direkt oyun alanına gidip bir koyunun kuzusunu çağırması gibi yavrusunu çağırır, Kotick'in zayıf melemesini duyana kadar beklerdi. Sonra ona doğru giden en düz yolu seçer, ön yüzgeçleriyle vurarak yolundaki gençleri devirip baş aşağı ederdi. Oyun alanında her zaman, çocuğunu arayan birkaç yüz anne oluyordu, tüm bebekler hayatta tutuluyordu. Zaten Matkah'nın Kotick'e söylediği gibi durum şuydu: "Çamurlu suda yatıp uyuz olmadığın, sert kumla kendini kesip çizmediğin ve deniz dalgalı olduğunda yüzmediğin sürece, sana burada hiçbir şey zarar vermez."

Küçük foklar küçük çocuklardan daha iyi yüzemezler ama öğrenme vakti gelene kadar mutsuz olurlar. Kotick

denize ilk gittiğinde bir dalga onu derinlere taşıdı ve tam da annesinin ona şarkıda anlattığı gibi büyük başı batıp küçük arka yüzgeçleri havaya kalktı ve eğer bir sonraki dalga onu geri atmasaydı boğulurdu.

Bundan sonra sahildeki göletlerde yatmayı, kıyıya vuran dalgalar üzerine kapanıp onu havaya kaldırırken çırpınmayı öğrendi. Canını acıtabilecek büyük dalgalar için de gözünü hep açık tuttu. İki haftadır yüzgeçlerini kullanmayı öğreniyordu; bu süre içinde suya batıp çıkmış, öksürmüş, homurdanmış, sahile sürünmüş ve kumda kestirmişti. Sonra da tekrar suya gitmişti, sonunda gerçekten suya ait olduğunu anlamıştı.

Arkadaşlarıyla geçirdiği zamanı hayal edebilirsiniz: Kıyıya vuran dalgalara dalıyor, büyük bir dalganın üstünde taşınıyor, dalga dönerek kumsalda ilerlerken su sıçratarak kıyıya vuruyordu. Kuyruğunun üstünde durup büyüklerin yaptığı gibi kafasını kaşıyordu ya da daha yeni sudan çıkmış kaygan, otlarla kaplı kayaların üstünde "Ben bu kalenin kralıyım" oynuyordu. Arada, büyük bir köpek balığınınki gibi ince bir yüzgeç görüyordu. Kıyıya yakın yerlerde akıntıyla sürükleniyordu ve Kotick onun yakalayabildiğinde genç fokları yiyen katil balina, Grampus olduğunu biliyordu; onu görünce ok gibi sahile fırlıyor, yüzgeç de hiçbir şey aramıyormuş gibi gezinerek yavaşça uzaklaşıyordu.

Ekimin sonlarına doğru foklar açık denizlere çıkmak için aile ve kabileler halinde St. Paul'dan ayrılmaya başladılar. Artık yuvalar için dövüşmek yoktu, *holluschickie* istedikleri yerlerde oynuyordu. "Gelecek yıl," dedi Matkah, Kotick'e, "sen de bir *holluschickie* olacaksın ama bu yıl nasıl balık yakalayacağını öğrenmelisin."

Pasifik'te beraber yola çıktılar. Matkah, Kotick'e sır-

tüstü, yüzgeçlerini yanlarına sıkıştırıp burnunu suyun hemen dışında tutarak nasıl uyuyacağını gösterdi. Hiçbir beşik Pasifik'in uzun, sallayan, sakin dalgaları kadar rahat değildir. Kotick bütün vücudunun karıncalandığını hissettiğinde, Matkah ona "suyun hissini" öğrendiğini, o karıncalandıran, batan hissin kötü hava anlamına geldiğini ve tüm gücüyle yüzüp uzaklaşması gerektiğini söyledi.

"Kısa zaman sonra," dedi, "nereye yüzeceğini de bileceksin ama şimdilik Deniz Domuzu'nu, musuru takip edeceğiz, zira çok bilgedir." Bir musur sürüsü suya dalıp yırtarak ilerliyordu, küçük Kotick yapabildiği kadar hızlıca onları takip etti. "Nereye gideceğinizi nereden biliyorsunuz?" dedi nefes nefese. Sürünün lideri beyaz gözünü devirip aşağı daldı. "Kuyruğum karıncalanıyor, çocuk," dedi. "Bu, arkamda bir fırtına var demek. Benimle gel! Yapışkan Su'yun (Ekvator'u kastediyor) güneyindeyken kuyruğun karıncalanırsa önünde bir fırtına var ve kuzeye gitmelisin demektir. Benimle gel! Su burada kötü hissettiriyor."

Bu Kotick'in öğrendiği birçok şeyden biriydi ve o her zaman öğreniyordu. Matkah ona morina ve pisi balıklarını deniz altındaki kum boyunca takip etmeyi, gelincik balıklarının otların arasından dışarı doğru yönünü değiştirmeyi, suyun yüz kulaç altındaki gemi enkazlarının etrafından nasıl geçeceğini ve balıklar kaçarken gemi pencerelerinin birinden girip diğerinden çıkarak kurşun gibi nasıl fırlayacağını; gökyüzünde şimşekler çakarken dalgaların üstünde nasıl dans edeceğini ve rüzgârla aşağı indiklerinde kısa kuyruklu albatros ve fregat kuşlarına yüzgecini kibarca nasıl sallayacağını; sudan bir yunus gibi, yüzgeçleri yanlarında, kuyruğu kıvrılmış halde, birkaç metre yukarı nasıl sıçrayacağını; çok kılçıklı oldukla-

rı için uçan balıkları rahat bırakmayı; on kulaç derinlikte morinanın sırt yüzgecini tam hızla çıkartmayı ve bir bot veya gemiye ama özellikle de bir kayığa bakmak için asla durmamayı öğretti. Altı ayın sonunda Kotick'in açık deniz hakkında bilmediği şeyler bilinmeye değer olmayan şeylerdi. Tüm bu süre boyunca yüzgecini kuru bir yere hiç koymamıştı.

Ancak bir gün Juan Fernandez Adaları açıklarında bir yerde ılık suda yarı uykulu yatarken, insanların bahar geldiğinde hissettiği gibi tamamen bitkin ve tembel hissetti ve Novastoshnah'nın yedi bin kilometre ötedeki güvenilir sahilini, arkadaşlarıyla oynadığı oyunları, deniz yosununun kokusunu, fokların gürlemelerini ve dövüşleri hatırladı. O dakika kuzeye döndü. Sabit bir hızla yüzüyordu. İlerledikçe birçok arkadaşıyla karşılaştı, hepsi aynı yere gidiyordu. "Selamlar, Kotick! Bu yıl hepimiz *holluschickie*'yiz ve Lukannon'ın dev dalgalarında ateş dansını yapıp yeni çimenlerde oynayabiliriz. Bu kürkü nereden buldun?" dediler.

Kotick'in kürkü neredeyse saf beyazdı. Bununla gururlansa da sadece, "Hızlı yüzün! Kemiklerim karaya çıkmak istiyor," dedi. Böylece hepsi doğdukları sahile geldiler ve sisin içinde dövüşen yaşlı fokları, babalarını duydular.

O gece Kotick bir yıllık foklarla ateş dansını yaptı. Deniz, yaz gecelerinde Novastoshnah'dan Lukannon'a ateşle dolu oluyordu. Her fok, zıpladığında arkasında yanan gaz yağı gibi bir iz ve ateşli bir pırıltı bırakıyordu; dalgalar mükemmel fosforlu izler ve girdaplarla kırılıyordu. Sonra iç kısımlara, *holluschickie* alanlarına ilerleyip yeni yabani buğdayların arasında aşağı yukarı yuvarlandılar ve denizde oldukları süre boyunca yaptıkları şeyler hakkında hikâyeler anlattılar. Pasifik hakkında, çocukla-

rın gidip kabuklu yemiş topladıkları ormanlar hakkında konuştukları gibi konuştular; eğer birileri onları anlasaydı o okyanusun daha önce hiç yapılmamış bir haritasını çıkarabilirlerdi. Üç-dört yaşındaki *holluschickie* boğuşup bağırarak Hutchinson Tepesi'nden indiler: "Yoldan çekilin, çocuklar! Deniz derin ve siz henüz içindeki her şeyi tanımıyorsunuz. Horn'un etrafından dolaşana kadar bekleyin. Merhaba çocuk, o kürkü nereden buldun?"

"Bulmadım," dedi Kotick. "Kendi çıktı." Tam konuşanı devirecekti ki birkaç siyah saçlı, düz, kırmızı suratlı adam bir kum yığınının arkasından geldiler. Daha önce hiç insan görmemiş olan Kotick, öksürdü ve başını aşağı eğdi. *Holluschickie* sadece birkaç metre ötede toplandı ve salak salak baktı. Adamlar adadaki fok avcılarının başı Kerick Booterin ve oğlu Patalamon'dan başkası değildi. Deniz kenarındaki yuvalardan ancak bir kilometre uzaktaki küçük köyden gelmişlerdi; daha sonra fok derisinden cekete dönüştürmek üzere, hangi fokları öldürme kafeslerine süreceklerine karar veriyorlardı, zira foklar da aynı koyunlar gibi sürülebiliyordu.

"Hey!" dedi Patalamon. "Baksana! Beyaz bir fok!"

Kerick Booterin tüm yağ ve isin altında neredeyse bembeyaz görünüyordu, zira o bir Aleut'tu ve Aleutlar temiz insanlar değildir. Sonra bir dua mırıldanmaya başladı. "Ona dokunma, Patalamon. Hiç beyaz bir fok olmadı ben doğduğumdan beri. Belki yaşlı Zaharrof'un hayaletidir. Geçen yıl büyük fırtınada kaybolmuştu."

"Onun yanına gitmem," dedi Patalamon. "Uğursuz. Sence gerçekten yaşlı Zaharrof'un geri dönmüş hali mi? Ona biraz martı yumurtası borçluyum."

"Ona bakma," dedi Kerick. "Şu kaçan dört yaşındakileri engelle. Bugün iki yüz tanesinin derisini yüzmeliler

ama sezonun daha başı ve adamlar bu işe yeni başlıyorlar. Yüz tane de yeter. Çabuk ol!"

Patalamon, *holluschickie* sürüsünün önünde bir çift fok omuz kemiği tıngırdattı ve foklar üfleyip püfleyerek oldukları yerde kaldılar. Sonra adam yanlarına yaklaştı ve foklar hareket etmeye başladı, Kerick onları iç kısımlara yönlendirdi ve foklar arkadaşlarına geri dönmeyi hiç denemediler. Binlerce fok onların sürülmesini izledi ama sonra eskisi gibi oynamaya devam ettiler. Kotick soru soran tek kişiydi ama arkadaşlarından hiçbiri, adamların bu şekilde altı hafta veya iki ay boyunca fokları sürdükleri dışında bir şey anlatamadı.

"Takip edeceğim," dedi, öndeki sürünün izini sürünerek takip ederken gözleri neredeyse yerinden fırlamıştı.

"Beyaz fok peşimizden geliyor," diye bağırdı Patalamon. "İlk defa bir fok, öldürme alanına tek başına geliyor."

"Şişş! Arkana bakma," dedi Kerick. "O Zaharrof'un hayaleti! Bununla ilgili rahiple konuşmalıyım."

Öldürme alanına olan uzaklık sadece bir kilometre kadardı ama yolu almaları bir saat sürdü, çünkü Kerick fokların çok hızlı gittiklerinde ısınacaklarını ve kürklerinin yüzülürken parça parça çıkacağını biliyordu. Bu yüzden Denizaslanı Boğazı'nı ve Webster Evi'ni geçip sahildeki fokların görüş alanının hemen dışındaki Tuz Evi'ne gelinceye kadar çok yavaş devam ettiler. Kotick takip etti, hızlı hızlı nefes alıyor ve merak ediyordu. Dünyanın sonunda olduğunu düşünüyordu ama arkasındaki fok yuvalarından gelen gürlemeler, bir trenin tünelde çıkardığı ses kadar gürültülüydü. Sonra Kerick yosunlara oturup ağır, kalaylı bir saat çıkardı ve sürdükleri fokları yarım saat boyunca serinlemeye bıraktı. Kotick, adamın şapka-

sının kenarından sis çiyinin damladığını duyabiliyordu. Sonra on veya on iki adam, bir-bir buçuk metre uzunluğundaki demir sopalarla geldiler. Kerick, sürüde arkadaşları tarafından ısırılmış ya da çok sıcaklamış olanları işaret etti, adamlar denizayısının boğaz derisinden yapılmış ağır botlarıyla işaret edilenleri tekmeleyerek kenara ayırdılar. Sonra Kerick, "Başlayın!" dedi ve adamlar fokların başına demir sopalarla vurabildikleri kadar hızlı vurdular.

On dakika sonra küçük Kotick artık arkadaşlarını tanımıyordu, zira derileri burunlarından arka yüzgeçlerine kadar sökülmüş, hızla çıkarılmış ve yerdeki yığının üstüne atılmıştı. Bu Kotick için yeterliydi. Arkasını döndü ve dörtnala denize koştu (bir fok kısa süre için hızla dörtnala koşabilir); küçük, yeni bıyıkları korkuyla diken diken olmuştu. Denizaslanı Boğazı'nda, büyük denizaslanlarının kıyıda oturduğu yerde, yüzgeçleri kafasının üstünde kendini soğuk suya fırlattı ve sefil bir şekilde güçlükle nefes alarak orada sallandı. "Kim var orada?" dedi bir denizaslanı ters ters, zira kural olarak denizaslanları sadece kendi cinsleriyle yaşarlardı.

"*Scoochnie! Ochen scoochnie!*"* dedi Kotick. "Tüm sahillerdeki tüm *holluschickie*'leri öldürüyorlar!"

Denizaslanı başını kıyıya çevirdi. "Saçmalık!" dedi. "Arkadaşların her zamanki kadar ses çıkarıyor. Yaşlı Kerick'in sürdüklerini geberttiğini görmüş olmalısın. Bunu otuz yıldır yapıyor."

"Bu korkunç," dedi Kotick, bir dalga üzerinden geçer ve suya sırtını dönüp yüzgeçlerini çevirerek kendini sabitlerken. Hareketi onun, sivri uçlu bir kayanın on santim uzağında durmasını sağladı.

"Bir yaşındaki biri için iyi hareket!" dedi iyi yüzüşü

* "Yalnızım, çok yalnız!" –*çn*

takdir eden denizaslanı. "Senin bakış açından korkunç sanırım ama siz foklar her yıl buraya gelirseniz tabii ki insanlar bunu bilecekler ve eğer insanların hiç gelmediği bir ada bulamazsanız her zaman sürüleceksiniz."

"Öyle bir ada yok mu?" diye başladı Kotick.

"Yirmi yıldır poltoos'ları* takip ediyorum ve bulduğumu söyleyemem. Ama bak. Üstlerinle konuşmayı seviyor gibi duruyorsun. Sanırım Denizayısı Adacığı'na gidip Mors'la konuşabilirsin. O bir şeyler biliyor olabilir. Öyle hızla fırlama. On kilometrelik bir yüzüş, senin yerinde olsam önce karaya çıkıp biraz uyurdum, ufaklık."

Kotick bunun iyi bir tavsiye olduğunu düşündü, bu yüzden kendi sahiline yüzüp karaya çıktı ve foklara olduğu gibi her yanı seğirerek yarım saat uyudu. Sonra hemen Denizayısı Adacığı'na doğru yola çıktı. Novastoshnah'nın neredeyse kuzeydoğusunda kayalık bir adaydı; çıkıntılardan, kayalardan ve martı yuvalarından oluşuyordu, orada denizayıları kendi sürülerini yönetiyordu.

Yaşlı Mors'a, Kuzey Pasifik'in, uyuduğu zamanlar dışında ahlaksız olan, büyük, çirkin, şişik, sivilceli, kalın boyunlu, uzun dişli denizayısına yakın bir yerde karaya çıktı, arka yüzgeçlerinin yarısı kıyıdaydı.

"Uyan!" diye bağırdı Kotick, zira martılar çok fazla gürültü yapıyordu.

"Hah! Ho! Hıh! Bu da ne?" dedi Mors, yanındaki denizayısına uzun dişleriyle bir darbe vurup onu da uyandırdı, o da bir sonrakine vurdu ve böylece hepsi uyanıp doğru yön dışındaki her yöne bakana kadar birbirlerine vurdular.

"Merhaba! Benim," dedi Kotick. Kıyıda aşağı yukarı sallanıyor, küçük, beyaz bir sülük gibi görünüyordu.

---

* Pisi balığı. -*çn*

"Şuna bakın! Derimi yüzsünler!" dedi Mors, hepsi Kotick'e hayal edebileceğiniz bir kulüp dolusu yaşlı, uykulu beyefendinin küçük bir çocuğa bakacağı gibi baktılar. Kotick o an deri yüzme hakkında daha fazla şey duymak istemiyordu, yeterince görmüştü. Bu yüzden bağırdı: "Fokların gidebileceği, insanların hiç gelmediği bir yer yok mu?"

"Git de bul," dedi Mors gözlerini kapatarak. "Kaç. İşimiz var burada."

Kotick yunus sıçrayışını yaptı ve havadayken bağırabildiği kadar yüksek sesle bağırdı: "Midye yiyen! Midye yiyen!" Mors'un, korkunç biri gibi davransa da, hayatı boyunca hiç balık tutmadığını, hep midye ve yosun aradığını biliyordu. Doğal olarak, Limmershin'in bana anlattığına göre, kaba olmak için her zaman fırsat arayan martılar, küçük martılar ve kutup martıları bağırışı devam ettirdiler ve beş dakika için Denizayısı Adacığı'nda ateş edilse duyamazdınız. Mors homurdanıp öksürerek sağa sola yuvarlanırken herkes bağırıyor ve çığlık atıyordu: "Midye yiyen! Stareek!*

"Şimdi bana anlatacak mısın?" dedi Kotick nefessiz kalmış bir halde.

"Git de denizineğine sor," dedi Mors. "Eğer hâlâ yaşıyorsa sana söyler."

"Gördüğümde denizineğini nasıl tanıyacağım?" dedi Kotick oradan ayrılırken.

"Denizde, Mors'tan daha çirkin olan tek şeydir," diye çığlık attı martılardan biri, Mors'un burnunun altından dönerek uçarken. "Daha çirkin ve daha kötü huylu! Stareek!"

Kotick bağıran martıları bırakıp Novastoshnah'a geri

---

* Yaşlı. –*çn*

döndü. Orada, hiç kimsenin foklar için daha sakin bir yer keşfetmeye kalkışması hakkında onunla aynı şeyleri hissetmediğini fark etti. Ona, insanların *holluschickie*'yi her zaman sürdüğünü, günlük işlerden biriydi, ve çirkin şeyler görmek istemiyorduysa öldürme alanlarına gitmemesi gerektiğini söylediler. Ama diğer foklardan hiçbiri öldürmeyi görmemişti, o ve arkadaşları arasındaki farkı bu yaratıyordu. Bir de tabii Kotick beyaz bir foktu.

"Yapman gereken," dedi Koca Fok, oğlunun maceralarını dinledikten sonra, "büyümek, baban gibi büyük bir fok olup sahilde yuva bulmak, o zaman seni rahat bırakırlar. Beş yıl sonra kendin için dövüşebilir hale gelirsin." Kibar annesi Matkah bile şöyle dedi: "Öldürmeyi asla durduramazsın. Git ve denizde oyna, Kotick." Böylece Kotick gitti ve küçük, ağır bir kalple ateş dansına katıldı.

O sonbahar sahili terk edebildiği kadar erken terk etti ve inatçı aklına takılan bir fikirle yalnız başına yola çıktı. Denizineğini, tabii denizde böyle biri varsa, bulacaktı. Fokların yaşaması için, insanların onlara ulaşamayacağı, güvenilir kumsalları olan sakin bir ada da bulacaktı. Böylece bir gün ve gecede beş yüz kilometre kadar yüzerek tek başına Kuzey Pasifik'ten Güney Pasifik'e araştırdı da araştırdı. Anlatılamayacak kadar çok macera yaşadı. Dev camgöz, benekli köpek balığı ve çekiç balığı tarafından yakalanmaktan kıl payı kurtuldu. Denizde aylaklık eden güvenilmez serserilerle, ağır, kibar balıklarla, yüzlerce yıl boyunca bir yere bağlı kalan ve bununla gurur duyan kıpkırmızı noktalı deniztaraklarıyla karşılaştı ama hiç denizineğiyle karşılaşmadı ve beğenebileceği bir ada bulmadı.

Sahiller, arkasında fokların oynayabileceği eğimli bir yerle güzel ve sağlam olsa da ufukta hep balina yağı kaynatan, balina av gemilerinin dumanı vardı ve Kotick bu-

nun ne anlama geldiğini biliyordu. Ya da fokların adayı bir kez ziyaret ettiğini ve öldürüldüklerini görüyordu, böylece insanların bir kez geldikleri bir yere tekrar geleceklerini biliyordu.

Kısa kuyruklu bir albatrosla karşılaştı. Kuş ona Kerguelen Adası'nın tam da huzur ve sakinlik yeri olduğunu söyledi. Kotick oraya gittiğinde, şimşek ve gök gürültüsüyle ağır bir karla karışık yağmur fırtınasında, siyah uçurumlara çarpıp parçalanıyordu neredeyse. Ama fırtınadan çıktığında orada bile bir zamanlar fok yuvaları olduğunu gördü. Ziyaret ettiği diğer tüm adalarda da varlardı.

Limmershin uzun bir liste verdi, zira dediğine göre Kotick araştırmak için, her yıl *holluschickie*'nin onunla ve hayali adalarıyla dalga geçtiği dört ay boyunca Novastoshnah'da dinlenerek beş yıl harcamıştı. Galapagos'a gitti. Ekvator'daki korkunç kuru bir yerdi, orada neredeyse pişip ölecekti. Georgia Adaları'na, Orkney Adaları'na, Emerald Adası'na, Küçük Nightingale Adası'na, Gough Adası'na, Bouvet Adası'na, Crozet Adaları'na, hatta Ümit Burnu'nun güneyindeki küçük bir ada parçasına gitti. Ama her yerde Deniz Halkı ona aynı şeyi söyledi. Foklar bu adalara bir zamanlar gelmişlerdi ama insanlar hepsini öldürmüştü. Pasifik'ten binlerce kilometre uzağa yüzüp Corrientes Burnu denilen bir yere vardığında bile (bu, Gough Adası'ndan dönerken olmuştu) birkaç yüz uyuz olmuş fok buldu ve onlar da insanların oraya da geldiğini söylediler.

Bu onu gerçekten üzdü, Horn'un etrafını dolaşıp kendi sahiline yöneldi; kuzeye giden yolunda yeşil ağaçlarla dolu bir adada karaya çıktı. Orada ölmek üzere olan çok yaşlı bir fok buldu, onun için balık yakalayıp ona tüm dertlerini anlattı. "Şimdi," dedi Kotick, "Novastoshnah'a

geri dönüyorum ve *holluschickie*'yle öldürme kafeslerine sürülsem de umurumda değil."

Yaşlı fok şöyle dedi: "Bir kez daha dene. Masafuera'nın Kayıp Fakirhanesi'ndeki son kişiyim, insanların bizi yüz binler halinde öldürdüğü günlerde sahillerde, bir gün kuzeyden beyaz bir fokun geleceğine ve fok halkını sakin bir yere götüreceğine dair bir hikâye vardı. Ben yaşlıyım, o günü görecek kadar yaşayamam ama diğerleri yaşayacak. Bir kez daha dene."

Kotick bıyıklarını kıvırdı (gerçekten güzeldi) ve şöyle dedi: "Ben kumsallarda doğan tek beyaz fokum ve siyah veya beyaz, yeni adalar aramayı düşünen tek fokum."

Bu onu feci keyiflendirdi; o yaz Novastoshnah'ya döndüğünde annesi Matkah evlenip bir düzen kurması için ona yalvardı, zira artık bir *holluschick* değil, sırtında babasınınki kadar ağır, büyük ve vahşi, kıvırcık, beyaz bir yelesi olan, tamamen büyümüş bir foktu. "Bana bir yıl daha ver," dedi. "Unutma anne, kumsalda en çok ilerleyen yedinci dalgadır."

Garip bir şekilde, evlenmeyi gelecek yıla ertelemeyi düşünen bir dişi fok vardı, Kotick son araştırması için ayrılmadan önceki gece, Lukannon Sahili boyunca onunla ateş dansını yaptı. Bu sefer batıya gitti, çünkü çok büyük bir pisi balığı sürüsünün izine düşmüştü ve iyi bir durumda kalmak için günde en az kırk beş kilo balığa ihtiyacı vardı. Yorulana kadar onları takip etti, sonra Copper Adası'nda meydana gelen, dip dalgaların oluşturduğu boşluklara kıvrılıp uyudu. Kıyıyı çok iyi biliyordu, gece yarısı gibi, ottan bir yatağa hafifçe çarptığını hissettiğinde, "Hmm, bu akşam akıntı kuvvetli," dedi. Suyun altında döndü, gözlerini açtı ve gerindi. Sonra kedi gibi sıçradı, zira kocaman şeylerin sığ suda gezinip bakındığını, otların saçaklarının arasını taradıklarını gördü.

"Macellan'ın yüce hani balığı adına!" dedi bıyıklarının altından. "Bu derin denizdekiler de kim?"

Kotick'in daha önce gördüğü denizayısı, denizaslanı, fok, balina, köpek balığı, mürekkep balığı ya da deniztarağı gibi değillerdi. Dokuz-on metre uzunluğundaydılar. Arka yüzgeçleri yoktu. Islak deriden yontulmuş gibi görünen kürek benzeri bir kuyrukları vardı. Kafaları görebileceğiniz en salak görünen şeydi. Derin suda otlamadıklarında, birbirlerine ciddiyetle selam vermediklerinde ve şişman adamların kollarını sallamaları gibi ön yüzgeçlerini sallamadıklarında, kuyruklarının ucunda dengede duruyorlardı.

"Öhöm!" dedi Kotick. "Yemek güzel mi, beyler?" Koca şeyler *Kurbağa Uşak** gibi başlarıyla selam verip yüzgeçlerini salladılar. Tekrar beslenmeye başladıklarında, Kotick üst dudaklarının iki parçaya ayrıldığını, birbirlerinden otuz santim ayrıldıklarını ve parçaların aralarında koca bir tutam yosunla geri birleştiklerini gördü. Yemeği ağızlarına tıkıp ciddiyetle çiğniyorlardı.

"Bayağı pis bir yeme tarzı," dedi Kotick. Tekrar yüzgeçleriyle selamladılar, Kotick sinirlenmeye başlıyordu. "Çok güzel," dedi. "Ön yüzgecinizde fazladan bir eklem varsa da böyle gösteriş yapmanıza gerek yok. Zarafetle selam verebildiğinizi görüyorum ama adlarınızı bilmek isterim." Ayrık dudaklar hareket edip kıpırdandı; donuk yeşil gözler öylece baktı ama konuşmadılar.

"Eh!" dedi Kotick. "Mors'tan sonra tanıştığım en çirkin halk sizsiniz. Ve daha kötü huylu."

Sonra bir anda küçük, bir yıllık fokken martıların ona Denizayısı Adacığı'nda ne diyerek bağırdığını hatırladı.

---

* *Alice Harikalar Diyarı*'ndaki bir karakter. –*çn*

Ayağı takılıp geriye doğru suya düştü, zira sonunda denizineklerini bulduğunu biliyordu.

Denizinekleri otlamaya ve yosun çiğnemeye devam ettiler. Kotick yolculuklarında öğrendiği tüm dillerde onlara sorular sordu; Deniz Halkı neredeyse insanlar kadar çok dil konuşur. Ama denizinekleri cevap vermedi çünkü denizinekleri konuşamaz. Boynunda yedi kemik olması gerekirken altı kemik vardır ve suyun altında anlatılanlara göre bu durum yüzünden arkadaşlarıyla bile konuşamazlar. Ama bildiğiniz üzere, ön yüzgeçlerinde fazladan bir eklem vardır, bu yüzgeci aşağı yukarı sallayarak bir tür beceriksiz telgraf koduyla cevap verirler.

Gün doğumunda Kotick diken üstündeydi ve siniri ölü yengeçlerin gittiği yere gitmişti. Sonra denizinekleri çok yavaşça, arada bir saçma selamlama konseyleri kurarak kuzeye doğru ilerlemeye başladılar. Kotick onları takip ederken kendi kendine şöyle dedi: "Bunlar kadar aptal bir halk güvenli bir ada bulmamış olsaydı çoktan öldürülmüş olurlardı. Ve denizinekleri için yeterince iyi olan bir şey foklar için de yeterince iyidir. Her halükârda, keşke biraz acele etseler."

Kotick için çok can sıkıcı bir işti. Sürü günde altmış-yetmiş kilometreden daha fazla gitmiyor, geceleri beslenmek için duruyor, her zaman kıyıya yakın kalıyordu. Kotick bu sırada etraflarında, altlarında, üstlerinde yüzüyor ama onları bir kilometre daha fazla ilerleyecek kadar bile hızlandıramıyordu. Kuzeye doğru ilerledikçe birkaç saatte bir selamlama konseyleri kurmaya başladılar. Kotick sabırsızlıktan bıyığını ısırıp koparacaktı ki sıcak bir akıntıyı takip ettiklerini fark etti, o zaman onlara daha çok saygı duydu.

Bir gece parlayan suda taş gibi battılar ve Kotick onlarla

tanıştığından beri ilk kez hızlı yüzmeye başladılar. Kotick takip etti. Hızları onu şaşırtmıştı, zira denizineklerinin iyi yüzücüler olduklarını hayal bile edemezdi. Kıyıdaki bir kayalığa doğru gidiyorlardı, derin su boyunca aşağı inen bir kayalığa. Kayalığın dibinde karanlık bir deliğe, suyun kırk metre altına daldılar. Upuzun bir yüzüş oldu, onu yönlendirdikleri karanlık tünelden çıkmadan önce Kotick artık temiz havaya gerçekten ihtiyaç duymaya başlamıştı.

Oflayarak uzak uçtaki temiz suya çıktığında, "Vay canına!" dedi nefes nefese. "Uzun bir dalıştı ama değdi."

Denizinekleri birbirlerinden ayrılmışlardı, Kotick'in gördüğü en güzel sahillerin kenarlarında tembel tembel otluyorlardı. Suyla kenarları yumuşamış taşlardan oluşan, kilometrelerce uzanan alanlar vardı. Fok yuvası olmak için tamamen uygunlardı. Arkalarında iç kısımlara doğru eğimli oyun alanları vardı. Fokların üzerinde dans edebileceği kıyıya vuran dalgalar, içinde yuvarlanabilecekleri otlar, tırmanabilecekleri kum tepecikleri vardı. Her şeyden iyisi de Kotick suyun verdiği histen ki su gerçek bir foku asla yanıltmaz, daha önce hiçbir insanın buraya gelmediğini biliyordu.

Yaptığı ilk şey balık oranının iyi olduğundan emin olmak oldu, sonra sahil boyunca yüzdü ve güzel, hareketli sisin içinde yarı gizlenmiş, enfes, alçak, kumlu adaları saydı. Kuzeye doğru denizde, bir geminin kumsala on kilometre yaklaşmasını önleyecek engeller, zorluklar ve kayalıklar; adalar ve anakara arasında uzanıp dik kayalıklara çarpan derin su ve kayalığın altında bir yerlerde tünelin ağzı vardı.

"Yeni bir Novastoshnah gibi ama on kat daha iyi," dedi Kotick. "Denizinekleri düşündüğümden daha bilge

olmalı. İnsanlar buraya gelseler bile kayalıklardan inemezler; denizdeki engeller de gelen bir gemiyi parçalarına ayırır. Denizde güvenli olan bir yer varsa orası burası."

Arkada bıraktığı fokları düşünmeye başladı ama Novastoshnah'a geri dönmek için acele etse de döndüğünde bütün soruları cevaplayabiliyor olabilmek için yeni karayı iyice araştırdı.

Sonra daldı ve tünelin ağzının yerinden emin olup güneye doğru hızlandı. Bir denizineğinden ya da bir foktan başkası orada öyle bir yer olduğunu hayal edemezdi. Geri dönüp kayalıklara baktığında Kotick bile o kayalıkların altına girdiğine inanamadı.

Yavaş yüzmese de eve gitmesi altı gün sürdü. Denizaslanı Boğazı'nın biraz yukarısında karaya çıktığında ilk gördüğü kişi onu bekleyen fok oldu. Dişi fok gözündeki bakıştan Kotick'in sonunda adasını bulduğunu anlamıştı.

Ama keşfettiği şeyi onlara anlattığında *holluschickie*, babası Koca Fok ve tüm diğer foklar ona güldüler; kendi yaşlarındaki genç bir fok, "Bütün bunlar çok iyi, Kotick ama kim bilir nereden gelip bize buradan çıkmamızı emredemezsin. Bizim yuvalar için savaştığımızı unutma, bu senin hiç yapmadığın bir şey. Sen denizde gezinmeyi seçtin," dedi.

Diğer foklar buna güldüler, genç fok başını sağa sola çevirmeye başladı. Daha o yıl evlenmişti ve bu konu hakkında epey yaygara yapıyordu.

"Benim uğruna kavga edeceğim bir yuvam yok," dedi Kotick. "Sadece size güvende olacağınız bir yer göstermek istiyorum. Kavga etmenin yararı ne?"

"Eh, eğer kaçmaya çalışıyorsan, tabii ki diyecek başka bir şeyim yok," dedi genç fok çirkin bir kıkırdamayla.

"Eğer kazanırsam benimle gelecek misin?" dedi Ko-

tick. Gözlerine yeşil bir ışık geldi, zira kavga etmek zorunda olduğu için çok sinirliydi.

"Tamamdır," dedi genç fok kaygısızca. "Kazanırsan geleceğim."

Fikrini değiştirmek için zamanı olmadı, zira Kotick'in başı atıldı ve dişleri genç fokun yağlı boynuna gömüldü. Sonra Kotick kendini arka üstü fırlatıp düşmanını sahile çekti, hırpalayıp devirdi. Sonra foklara kükrer gibi bağırdı: "Geçtiğimiz bu beş yılda sizin için elimden gelenin en iyisini yaptım. Size güvende olacağınız adayı buldum ama kafalarınız aptal boyunlarınızdan sürüklenmedikçe inanmayacaksınız. Şimdi size öğreteceğim. Kendinize sahip çıkın!"

Limmershin bana küçük hayatı boyunca asla ki Limmershin her yıl on bin büyük fokun dövüşmesini izliyor, Kotick'in yuvalara saldırışı gibi bir şey görmediğini anlattı. Kotick kendini bulabildiği en büyük fokun üstüne attı, boğazından yakalayıp boğdu. Onu yere çarptı ve merhamet için sızlanana kadar ona vurdu; sonra onu kenara fırlatıp bir sonrakine saldırdı. Tahmin edersiniz, Kotick diğer fokların her yıl yaptığı gibi dört ay boyunca aç kalmamıştı ve derin deniz yüzüşleri onu formda tutmuştu. Daha da iyisi daha önce hiç dövüşmemişti. Kıvırcık beyaz kürkü öfkeyle diken diken olmuştu. Gözleri alev alev yanıyor, büyük köpek dişleri parlıyordu ve çok görkemli görünüyordu. Yaşlı Koca Fok, babası, onun sızlanan fokları pisi balıklarıymış gibi yarıp geçişini, çekişini ve her taraftaki genç fokları dövüşünü gördü. Koca Fok kükreyip bağırdı: "Aptal olabilir ama kumsaldaki en iyi dövüşçü! Babanı hırpalama oğlum! O senin tarafında!"

Kotick cevap olarak kükredi, yaşlı Koca Fok bir lokomotif gibi ses çıkarıp üfleyerek dimdik olmuş bıyı-

ğıyla kavgaya doğru paytak paytak yürüdü. Matkah ve Kotick'in evleneceği fok da korkuyla çömelip erkeklerini hayranlıkla izlediler. Muhteşem bir dövüştü, zira ikisi kafasını kaldırmaya cesaret edecek bir fok kalmayana kadar dövüştüler. Geriye kimse kalmayınca yan yana bağırıp sahilde aşağı yukarı dolaşarak gösteriş yaptılar.

Geceleyin, kuzey ışıkları sisin içinden göz kırpıp parlarken Kotick çıplak bir kayaya tırmandı ve aşağı, dağılmış yuvalarına ve hırpalanmış, bir yerleri kanayan foklara baktı. "Şimdi," dedi, "size dersinizi verdim."

"Vay canına!" dedi yaşlı Koca Fok kendini dimdik kaldırarak, zira o da korkutucu derecede hırpalanmıştı. "Katil balina bile onları daha beter dövemezdi. Oğlum, seninle gurur duyuyorum. Dahası, öyle bir yer varsa seninle adana geleceğim."

"Dinleyin, denizin şişko domuzları! Kim benimle denizineklerinin tüneline geliyor? Cevap verin, yoksa size tekrar dersinizi veririm," diye kükredi Kotick.

Sahil boyunca gelgitlerdeki dalgalanmalar gibi bir mırıldanma oldu. "Geleceğiz," dedi binlerce yorgun ses. "Kotick'i, Beyaz Fok'u takip edeceğiz."

Sonra Kotick başını omuzlarının arasına bıraktı ve gözlerini gururlu kapattı. Artık beyaz bir fok değildi, baştan aşağı kırmızıydı. Yine de yaralarından birine bakmayacak ya da dokunmayacaktı, yakışmazdı.

Bir hafta sonra, o ve ordusu (neredeyse on bin *holluschickie* ve yaşlı fok) kuzeye, denizineklerinin tüneline gitti. Kotick onları yönlendiriyordu. Novastoshnah'da kalan foklar onlara aptal diyordu. Ama bir dahaki bahar, Pasifik'in balık tutma kıyılarında buluştuklarında Kotick'in fokları denizineklerinin tünelindeki yeni sahiller hakkında öyle hikâyeler anlattılar ki gittikçe daha

da fazla fok Novastoshnah'dan ayrıldı. Tabii ki herkes tek seferde gelmedi, zira foklar pek zeki değildir; akıllarında bir şeyleri değiştirmek için uzun zamana ihtiyaç duyarlar. Ama yıllar geçtikçe foklar Novastoshnah'dan, Lukannon'dan ve diğer yuvalarından uzaklaştılar. Kotick'in her yıl daha büyük, daha şişman ve daha güçlü olduğu, *holluschickie* etrafında oyun oynarken bütün yaz oturduğu, sessiz, korunaklı sahillere, hiçbir insanın gelmediği denizlere gittiler.

Lukannon

Bu tüm St. Paul foklarının yazları sahillerine dönerken söyledikleri yüce açık deniz şarkısı. Bir çeşit fazlasıyla hüzünlü ulusal marş.

Dostlarımla sabah buluştum (ama ah, oldum yaşlı!)
Resiflerde kükrediğimiz yerde, yuvarlandı dip dalgası;
Seslerini yükselttiklerini duydum, boğuldu dev dalganın şarkısı
İki milyon ses daha kuvvetli, Lukannon Kumsalı.

Tuz gölcüklerinin yanındaki hoş yerlerin şarkısı
Kum tepeciklerini dağıtan, dövüşen fokların şarkısı
Denizi ateşe veren gece yarısı danslarının şarkısı
Fok avcıları gelmeden önce, Lukannon Kumsalı.

Dostlarımla sabah buluştum (bir daha buluşmayacağız asla!)
Birlikler halinde gelip gittiler, karardı bütün kara.
Köpükle lekelenmiş kıyının ötesinden, sesin ulaşabileceği kadar uzağa
Kıyıya çıkanları selamladık ve şarkı söyleyip çağırdık kumsala.

Kış buğdayları çok uzamış, Lukannon Sahili
Su damlatan buruşmuş likenler ve her şeyi ıslatan deniz sisi!

Oyun alanlarımızın düzlükleri, parlıyor pürüzsüz ve eski!

Doğduğumuz ev, Lukannon Sahili.

Dostlarımla sabah buluştum, çökmüş, perişan bir grup.

İnsanlar bize suda ateş etti, karada demir sopalarla vurup;

İnsanlar bizi aptal koyunlarmışız gibi Tuz Evi'ne sürdü, uslandırdı,

Yine de Lukannon şarkısını söylüyoruz, gelmeden fok avcıları.

Aşağı yüzün, aşağı yüzün, güneye doğru; ey martılar, gidin!

Açık Deniz Liderleri'ne üzüntümüzün hikâyesini bildirin;

Öncesinde, fırtınanın kıyıya fırlattığı köpek balığı yumurtası gibi boşaltın,

Lukannon'ın Sahilleri bundan gayrı oğullarını tanımasın!

"Rikki-Tikki-Tavi"

Girdiği delikte
Kırmızı Göz seslendi Buruşuk Derili'ye.*
Ne demiş küçük Kırmızı Göz dinle:
"Nag, gel ve dans et ölümle!"

Göz göze, kafa kafaya,
(Denkliği tuttur, Nag.)
Bu, biri öldüğünde sonlana;
(Senin keyfin için, Nag.)
Dönüşe dönüş, kaçışa kaçış
(Sen kaç ve saklan, Nag.)
*Hah! Başlıklı Ölüm** ıskaladı!*
(Vay başına gelenler, Nag!)

Bu, Rikki-tikki-tavi'nin tek başına, Segowlee karargâhındaki büyük bungalovun tuvaletlerinde verdiği ünlü savaşın hikâyesi. Darzee, terzi kuşu, ona yardım etti ve Chuchundra, misk faresi ki kendisi hiç odanın ortasına çıkmaz, hep duvar kenarlarından sürünerek dolaşır, ona tavsiyeler verdi ama asıl dövüşü Rikki-tikki yaptı.

O bir firavun faresiydi. Kürkü ve kuyruğuyla küçük bir kedi gibiydi ama aklıyla ve alışkanlıklarıyla daha çok bir sansara benzerdi. Gözleri ve kıpır kıpır burnunun ucu pembeydi. Kullanmak istediği herhangi bir bacağıyla, ön

* Firavun faresi. –*çn.*
** Buruşuk Derili, Nag, Başlıklı Ölüm: Kobra. –*çn*

veya arka, canının istediği herhangi bir yerini kaşıyabilir, kuyruğunu fırça çalısı gibi görünene kadar kabartabilirdi. Uzun otların arasından seğirtirken attığı savaş çığlığı şöyleydi: "Rikk-tikk-tikki-tikki-tçik!"

Bir gün, büyük bir yaz seli onu anne ve babasıyla yaşadığı oyuktan çıkardı; tekmeler atıp bağırırken onu yol kenarındaki bir hendeğe taşıdı. Orada suyun üstünde yüzen bir tutam küçük ot buldu ve hislerini kaybedene kadar ona tutundu. Tekrar kendine geldiğinde sıcak güneşin altında bir bahçe yolunun ortasında yatıyordu. Yerlerde süründüğünden gerçekten pasaklıydı. Küçük bir çocuk, "Ölü bir firavun faresi. Hadi ona bir cenaze düzenleyelim," diyordu.

"Hayır," dedi annesi, "onu içeri alıp kurutalım. Belki ölmemiştir."

Onu eve götürdüler. Büyük bir adam onu parmağı ve başparmağı arasında kaldırıp ölmediğini, yarı boğulduğunu söyledi. Böylece onu pamuklu yünlere sardılar ve küçük bir ateşin yanında ısıttılar, o da gözlerini açtı ve hapşırdı.

"Şimdi," dedi büyük adam (bungalova yeni taşınmış bir İngilizdi), "onu korkutmayın, bakalım ne yapacak?"

Dünyadaki en zor şey bir firavun faresini korkutmaktı, çünkü burundan kuyruğa merakla dolu olurlardı. Tüm firavun faresi ailelerinin sloganı, "Koş ve ortaya çıkar," idi ve Rikki-tikki tam bir firavun faresiydi. Pamuklu yüne baktı, onu yemenin iyi bir fikir olmadığına karar verdi. Tüm masanın etrafında koştu, oturdu ve tüylerini düzeltti. Kaşındı ve küçük oğlanın omzuna atladı.

"Korkma, Teddy," dedi babası. "O bu şekilde arkadaş ediniyor."

"Ahh! Çenemin altını gıdıklıyor," dedi Teddy.

Rikki-tikki çocuğun boynuyla yakasının arasından aşağı baktı. Kulağını kokladıktan sonra aşağı, yere inip burnunu ovuşturarak oturdu.

"Şu işe bak," dedi Teddy'nin annesi, "bir de bu yabani bir hayvan mı? Böyle uslu olmasının nedeni ona iyi davranmamız herhalde."

"Tüm firavun fareleri böyledir," dedi kocası. "Eğer Teddy onu kuyruğundan kaldırmaz ya da bir kafese koymazsa gün boyu evde içeri dışarı koşar. Hadi ona yiyecek bir şeyler verelim."

Ona küçük bir parça çiğ et verdiler. Rikki-tikki eti çok sevdi. Bitirdiğinde verandaya çıktı ve güneş ışıklarının altına oturup köklerine kadar kurusun diye kürkünü kabarttı. Sonrasında kendini daha iyi hissetti.

"Bu evde ortaya çıkaracak daha çok şey var," dedi kendi kendine. "Hem de tüm ailemin tüm hayatları boyunca ortaya çıkarabileceklerinden daha fazla. Kesinlikle kalmalı ve ortaya çıkarmalıyım."

Tüm günü evin içinde gezinerek geçirdi. Küvette neredeyse boğuluyordu; burnunu yazı masasındaki mürekkebe soktu ve büyük adamın purosunun ucunda yaktı, zira yazının nasıl yazıldığını görmek için büyük adamın kucağına tırmanmıştı. Akşam olurken gaz yağı lambaların nasıl yakıldığını izlemek için Teddy'nin çocuk odasına girdi ve Teddy uyumak için yatağına gittiğinde Rikki-tikki de yatağa çıktı. Ama kıpır kıpır bir uyku arkadaşıydı, çünkü kalkmak, gece boyunca gelen her gürültüye kulak vermek ve sesi neyin yaptığını ortaya çıkarmak zorundaydı. Teddy'nin anne ve babası, son olarak oğullarına bakmak için içeri girdiler. Rikki-tikki yastığın üzerinde uyanıktı. "Bu durum hoşuma gitmedi," dedi Teddy'nin annesi. "Çocuğu ısırabilir."

"Öyle bir şey yapmaz," dedi baba. "Teddy bu küçük

yaratıkla, onu izleyecek bir tazıyla olacağından daha güvende. Bir yılan şimdi çocuk odasına gelse..."

Ama Teddy'nin annesi böyle korkunç bir şey düşünmezdi.

Sabah erkenden Rikki-tikki, Teddy'nin omzunda verandadaki erken kahvaltıya geldi, ona muz ve biraz haşlanmış yumurta verdiler. Birbiri ardına hepsinin kucağına oturdu, çünkü iyi yetiştirilmiş her firavun faresi bir gün bir ev firavun faresi olmayı, içinde koşacak odalarının olmasını umut ederdi. Rikki-tikki'nin annesi (eskiden Segowlee'de generalin evinde yaşardı) Rikki'ye beyaz insanlarla karşılaşırsa ne yapacağını dikkatle anlatmıştı.

Sonra Rikki-tikki görülecek şeyleri görmek için bahçeye çıktı. Büyük bir bahçeydi, sadece yarısı işlenmişti: Mareşal Niel gülleri, limon ve portakal ağaçları, bambu yığınları ve sık, uzun otların bir çardak kadar büyük çalılıklarıyla doluydu. Rikki-tikki dudaklarını yaladı. "Burası müthiş bir avlanma alanı," dedi ve bu düşünceyle kuyruğu fırça çalısı gibi kabardı. Bahçede yukarı aşağı seğirtti. Dikenli bir çalılıktan, fazlasıyla acılı sesler duyana kadar orayı burayı kokladı.

Darzee, terzi kuşu ve karısıydı. İki büyük yaprağı yan yana getirip kenarlarından tüylerle dikerek birleştirmiş, güzel bir yuva yapmışlardı. Boşluğu pamuk ve yumuşacık tüylerle doldurmuşlardı. Yuva, onlar kenarda oturup ağlarken ileri geri sallanıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Rikki-tikki.

"Perişanız," dedi Darzee. "Dün yavrularımızdan biri yuvadan düştü ve Nag onu yedi."

"Tüh!" dedi Rikki-tikki. "Bu gerçekten üzücü ama ben buralarda yabancıyım. Nag kim?"

Darzee ve karısı cevap vermeden korkuyla yuvalarına

sindiler, zira çalılığın dibindeki sık otlardan kısık bir tıslama geldi. Rikki-tikki'nin yarım metre geriye zıplamasına neden olan soğuk, korkunç bir sesti. Sonra otların arasından santim santim Nag'in, koca siyah kobranın genişlemiş başı yükseldi, dilinden kuyruğuna bir buçuk metre uzunluğundaydı. Üçte birini yerden kaldırınca aynı bir karahindiba sapının rüzgârda dengesini araması gibi ileri geri dengesini kurmaya çalıştı ve Rikki-tikki'ye, ne düşünürse düşünsün asla değişmeyen ifadesi ve kötücül yılan gözleriyle baktı.

"Nag kim mi?" dedi. "Nag benim. Yüce Tanrı Brahm bizim halkımızı ilk kobra, başlığını Brahm uyurken güneşi ondan uzak tutmak için açtığında işaretledi. Bak ve kork!"

Başlığını her zamankinden daha çok açtı. Rikki-tikki başlığın arka tarafında, kobralara özgü o izi gördü. Bir an korktu ama bir firavun faresi için herhangi uzunlukta bir süre boyunca korkmaya devam etmek imkânsızdır. Rikki-tikki daha önce canlı bir kobrayla hiç karşılaşmamış olsa da annesi onu ölü olanlarıyla beslemişti ve yetişkin bir firavun faresinin hayattaki tek işinin yılanlarla dövüşmek ve onları yemek olduğunu biliyordu. Bunu Nag de biliyordu ve buz gibi kalbinin derinlerinde korkuyordu.

"Eh," dedi Rikki-tikki, kuyruğu tekrar kabarmaya başladı, "işaretli veya işaretsiz ol, tüyleri yeni çıkan yavruları yuvalarından alıp yemeye hakkın olduğunu mu düşünüyorsun?"

Nag kendi kendine düşünüyor ve Rikki-tikki'nin arkasındaki otlardaki en küçük hareketleri izliyordu. Bahçedeki firavun farelerinin er ya da geç onun ve ailesinin ölümü anlamına geldiğini biliyor ve Rikki-tikki'yi hazırlıksız yakalamak istiyordu. Bu yüzden başını biraz indirip bir yana koydu.

"Biraz konuşalım," dedi. "Sen yumurta yiyorsun. Ben neden kuş yemeyeyim?"

"Arkanda! Arkana bak!" diye öttü Darzee.

Rikki-tikki bakarak zaman kaybetmemesi gerektiğini biliyordu. Havada zıplayabildiği kadar yükseğe zıpladı. Tam altından Nagaina'nın, Nag'in kötücül karısının başı hızla geçti. O konuşurken, Rikki-tikki'nin hayatına son vermek için arkasından sinsice sürünmüştü. Rikki-tikki, hamlesi boşa gidince çıkardığı vahşi tıslamayı duydu. Neredeyse tam sırtına indi, eğer yaşlı bir firavun faresi olsaydı bunun tek bir ısırıkla onun sırtını kırma zamanı olduğunu bilirdi ama kobranın darbesinin korkunç, kırbaç gibi dönüşünden korkuyordu. Tabii ısırdı ama yeterince uzun ısırmadı, Nagaina'yı hırpalanmış ve öfkeli bir halde bırakarak hızla savrulan kuyruktan uzağa zıpladı.

Dikenli çalıdaki yuvaya doğru uzanabildiği kadar yükseğe fırlayarak, "Kötü, kötü Darzee!" dedi Nag. Ama Darzee yuvayı yılanların ulaşamayacağı bir yere kurmuştu, yuva sadece ileri geri sallandı.

Rikki-tikki gözlerinin kızardığını ve ısındığını hissetti. (Bir firavun faresinin gözleri kızardığında sinirlendi demektir.) Küçük bir kanguru gibi kuyruğunun ve arka bacaklarının üstüne oturdu, etrafına baktı ve hiddetle konuşup durdu. Ama Nag ve Nagaina otların arasında kaybolmuştu. Bir yılan yaptığı hamleyi kaçırdığında hiçbir şey söylemez veya bunun sonrasında ne yapacağına dair bir işaret vermez. Rikki-tikki onları takip etmekle uğraşmadı, zira tek seferde iki yılanı idare edebileceğinden emin değildi. Evin yanındaki çakıl taşlı yolda koşarak ilerledi ve düşünmek için oturdu. Bu onun için ciddi bir meseleydi.

Doğa tarihi üzerine eski kitapları okursanız firavun faresinin yılanla dövüşüp ısırıldığında kaçtığını ve onu iyi-

leştirecek otlar yediğini öğrenirsiniz. Bu doğru değildir. Zafer gözün ve ayakların hızına bağlıdır. Yılanın hamlesine karşılık firavun faresinin zıplayışı. Ve hiçbir göz saldıran yılanın başının hareketini takip edemez, bu da işleri herhangi sihirli bir ottan daha mükemmel yapar. Rikki-tikki genç bir firavun faresi olduğunu biliyordu ve arkasından gelen bir hamleden kaçabildiğini düşünmek onu daha da memnun ediyordu. Bu ona özgüven veriyordu, Teddy yoldan koşup geldiğinde Rikki-tikki sevilmeye hazırdı.

Ama tam Teddy eğilirken tozun içinde bir şeyler biraz kıpırdandı ve ince bir ses konuştu: "Dikkatli ol. Ben ölümüm!" Karait'ti, tozlu toprakta yatmayı seçen tozlu kahverengi yılancıktı; onun ısırığı da kobranınki kadar tehlikeliydi. Ama o kadar küçüktü ki kimse onu düşünmezdi, bu yüzden insanlara daha çok zarar verirdi.

Rikki-tikki'nin gözleri tekrar kızardı, garip bir şekilde sallanıp salınarak Karait'e doğru dans ederek ilerledi, bu hareketi ailesinden devralmıştı. Çok komik görünüyordu ama öyle mükemmel bir şekilde dengelenmiş bir yürüyüştü ki istediğin açıda zıplayıp kaçabilirdin ve bu, yılanlarla uğraşırken bir avantajdı. Ama keşke Rikki-tikki, Nag'le dövüşmekten daha tehlikeli bir şey yaptığını bilseydi, zira Karait çok küçüktü ve geriye çok hızlı dönebilirdi, tabii Rikki kafasının arka tarafına yakın bir yerden ısıramazsa, dönüş darbesini gözüne veya dudağına alabilirdi. Ama Rikki bunu bilmiyordu. Gözleri tamamen kızarmıştı, tutacak iyi bir yer arayarak ileri geri sallanıyordu. Karait saldırdı. Rikki yana zıpladı ve geri dönüp yakalamaya çalıştı ama lanet olası küçük, tozlu, gri kafa savrulup omzunun bir kısmına çarptı. Rikki'nin yılanın vücudunun üstünden atlaması gerekti ve yılanın başı onun topuklarını yakından takip etti.

Teddy eve doğru bağırdı: "Ah, bakın! Firavun faremiz bir yılanı öldürüyor." Rikki-tikki, Teddy'nin annesinin çığlığını duydu. Babası bir sopayla onlara koştu ama gelene kadar, Karait bir kez çok uzağa atıldı, Rikki de fırlayıp yılanın sırtına zıpladı. Kafasını ön bacakları arasında ileri doğru eğdi, yılanın sırtında ulaşabildiği en yüksek noktayı ısırdı ve uzağa yuvarlandı. Bu ısırık Karait'i felç etti. Rikki-tikki tam onu ailesinin yemek geleneklerine göre kuyruğundan başlayıp yiyecekti ki çok yemenin firavun farelerini yavaşlattığını hatırladı; tüm gücünün ve hızının hazır olmasını istiyorsa zayıf kalmalıydı.

Teddy'nin babası ölü Karait'i döverken, Rikki toz banyosu için Hint yağı çalılarının altına gitti. "Bu yaptığı ne işe yarıyor?" diye düşündü Rikki-tikki. "Ben her şeyi ayarlamıştım." Sonra Teddy'nin annesi onu tozdan kaldırıp kucağına aldı ve sarıldı. Teddy ölümden kurtarıldığı için ağlıyordu, Teddy'nin babası onun önsezili olduğunu söyledi ve Teddy kocaman korkmuş gözlerle baktı. Rikki-tikki tüm bu yaygarayla eğlenmişti, tabii ki nedenini anlamıyordu. Teddy'nin annesi onu tozda oynadığı için de seviyor olabilirdi. Rikki gerçekten eğleniyordu.

O gece yemekte masadaki şarap kadehlerinin arasında ileri geri yürürken karnını üç kere güzel şeylerle doldurmuş olabilirdi. Ama Nag ve Nagaina'yı hatırlayınca, Teddy'nin annesi tarafında okşanıp sevilmekten, Teddy'nin omzunda oturmaktan fazlasıyla memnun olsa da gözleri zaman zaman kızarıyordu, o zaman uzun savaş çığlığını atıyordu: "Rikk-tikk-tikki-tikki-tçik!"

Teddy onu yatağa taşıdı ve Rikki-tikki'nin çenesinin altında uyuması için ısrar etti. Rikki-tikki ısırmayacak ya da tırmalamayacak kadar iyi yetiştirilmişti ama Teddy uyur uyumaz evdeki gece yürüyüşüne çıktı. Karanlıkta

duvar kenarında sürünen Chuchundra'ya, misk faresine rastladı. Chuchundra kalbi kırılmış küçük bir hayvandı. Gece boyunca sızlanıp mızırdanıyor, odanın ortasına koşmaya karar vermeye çalışıyordu. Ama oraya hiç ulaşamıyordu.

"Beni öldürme," dedi Chuchundra neredeyse ağlayarak. "Rikki-tikki, beni öldürme!"

"Sence bir yılan öldüren misk farelerini öldürür mü?" dedi Rikki-tikki alayla.

"Yılanları öldürenler yılanlar tarafından öldürülürler," dedi Chuchundra, her zamankinden daha kederli bir halde. "Hem karanlık bir gecede Nag'in beni sen sanmayacağını nereden bilebilirim?"

"Böyle bir tehlike yok," dedi Rikki-tikki. "Nag bahçede ve senin oraya gitmediğini biliyorum."

"Kuzenim Chua, fare, bana anlattı..." dedi Chuchundra, sonra durdu.

"Ne anlattı?"

"Şişş! Nag her yerde, Rikki-tikki. Bahçede Chua'yla konuşmalıydın."

"Ama konuşmadım, o yüzden bana sen anlatmalısın. Hemen Chuchundra, yoksa seni ısırırım!"

Chuchundra oturup gözyaşları bıyıklarından akana kadar ağladı. "Ben zavallı bir adamım," diye hıçkırdı. "Odanın ortasına koşacak cesareti hiçbir zaman bulamadım. Şişş! Sana hiçbir şey anlatmamalıydım. Duyamıyor musun, Rikki-tikki?"

Rikki-tikki dinledi. Ev durgunluk kadar durgundu ama dünyanın en hafif tırmalama tırmalamasının sesini duyduğunu düşündü. Pencere camında yürüyen bir arının çıkardığı ses kadar hafif. Yılan pullarının tuğla üzerinde çıkardığı kuru tırmalama sesi.

"Bu Nag veya Nagaina," dedi kendi kendine, "banyonun su oluğunda sürünüyor. Haklısın Chuchandra, Chua'yla konuşmalıydım."

Gizlice Teddy'nin banyosuna koştu ama orada hiçbir şey yoktu, sonra da Teddy'nin annesinin banyosuna gitti. Pürüzsüz sıvalı duvarın dibinde, küvet suyuna oluk yapmak için yerinden çıkartılmış bir tuğla vardı. Rikki-tikki küvetin konduğu duvar ve bordür taşlarının yanından gizlice girdi, Nag ve Nagaina'nın dışarıda, ay ışığında fısıldadıklarını duydu.

"Ev insanlardan arınınca," dedi Nagaina kocasına, "gitmek zorunda kalacak, o zaman bahçe tekrar bizim olacak. İçeri sessizce gir ve unutma: Karait'i öldüren büyük adam ısıracağın ilk kişi. Sonrasında dışarı çık ve bana haber ver, Rikki-tikki için beraber avlanırız."

"Ama insanları öldürerek kazanabileceğimiz bir şey olduğuna emin misin?"

"Her şeyi kazanabiliriz. Bungalovda insan yokken bahçede firavun faremiz var mıydı? Bungalov boş olduğu sürece bahçenin kral ve kraliçesiyiz. Hem unutma, kavunluktaki yumurtalarımız çatlar çatlamaz ki bu yarın olabilir, çocuklarımız alana ve sessizliğe ihtiyaç duyacaklar."

"Ben bunu düşünmemiştim," dedi Nag. "Gideceğim ama sonrasında Rikki-tikki için avlanmamıza gerek yok. Büyük adamı ve karısını öldüreceğim, yapabilirsem çocuğu da ve sessizce ayrılacağım. Bungalov boşalmış olacak ve Rikki-tikki gidecek."

Rikki-tikki'nin bütün vücudu hiddet ve nefretle ürperdi. Sonra Nag'in başı su oluğundan çıktı, bir buçuk metrelik soğuk vücudu onu takip etti. Sinirli olsa da, Rikki-tikki koca kobranın büyüklüğünü görünce çok

korkmuştu. Nag kendi etrafına sarınarak yükseldi, başını kaldırdı ve karanlıkta banyoya baktı. Rikki gözlerinin parladığını görebiliyordu.

"Şimdi, eğer onu burada öldürürsem Nagaina görür, eğer onunla açık alanda dövüşürsem şartlar onun lehine olur. Ne yapmalıyım?" dedi Rikki-tikki-tavi.

Nag ileri geri sallandı, sonra Rikki-tikki onun küveti doldurmak için kullanılan en büyük su küpünden su içtiğini duydu. "Bu iyi," dedi yılan. "Karait öldürüldüğünde büyük adamın bir sopası vardı. Sopa hâlâ onda olabilir ama sabah banyoya geldiğinde sopası olmayacak. O gelene kadar burada beklemeliyim. Nagaina, beni duyuyor musun? Sabah olana kadar burada sakince beklemeliyim."

Dışarıdan cevap gelmedi. Rikki-tikki, Nagaina'nın gittiğini artık biliyordu. Nag kıvrılarak aşağı indi. Kıvrıla kıvrıla, su küpünün dibindeki çıkıntının etrafını sararken Rikki-tikki ölüm gibi hareketsiz durdu. Bir saat sonra kaslarını teker teker açıp küpe doğru hareket etmeye başladı. Nag uyuyordu. Rikki-tikki geniş sırtına baktı, iyi bir tutuş için en iyi yerin neresi olduğunu merak ediyordu. "İlk sıçrayışta sırtını kırmazsam," dedi Rikki, "dövüşmeye devam edebilir. Ve dövüşürse... Ey Rikki!" Başlığının altındaki boynunun kalınlığına baktı, bu onun için çok fazlaydı; kuyruğuna yakın bir yerden ısırsa da bu Nag'i daha vahşi yapardı.

"Kafası olmak zorunda," dedi sonunda, "başlığın üstündeki kafası. Ve oraya ulaştığımda, bırakmamalıyım."

Sonra zıpladı. Yılanın kafası su küpünün biraz uzağında, çıkıntının altındaydı. Rikki ısırdığında kafayı aşağıda tutmak için sırtını kırmızı topraktan küpün çıkıntısına dayadı. Bu ona bir saniye kazandırdı ve o da bunu en iyi şekilde kullandı. Sonra ileri geri, bir köpeğin bir fareyi

sallaması gibi hırpaladı onu. İleri geri, yukarı aşağı ve kocaman daireler çizerek. Ama gözleri kızarmıştı. Yılanın vücudu yerde daireler çizerek çırpınırken tutundu. Teneke tası, sabunluğu ve vücut fırçasını devirerek küvetin teneke kısmına çarptı. Tutunurken çenesini gittikçe daha da sıkı kapattı, zira sağa sola çarpılarak öleceğine emindi ve ailesinin onuru için dişleri kilitli halde bulunmayı tercih ederdi. Başı dönüyor, her yanı ağrıyordu. Tam arkasında gök gürültüsü gibi bir şey harekete geçince parçalarına ayrılmış gibi hissetti. Sıcak bir rüzgâr darbesi onu hissizleştirdi ve kırmızı ateş tüylerinin uçlarını yaktı. Büyük adam seslere uyanmış ve tüfeğin iki namlusunu da Nag'in başlığının tam arkasına ateşlemişti.

Rikki-tikki gözleri kapalı tutundu, zira şu an öldüğüne bayağı emindi. Ama kafa kımıldamadı, büyük adam onu aldı. "Yine firavun faresi, Alice. Küçük dostumuz şimdi de bizim hayatlarımızı kurtardı."

Teddy'nin annesi fazlasıyla beyaz bir yüzle içeri gelerek Nag'den geriye kalanları gördü. Rikki-tikki kendini Teddy'nin banyosuna sürükledi ve gecenin geriye kalan kısmının yarısını, zannettiği gibi kırk parçaya ayrılıp ayrılmadığını anlamak için nazikçe kendini yoklayarak geçirdi.

Sabah olduğunda kaskatıydı ama yaptıklarından memnundu. "Şimdi Nagina'yla hesaplaşacağım ve o, Nag'den beş kat daha kötü olacak. Ayrıca bahsettiği yumurtaların ne zaman çatlayacağını bilemem. Tanrım! Gidip Darzee'yi görmeliyim," dedi.

Rikki-tikki kahvaltı için beklemeden, Darzee'nin son ses zafer şarkısı söylediği dikenli çalılara koştu. Nag'in ölümünün haberi tüm bahçeye yayılmıştı, zira temizlikçi cesedini çöp yığınına atmıştı.

"Ah, seni aptal tüy yumağı!" dedi Rikki-tikki sinirle. "Şarkı söyleme zamanı mı?"

"Nag öldü! Öldü Öldü!" diye şarkı söyledi Darzee. "Yiğit Rikki-tikki onu başından yakaladı ve hızla tuttu. Büyük adam ateşli sopasını getirdi ve Nag iki parçaya bölündü! Bir daha bebeklerimi yiyemeyecek."

"Tüm bunlar yeterince doğru. Ama Nagaina nerede?" dedi Rikki-tikki dikkatle etrafına bakarak.

"Nagaina banyonun su oluğuna geldi ve Nag'i çağırdı," diye devam etti Darzee. "Nag bir çubuğun ucunda geldi. Temizlikçi onu bir çubuğun ucuyla almış. Çöp yığınına fırlattı. Yüce, kırmızı gözlü Rikki-tikki için şarkılar söyleyelim!" Darzee boğazını temizledi ve şarkı söyledi.

"Yuvana çıkabilsem bebeklerini dışarı yuvarlardım!" dedi Rikki-tikki. "Doğru şeyi doğru zamanda yapmayı bilmiyorsun. Orada, yuvanda yeterince güvendesin ama burada, aşağıda benim için bir savaş var. Bir dakika şarkı söylemeyi kes, Darzee."

"Yüce, güzel Rikki-tikki'nin hatırına duracağım," dedi Darzee. "Sorun ne, ey korkunç Nag'in katili?"

"Üçüncü kez, Nagaina nerede?"

"Ahırın yanındaki çöp yığınında, Nag için yas tutuyor. Yüce olan beyaz dişli Riki-tikki."

"Benim beyaz dişlerimle uğraşma! Yumurtalarını nerede sakladığını hiç duydun mu?"

"Kavunların yetiştiği yerde, duvara en yakın, güneşin neredeyse tüm gün vurduğu köşede. Onları oraya haftalar önce sakladı."

"Ve bunun bana anlatmaya değer olduğunu hiç düşünmedin mi? Duvara en yakın köşe mi demiştin?"

"Rikki-tikki, yumurtalarını yemeyeceksin, değil mi?"

"Tam olarak yemek sayılmaz, hayır. Darzee, biraz ak-

lın varsa ahırlara uçup kanadın kırılmış gibi yaparsın ve Nagaina'nın seni bu çalılığa kadar kovalamasını sağlarsın. Benim kavunluğa gitmem lazım, oraya şimdi gidersem Nagaina beni görür."

Darzee tek bir seferde aklında birden fazla fikir tutamayan kuş beyinli bir arkadaştı. Ve sırf Nagaina'nın çocukları da onunkiler gibi yumurtadan çıktıklarından, başta onları öldürmenin adil olmadığını düşündü. Ama karısı akıllı bir kuştu ve kobra yumurtalarının ilerisi için genç kobralar anlamına geldiğini biliyordu. Bu yüzden yuvadan uçtu ve Darzee'yi bebekleri sıcak tutup Nag'in ölümüyle ilgili şarkısına devam etmesi için geride bıraktı. Darzee bazı konularda gerçekten bir insan gibiydi.

Karısı çöp yığınının orada, Nagaina'nın önünde kanat çırpıp bağırdı. "Ah, kanadım kırıldı! Evdeki çocuk bana taş attı ve kanadımı kırdı." Sonra hiçbir zaman olmadığı kadar çaresizce kanat çırptı.

Nagaina başını kaldırıp tısladı. "Onu öldüreceğim zaman Rikki-tikki'yi uyarmıştın. Sakatlanmak için gerçekten de kötü bir yer seçtin." Ve Darzee'nin karısına doğru tozun üzerinde kayarak ilerledi.

"Çocuk bir taşla kırdı!" diye çığlık attı Darzee'nin karısı.

"İyi olmuş! Sen öldükten sonra çocukla hesaplaşacağımı bilmek belki sana bir teselli olur. Kocam bu sabah çöp yığınında yatıyor ama gece olmadan evdeki çocuk hiç kımıldamadan yatıyor olacak. Kaçmanın anlamı ne? Seni kesinlikle yakalayacağım. Küçük aptal, bana baksana!"

Darzee'nin karısı bunu yapmaması gerektiğini biliyordu, zira bir yılanın gözlerine bakan kuş o kadar korkar ki kımıldayamaz. Darzee'nin karısı kederli bir şekilde öterek vazgeçmeden kanat çırpmaya devam etti ve Nagaina hızını artırdı.

Rikki-tikki ahırlarından, yanındaki yoldan yukarı doğru ilerlediklerini duydu ve duvarın yanındaki kavunluğun sonuna koştu. Orada, kavunların üzerindeki ılık talaşların arasında, gerçekten kurnazca saklanmış, Çin tavuğu yumurtası büyüklüğünde ama kırılgan kabuk yerine beyaz, deriye benzer yapısı olan yirmi beş yumurta buldu.

"Hiç de erken gelmemişim," dedi, zira derilerin içinde kıvrılan bebek kobraları görebiliyordu. Ve yumurtadan çıktıkları anda her birinin bir insanı veya bir firavun faresini öldürebileceklerini biliyordu. Olabildiğince hızlı bir şekilde, genç kobraları ezmeyi ihmal etmeden, yumurtaların tepelerini ısırdı ve arada bir kaçırdığı oldu mu görmek için talaşları karıştırdı. Sonunda sadece üç yumurta kalmıştı. Rikki-tikki, Darzee'nin karısının bağırdığını duyduğunda kendi kendine kıkırdamaya başladı.

"Rikki-tikki, Nagaina'yı eve doğru yönlendirdim ve verandaya çıktı. Ah, hemen gel. Niyeti öldürmek!"

Rikki-tikki iki yumurtayı ezdi ve ağzında üçüncü yumurtayla kavunlukta sırtüstü yuvarlandı. Ayağı yere değer değmez verandaya seğirtti. Teddy, annesi ve babası kahvaltı için oradalardı ama Rikki-tikki hiçbir şey yemediklerini gördü. Taş gibi hareketsiz oturuyorlardı, yüzleri beyazlamıştı. Nagaina, Teddy'nin sandalyesinin yanındaki hasıra çöreklenmişti. Teddy'nin çıplak bacağına kolayca saldırabileceği bir uzaklıktaydı, bir zafer şarkısı söyleyerek ileri geri sallanıyordu.

"Nag'i öldüren büyük adamın oğlu," diye tısladı, "kımıldama. Henüz hazır değilim. Biraz bekle. Hiç kıpırdamayın, üçünüz de! Kımıldarsanız saldırırım, kımıldamazsanız da saldırırım. Ah, Nag'imi öldüren aptal insanlar!"

Teddy'nin gözleri babasına kilitlenmişti, babasının

yapabildiği tek şey fısıldamaktı: "Kımıldamadan otur, Teddy. Hareket etmemelisin. Teddy, kımıldama."

Sonra Rikki-tikki geldi ve bağırdı. "Arkanı dön, Nagaina. Dön ve dövüş!"

"Zamanı gelince," dedi Nagaina gözlerini kıpırdatmadan. "Seninle şimdi hesaplaşacağız. Arkadaşlarına bak, Rikki-tikki. Kımıldamıyorlar ve beyazlar. Korkuyorlar. Kımıldamaya cesaret edemezler ve bir adım daha yaklaşırsan saldırırım."

"Yumurtalarına bak," dedi Rikki-tikki, "duvarın yanındaki kavunlukta duranlara. Git ve bak, Nagaina!"

Büyük yılan azıcık arkasına döndü ve verandadaki yumurtayı gördü. "Ah-h! Onu bana ver," dedi.

Rikki-tikki pençelerini yumurtanın iki yanına koydu, gözleri kan kırmızısıydı. "Bir yılan yumurtasının bedeli nedir? Genç bir kobranın? Genç bir kral kobranın? Sonuncunun, kuluçkadaki en sonuncunun? Kavunlukta, karıncalar diğerlerini yiyorlar."

Nagaina bir yumurtanın uğruna her şeyi unutarak tamamen döndü. Rikki-tikki, Teddy'nin babasının büyük elini uzattığını, Teddy'yi omzundan yakaladığını ve çay fincanlarının olduğu masadan güvenli ve Nagaina'nın ulaşamayacağı bir yere sürüklediğini gördü.

"Kandırdık! Kandırdık! Kandırdık! Rikk-tcik-tcik!" diye kıkırdadı Rikki-tikki. "Çocuk güvende ve dün gece Nag'i banyoda başlığından yakalayan ben, ben, bendim." Sonra dört ayağıyla birden, kafası yere yakın bir halde aşağı yukarı zıplamaya başladı. "Beni ileri geri savurdu ama üzerinden düşüremedi. Büyük adam onu ikiye patlatmadan önce ölmüştü. Ben yaptım! Rikki-tikki-tcik-tcik! Gel hadi, Nagaina. Gel ve benimle dövüş. Uzun süre dul kalmayacaksın."

Nagaina, Teddy'yi öldürme şansını kaçırdığını gördü, yumurta Rikki-tikki'nin pençeleri arasında duruyordu. "Yumurtayı bana ver, Rikki-tikki. Son yumurtamı bana ver, gideceğim ve asla geri gelmeyeceğim," dedi Nagaina başlığını indirerek.

"Evet, gideceksin ve asla geri dönmeyeceksin. Zira Nag'in yanına, çöp yığınına gideceksin. Dövüş, dul! Büyük adam silahını almaya gitti! Dövüş!"

Rikki-tikki, Nagaina'nın etrafında, saldırırsa ulaşamayacağı mesafede, sıcak kor gibi gözleriyle zıplıyordu. Nagaina kendini toparladı ve ona doğru fırladı. Rikki-tikki yukarı, geriye doğru zıpladı. Nagaina tekrar ve tekrar ve tekrar saldırdı ve her seferinde kafası küt diye verandanın hasır yerlerine çarptı. Kendini bir saat yayı gibi toparladı. Sonra Rikki-tikki bir daire çizip dans ederek arkasına geçti, Nagaina başını Rikki-tikki'nin başıyla bir tutmak için etrafında döndü. Kuyruğunun hasırda çıkardığı hışırtı, rüzgârda uçuşan kuru yaprakların sesine benziyordu.

Rikki-tikki yumurtayı unutmuştu. Hâlâ verandada duruyordu. Nagaina gittikçe yumurtanın daha da yakınına geldi ve sonunda Rikki-tikki soluklanırken ağzıyla yumurtayı yakaladı, verandanın merdivenlerine döndü ve yol boyunca ok gibi uçtu. Rikki-tikki hemen arkasındaydı. Kobralar hayatları için kaçarken bir atın boynuna vurulan kırbaç gibi giderler.

Rikki-tikki onu yakalaması gerektiğini biliyordu, yoksa tüm sıkıntı baştan başlardı. Nagaina doğrudan dikenli çalılığın yanındaki uzun otlara yöneldi. Rikki-tikki koşarken Darzee'nin hâlâ aptal zafer şarkısını söylediğini duydu. Ama Darzee'nin karısı daha akıllıydı. Nagaina gelirken yuvasından uçtu ve kanatlarını Nagaina'nın başının etrafında çırptı. Eğer Darzee yardım etseydi yönünü

değiştirebilirlerdi ama Nagaina sadece başlığını indirdi ve yoluna devam etti. Yine de anlık gecikme Rikki-tikki'nin ona yetişmesini sağladı. Nagaina, Nag'le beraber yaşadığı fare deliğine dalarken küçük, beyaz dişleri yılanın kuyruğunun etrafında kenetlendi ve o da Nagaina'yla aşağı indi. Çok az firavun faresi, ne kadar bilge ve yaşlı olsalar da, bir kobrayı deliğine girerken takip edebilir. Deliğin içi karanlıktı ve Rikki-tikki ne zaman genişleyip Nagaina'ya geri dönüp saldıracak alan vereceğini bilmiyordu. Vahşice tutundu ve sıcak, nemli toprağın siyah eğiminde fren etkisi yapması için ayaklarını uzattı.

Sonrasında deliğin ağzındaki otlar dalgalanmayı kesti ve Darzee, "Rikki-tikki'nin işi bitti! Onun ölüm şarkısını söylemeliyiz. Yiğit Rikki-tikki öldü! Zira Nagaina yer altında kesin onu öldürür," dedi.

O dakika uydurduğu matemli bir şarkı söyledi, tam en duygusal yerine geldiğinde otlar tekrar titredi ve toprakla kaplı Rikki-tikki teker teker bacaklarını çıkarı, bıyıklarını yalayarak kendini deliğin dışına çekti. Darzee küçük bir çığlıkla durdu. Rikki-tikki tozun bir kısmını kürkünden silkti ve hapşırdı. "Her şey bitti," dedi. "Dul bir daha asla dışarı çıkmayacak." Otların köklerinin arasında yaşayan kırmızı karıncalar onu duydu ve doğruyu söyleyip söylemediğini görmek için birbiri ardına aşağı ilerlediler.

Rikki-tikki otlarda kıvrıldı ve olduğu yerde uyudu. Öğleden sonranın geç saatlerine kadar uyudu da uyudu, zira zor bir iş başarmıştı.

"Şimdi," dedi uyandığında, "eve geri döneceğim. Bakırcı kuşuna söyle, Darzee, bahçeye Nagaina'nın öldüğünü söylesin."

Bakırcı, bakır bir kaba küçük bir çekiçle vuruluyormuş gibi ses çıkaran bir kuştur; bunu sürekli yapmasının nede-

ni de onun her Hint bahçesinin tellalı olması ve dinlemek isteyen herkese tüm haberleri anlatmasıdır. Rikki-tikki yolda ilerlerken onun küçük bir akşam yemeği gongu gibi gelen "dikkat" notalarını ve sonra sabit, "Ding-dong-tok! Nag öldü. Dong! Nagaina öldü! Ding-dong-tok!" bağırışını duydu. Bu, bahçedeki tüm kuşların şarkı söylemesine ve kurbağaların vıraklamasına neden oldu, zira Nag ve Nagaina küçük kuşlar gibi kurbağaları da yiyordu.

Rikki eve vardığında Teddy, Teddy'nin annesi (hâlâ çok beyaz görünüyordu, zira bayılmıştı) ve babası dışarı çıktılar. Neredeyse onun için ağlayacaklardı. Rikki-tikki, o akşam daha fazla yiyemeyene kadar ona verilen her şeyi yedi. Teddy'nin omzunda yatağa gitti. Teddy'nin annesi gece geç saatte bakmaya geldiğinde de hâlâ oradaydı.

"Hayatlarımızı kurtardı ve Teddy'nin hayatını," dedi kocasına. "Bir düşün, hepimizin hayatını kurtardı."

Rikki-tikki zıplayarak uyandı, zira firavun farelerinin uykusu hafif olur.

"Ah, sizsiniz," dedi. "Neyi dert ediyorsunuz? Bütün kobralar öldü. Ölmemiş olsalar bile ben buradayım."

Rikki-tikki kendiyle gurur duymakta haklıydı. Ama fazla da gururlanmadı, bahçeyi bir firavun faresinin koruması gerektiği gibi korudu. Dişleri ve sıçrayışlarıyla, fırlayışları ve ısırışlarıyla, bir daha asla bir kobra başını o duvarlar içinde göstermeye cesaret edemeyene dek.

Darzee'nin Şarkısı

(Rikki-tikki-tavi'nin onuruna söylendi.)

Şarkıcı ve terziyim ben
Bildiğim zevkleri iki katına çıkardım
Gururluyum gökyüzüne olan ezgimden,
Gururluyum evden ördüğüm
Üstünden ve altından, dokurum müziğimi, dokurum evimi ördüğüm.

Yavru kuşlarınıza şarkı söyleyin yeniden,
Anne, ah kafanı kaldır!
Felaketimiz olan şeytan öldürülen,
Ölüm bahçede ölü uzanır.
Güllerde saklanan dehşet zayıf, çöp yığınına fırlatılmış ölü uzanır!

Bizi kim serbest bıraktı, kim o?
Söyleyin bana yuvasını ve adını.
Rikki, yiğit olan, dürüst olan o,
Tikki, alev gözlü,
Rikk-tikki-tikki, fildişi rengi dişli, avcı,
alev gözlü!

Ona kuşların teşekkürlerini iletin,
Açılmış tüylü kuyruklarla selam verin!

Onu bülbülün sözleriyle methedin
Yok, sizin yerinize ben methederim.
Dinleyin! Size fırça çalısı kuyruklu Rikki'nin methini söyleyeceğim,
alev gözlü!

(Burada Rikki-tikki sözünü kesti, şarkının geri kalanı kayıp.)

Fillerin Toomaisi

Unutmayacağım, ne olduğumu, ip ve zincirlerden bıktım
Unutmayacağım, eski gücümü ve ormandaki tüm işlerimi.
Sırtımı bir demet şekerkamışı için insanlara satmayacağım:
Gideceğim kendi türümün ve orman halkının yanına, inlerindeki.

Gideceğim gün doğana, tan ağarıncaya değin
Geçeceğim rüzgârın namuslu busesini, suyun temiz oksayışını;
Unutacağım bileğimdeki zinciri, kıracağım kazığını bağlandığım direğin.
Sahibim olmadan, tekrar ziyaret edeceğim kayıp sevdiklerimi ve oyun arkadaşlarımı!

Kala Nag, Kara Yılan anlamına geliyor, Hint devletine kırk yedi yıl boyunca, bir filin hizmet edebileceği her şekilde hizmet etmişti ve yakalandığında yirmi yaşını doldurmuş olduğundan bu onu neredeyse yetmiş yaşında yapardı. Bir fil için olgun bir yaş. Alnında büyük, deri bir yastıkla, derin çamurlarda bir top ittiğini hatırlıyordu. Bu, 1842'deki Afgan Savaşı'ndan önceydi, o zaman tam gücüne kavuşmamıştı.

Kala Nag'le aynı sürekte yakalanan annesi Radha Pyari, sevgili Radha, ona daha küçük süt dişleri düşmeden, korkan fillerin her zaman canının yandığını söyledi. Kala Nag bu tavsiyenin iyi olduğunu biliyordu, ilk kez bir fişeğin patladığını gördüğünde çığlık atarak üst üste yığılmış tüfek standına doğru gerilemiş ve süngüler en yumuşak yerlerine batmıştı. Böylece yirmi beş olmadan korkmayı bıraktı ve Hint devletinin hizmetindeki en sevilen, en iyi bakılan fil oldu. Yukarı Hindistan'daki yürüyüşte çadırlar taşımıştı, yarım ton ağırlığında çadırlar. Buharlı bir vincin ucunda bir gemiye çekilmiş ve denizi geçmişti. Günlerce sürmüştü. Hindistan'dan çok uzak, garip ve taşlık bir ülkede sırtında bir havan topu taşımış, İmparator Theodore'u Magdala'da ölü yatarken görmüştü ve Habeşistan Savaş madalyasını hak ederek, askerler öyle söylüyordu, gemiyle geri dönmüştü. On yıl sonra, fil arkadaşlarının Ali Musjid denen bir yerde soğuktan, saradan, açlıktan ve güneş çarpmasından öldüğünü görmüştü. Sonrasında binlerce kilometre güneye, büyük tik ağacı parçalarını Moulmein'deki kereste depolarına çekip yığmaya gönderildi. Orada kendi payına düşen işten kaytaran asi bir genç fili neredeyse öldürüyordu.

Ondan sonra kereste çekme işinden çıkarılmış ve özel eğitilmiş birkaç şanslı fille Garo tepelerinde yabani fil yakalama işine alınmıştı. Filler Hindistan devleti tarafından katı bir biçimde korunuyordu. Sadece onları avlayan, yakalayan, terbiye eden ve iş için gerektiklerinde ülkenin farklı yerlerine gönderen bir bölüm vardı.

Kala Nag'in omuzları yerden en az üç metre yukarıdaydı ve uzun dişleri bir buçuk metreye kısaltılmış ve ayrılmasınlar diye uçlarından bakır şeritlerle bağlanmışlardı ama o, küt dişlerle eğitilmemiş bir filin gerçek sivriltilmiş

dişleriyle yaptıklarından çok daha fazlasını yapabilirdi. Dağınık filleri tepelerde haftalar boyunca dikkatlice sürdükten sonra, kırk-elli yabani canavar son kafese sürüldü ve yukarıdan kapanan büyük kapı, birbirine bağlanmış üç kütükten oluşuyordu, arkalarından titreyerek kapandı. Diğer fillerin sırtındaki insanlar halatlarla küçük olanları bağlarken, Kala Nag, emir üzerine tüm fillerin bağırdığı gürültüye girer (genellikle geceleri, meşalelerin titrek ışıkları mesafeyi anlamayı zorlaştırdığı zaman) ve grubun en büyük, en vahşi uzun dişli filini seçip sessiz olana kadar döver, hırpalardı.

Kala Nag'in, yaşlı bilge Kara Yılan'ın bilmediği bir dövüşme yolu yoktu, zira kendi zamanında birden fazla kez yaralı kaplanın yönetimine başkaldırmıştı. Zarar gelmemesi için yumuşak hortumunu kıvırıp başını orak gibi sallayarak, bu hareketi o uydurmuştu, zıplayan vahşi hayvanı yan tarafından vurmuştu. Onu devirmiş ve hayat içinden bir nefes ve inlemeyle çıkana kadar koca dizleriyle üzerine çömelmişti, sonrasında yerde sadece Kala Nag'in kuyruğundan çekeceği çizgili, pofuduk bir şey kalmıştı.

"Evet," dedi Büyük Toomai, sürücüsü, onu Habeşistan'a götüren Kara Toomai'nin oğlu ve yakalanışını gören Fillerin Toomaisinin torunu, "Kara Yılan'ın benden başka korktuğu hiçbir şey yok. Onu besleyip tımarlayan üç neslimizi gördü ve dördüncüyü görecek kadar yaşayacak."

Bir metrelik boyuyla ayağa kalkarak, "Benden de korkuyor," dedi Küçük Toomai. Üzerinde sadece bir paçavra vardı. On yaşındaydı, Büyük Toomai'nin en büyük oğluydu; geleneklere göre büyüdüğünde babasının Kala Nag'in boynundaki yerini alacak ve babası, büyükbabası ve büyük büyükbabası tarafından taşınan ağır demir ankusu yani fil üvendiresini idare edecekti.

Ne hakkında konuştuğunu biliyordu, zira Kala Nag'in gölgesinde doğmuştu. Yürüyemeden Kala Nag'in hortumunun ucuyla oynamış, yürür yürümez onu suya götürmüştü. Büyük Toomai küçük, kahverengi bebeği dişlerinin altına koyup gelecekteki sahibini selamlamasını söylediğinde onu öldürmeyi hayal edemeyen Kala Nag, onun tiz sesli küçük emirlerine uymamayı da en az o kadar hayal edemezdi.

"Evet," dedi Küçük Toomai, "benden korkuyor." Kala Nag'e doğru uzun adımlar attı ve ona şişman domuz deyip birbiri ardına ayaklarını kaldırttı. "Vay! Gerçekten büyük bir filsin," dedi ve babasının dediklerini tekrar ederek pofuduk kafasını salladı. "Devlet filler için ödeme yapıyor olabilir ama onlar bize, fil seyislerine ait. Sen yaşlandığında, Kala Nag, zengin bir raca* gelecek ve boyutunla davranışlarına dayanarak seni devletten satın alacak, o zaman kulaklarında altın küpeler, sırtında altın bir taht ve yanlarında altın kaplı kırmızı kumaşlar taşımaktan ve kralın geçit töreninin başında yürümekten başka yapacak bir şeyin olmayacak. O zaman boynunda, elimde gümüş bir ankusla ben oturacağım, ey Kala Nag, adamlar önümüzde altın asalarla koşup bağıracaklar: 'Kralın filine yol açın!' Güzel olacak, Kala Nag ama ormanda avlanmak kadar güzel olmayacak."

"Öff!" dedi Büyük Toomai. "Bir oğlan çocuğusun ama bir bufalo buzağısı gibi vahşisin. Tepelerde yukarı aşağı koşmak devletteki en iyi hizmet şekli değil. Yaşlanıyorum ve vahşi filleri sevmiyorum. Bana, bu git gelli kamp alanları yerine, her file bir bölme olmak üzere tuğladan fil bölmeleri, onları güvenle bağlayabilmek için büyük kütükler, çalışabilecekleri düz ve geniş yollar verin. Ah,

* Hindistan'da kral, imparator ve prenslere verilen unvan. –*çn*

Cawnpore kışlaları güzeldi. Yakınında pazar vardı ve günde sadece üç saat çalışılırdı."

Küçük Toomai Cawnpore'daki fil bölmelerini hatırladı ve bir şey demedi. O kamp hayatını tercih ediyor, geniş ve düz yollardan nefret ediyordu. Yem deposunda ot için günlük kazılar yapmak ve Kala Nag kazığında huzursuzca kıpırdanırken onu izlemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Küçük Toomai'nin sevdikleri şunlardı: sadece fillerin geçebildiği taşlık yolları tırmanmak, aşağı vadiye inmek, kilometrelerce ötede otlayan yabani fillerin anlık görüntüleri, Kala Nag'in ayağının altındaki korkmuş domuz ve tavus kuşunun acelesi, tüm tepe ve vadiler dumanlandığında yağan ılık, kör edici yağmur, kimsenin o akşam nerede kamp yapacağını bilemediği güzel, sisli sabahlar, sabit, dikkatli yabani fil sürüşleri ve fillerin kafese heyelandan düşen iri kayalar gibi dökülüp çıkamayacaklarını anladıkları ve sırf bağırış, yanan meşaleler ve boş fişeklerle açılan yaylım ateşiyle geri sürülmek için kendilerini ağır direklere fırlattıkları geçen gece sürüşünün çılgın acelesi, ateşi ve velvelesi.

Orada küçük çocuk bile işe yarayabilirdi ve Toomai üç çocuk kadar iş yapıyordu. Meşalesini alıp sallar ve en iyi şekilde bağırırdı. Ama asıl eğlence, sürüş başlayıp Keddah, kafes, dünyanın sonunun resmi gibi göründüğünde, adamlar konuştuklarını duyamadıklarından birbirlerine işaret etmek zorunda kaldıklarında başlıyordu. O zamanlarda Küçük Toomai titreyen kafes direklerinden birinin en tepesine tırmanırdı. Güneşten açılmış kahverengi saçları omuzlarında serbestçe uçarken, meşale ışığında bir goblin gibi görünürdü. Ve hafif bir sessizlik olur olmaz, fil seslerinin, çarpmaların, ip koparmaların ve bağlanmış fillerin homurtularının arasından, Kala Nag'e cesaret ve-

ren tiz bağırışlarını duyabilirdiniz. "Mael, mael, Kala Nag! (Devam, devam, Kara Yılan!) Dant do! (Dişlerinle vur!) Somalo! Somalo! (Dikkatli, dikkatli!) Maro! Maro! (Vur ona, vur ona!) Direğe dikkat! Arre! Arre! Hai! Yai! Kya-a-ah!" diye bağırırdı ve Kala Nag'le yabani fil arasındaki savaş, Keddah boyunca ileri geri sürerdi. Yaşlı fil yakalayıcıları gözlerindeki teri siler ve direklerin tepesinde keyifle kıpırdanan Küçük Toomai'ye selam verecek zaman bulurlardı.

Kıpırdanmaktan fazlasını yapmıştı. Bir gece direkten kaymış, fillerin arasına inmiş ve bir ipin yere düşmüş serbest ucunu, tekmeler savuran genç bir yavrunun bacağına ip takmaya çalışan sürücüye fırlatmıştı. (Yavrular her zaman büyümüş hayvanlardan daha fazla soruna yol açıyordu.) Kala Nag onu görmüş, hortumuyla yakalamış ve Büyük Toomai'ye vermişti; o da onu hemen orada tokatlayıp tekrar direğe koymuştu.

Ertesi sabah onu azarladı. "Güzel tuğladan fil bölmeleri ve çadır taşımak yeterli değil mi ki kendi hesabına fil yakalamaya gitmek zorundasın, işe yaramaz çocuk? Şimdi benden daha az para kazanan aptal avcılar bu meseleyle ilgili Petersen Sahib'le konuştular." Küçük Toomai korkmuştu. Pek fazla beyaz adam tanımıyordu ama Petersen Sahib onun için dünyadaki en büyük beyaz adamdı. Keddah işletmesinin başındaydı. Hindistan devleti için tüm filleri yakalayan ve filleri yaşayan herhangi bir insandan daha iyi tanıyan adamdı.

"Ne... Ne olacak?" dedi Küçük Toomai.

"Ne mi olacak? Olabilecek en kötü şey. Petersen Sahib deli bir adam. Yoksa bu yabani şeytanları neden avlasın? Senden bu telaşlı ormanlarda orada burada uyuyan ve sonu Keddah'ta ölümüne çiğnenmek olan bir fil yakala-

yıcısı olmanı isteyebilir. Bu saçmalığın güvenli bir şekilde bitmesi iyi olacak. Gelecek hafta yakalama bitiyor ve biz, buradan olmayanlar, kendi yerlerimize gönderiliyoruz. Düzgün yollarda yürüyüp tüm bu avı unutacağız. Ama oğlum, bu pis Assamlı orman halkının işine karışmana kızdım. Kala Nag benden başkasına itaat etmez, o yüzden onunla Keddah'a gitmek zorundayım ama o sadece dövüşçü bir fil. Fillerin bağlanmasına yardım etmiyor. Ben bir fil seyisine yakıştığı gibi rahatça oturuyorum, sıradan bir avcı değilim. Bir seyis diyorum, hizmetlerinin sonunda emekli maaşı alacak olan kişi. Fillerin Toomaisinin ailesi Keddah'ın tozunun içinde ayaklar altında mı çiğnenecek? Kötü çocuk! Fena çocuk! İşe yaramaz oğlan! Git, Kala Nag'i yıka, kulaklarına bak ve ayaklarında diken var mı kontrol et. Yoksa Petersen Sahib seni kesin yakalayacak ve yaban avcısı yapacak. Fillerin ayak izlerini takip edecek bir orman ayısı olacaksın. Peh! Utan! Git!"

Küçük Toomai tek kelime söylemeden gitti ama Kala Nag'in ayağını incelerken ona tüm dertlerini anlattı. "Her neyse," dedi Küçük Toomai, Kala Nag'in koca sağ kulağının kenar katını açarak. "Adımı Petersen Sahib'e söylemişler ve belki... ve belki... ve belki. Kim bilir? Hey! Bu çektiğim, büyük bir dikendi!"

Sonraki birkaç gün filleri toparlamakla, ovalara olan yürüyüşte fazla sorun çıkarmalarını önlemek için yeni yakalanmış yabani filleri, eğitilmiş birkaçının arasında aşağı yukarı yürütmekle ve battaniye, ip ve eskimiş ya da ormanda kaybolmuş şeylerin sayımını yapmakla geçti.

Petersen Sahib, zeki dişi fili Pudmini'yle geldi; tepelerdeki diğer kamplara ödemelerini yapmıştı, zira sezonun sonu geliyordu. Sürücülere ücretlerini ödemek üzere bir ağacın altındaki masada oturan yerli bir memur

vardı. Ödemesini alan her adam filine geri döndü ve yola çıkmaya hazır olan sıraya katıldı. Yıl boyunca sürekli ormanda kalan yakalayıcılar, avcılar, vurucular, Keddah'ın halkı, Petersen Sahib'in daimi birliklerine ait olan fillerin sırtına oturdular ya da kollarında silahlarıyla ağaçlara yaslandılar ve giden sürücülerle dalga geçip yeni yakalanmış fillerden biri sırayı bozarak kaçınca güldüler.

Büyük Toomai memurun yanına, arkasında Küçük Toomai'yle gitti. Machua Appa, iz sürücülerin başı, alçak sesle bir arkadaşına, "En az bir iyi filci gidiyor işte. O genç Hint kuşunu ovalarda tüy dökmeye göndermek çok acı," dedi.

Yaşayan en sessiz şeyler olan yabani filleri dinleyen her adamın sahip olması gerektiği gibi Petersen Sahib'in her yanda kulakları vardı. Pudmini'nin sırtı boyunca yattığı yerden döndü ve "O da nesi? Ova sürücüleri arasında ölü bir fili bağlamaya yetecek kadar zekâsı olan bir adam olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Bir adam değil, bir çocuk. Son sürüşte Keddah'a girdi ve biz omzunda lekesi olan genç yavruyu annesinden ayırmaya çalışırken Barmao'ya ip fırlattı."

Machua Appa, Küçük Toomai'yi işaret etti ve Petersen Sahib baktı. Küçük Toomai başını toprağa eğdi.

"İp mi fırlattı? Yer kazığından bile küçük. Ufaklık, adın nedir?" dedi Petersen Sahib.

Küçük Toomai konuşamayacak kadar korkmuştu ama Kala Nag arkasındaydı. Toomai eliyle bir işaret yapınca fil onu hortumuyla yakalayıp Pudmini'nin alnıyla aynı seviyede, büyük Petersen Sahib'in karşısında tuttu. Sonrasında Küçük Toomai yüzünü elleriyle kapattı, zira o sadece bir çocuktu ve konu fillerle alakalı olmayınca, herhangi bir çocuğun olabileceği kadar utangaçtı.

"Ooo!" dedi Petersen Sahib, bıyıklarının altından gülümseyerek, "peki filine bu numarayı neden öğrettin? Kurutulmak için dışarı kondukları zaman, evlerin çatılarından mısır çalmanda sana yardımcı olması için mi?"

"Mısır değil, fakirin koruyucusu kavun," dedi Küçük Toomai ve oralarda oturan tüm adamlar kahkahayı patlattı. Çoğu fillerine bu numarayı çocukken öğretmişti. Küçük Toomai yerden iki metre yukarıda asılı duruyordu ve yerin dibine girmeyi fazlasıyla istiyordu.

"O Toomai, benim oğlum, Sahib," dedi Büyük Toomai kaşlarını çatarak. "Çok kötü bir çocuk ve sonu hapis olacak, Sahib."

"O konuda şüphelerim var," dedi Petersen Sahib. "Onun yaşında Keddah'ın en dolu haliyle yüzleşen bir çocuğun sonu hapishane olmaz. Bak ufaklık, işte sana şekerlere harcaman için dört anna, o darmadağınık saçlarının altında biraz kafan var. Belki zamanla bir avcı da olabilirsin." Büyük Toomai kaşlarını her zamankinden daha çok çattı. "Ama unutma, Keddah çocukların oynaması için iyi bir yer değil," diye devam etti Petersen Sahib.

"Oraya bir daha asla gitmemeli miyim, Sahib?" diye sordu Küçük Toomai nefesi kesilerek.

"Evet." Petersen Sahib tekrar gülümsedi. "Fillerin dans ettiğini gördüğünde. Doğru zaman olacak. Fillerin dans ettiğini gördüğünde bana gel, o zaman tüm Keddahlara girmene izin vereceğim."

Yeniden bir kahkaha patladı, zira bu fil yakalayıcıları arasındaki eski bir şakaydı ve hiçbir zaman anlamına geliyordu. Ormanın derinliklerinde saklı, fillerin balo salonu denen kocaman, açık, düz alanlar vardı ama bunlar kazara bulunduğunda bile hiç kimse fillerin dans ettiğini görmemişti. Bir sürücü yetenekleri ve cesaretiyle övününce

diğer sürücüler, "Peki fillerin dans ettiğini ne zaman gördün?" derdi.

Kala Nag, Küçük Toomai'yi aşağı indirdi. Çocuk başını tekrar toprağa eğip selam verdi ve babasıyla uzaklaştı. Gümüş dört annayı küçük erkek kardeşine bakan annesine verdi, hepsi Kala Nag'in sırtına bindiler ve homurdanan, cıyaklayan fil sırası tepe yolundan ovalara doğru ilerledi. Her nehir geçidinde sorun çıkaran ve dakika başı ikna edilmeye ya da dayak yemeye ihtiyaç duyan yeni filler için çok hareketli bir yürüyüştü.

Büyük Toomai, Kala Nag'i kindarca dürttü, zira çok kızgındı ama Küçük Toomai konuşamayacak kadar mutluydu. Petersen Sahib onu fark etmiş ve ona para vermişti, bu yüzden kendini sırasından çağrılıp başkomutanı tarafından övülmüş bir asker gibi hissediyordu.

Sonunda, "Petersen Sahib fillerin dansıyla ne kastediyordu?" dedi annesine yavaşça.

Büyük Toomai onu duydu ve homurdandı. "Asla o iz sürücü tepe bufalolarından olmamanı. İşte bunu kastetti. Hey, öndeki! Yolu ne kapatıyor?"

İki-üç fil ilerideki Assamlı bir sürücü sinirle dönüp bağırdı: "Kala Nag'i getir ve genç filime vurup düzgün davranmasını sağla. Yoksa neden Petersen Sahib benim siz pirinç tarlası eşekleriyle gitmemi istesin? Hayvanını yanımız sıra ilerlet, Toomai ve dişleriyle dürtmesini sağla. Tepelerin Tanrıları adına, bu yeni filler ele geçirilmişler ya da ormandaki arkadaşlarının kokusunu alıyorlar." Büyük Toomai, "Biz son yakalamada yabani fil tepelerini tamamen taradık. Sorun sizin sürüşteki dikkatsizliğiniz. Tüm sıra boyunca düzeni sağlamalı mıyım?" derken, Kala Nag yeni filin kaburgalarına vurdu ve nefesini kesti.

"Şu adamı dinleyin!" dedi diğer sürücü. "Biz tepeleri taradık. Ho! Ho! Siz ova insanları çok akıllısınız. Ormanı

hiç görmeyen bir çamur kafa dışındaki herkes fillerin, sürüşlerin bu sezon için bittiğini bildiğini bilir. Bu yüzden bu gece tüm yabani filler... Ama neden bilgeliğimi bir nehir kaplumbağasında harcayayım ki?"

"Ne yapacaklar?" diye bağırdı Küçük Toomai.

"Ah, ufaklık. Orada mısın? Eh, sana söylerim, zira sen serinkanlısın. Dans edecekler, tüm fillerin tüm tepelerini tamamen taramış babana düşen de bu akşam kazıklarına çift zincir vurmak."

"Neden bahsediyorsun sen?" dedi Büyük Toomai. "Kırk yıldır, baba oğul fillere bakıyoruz, hiç böyle bir dans saçmalığı duymadık."

"Evet ama kulübede yaşayan ovalı bir erkek sadece kulübenin dört duvarını bilir. İyi, fillerini bu akşam zincirleme ve ne olacak gör. Dans etmelerine gelince, ben o yeri gör... Bapree-bap!* Dihang Nehri'nin kaç dönemeci var? Bir nehir geçidine daha geldik, yavruları yüzdürmek zorundayız. Kımıldamayın, siz arkadakiler."

Ve bu şekilde, konuşarak, atışarak ve nehir boyu su sıçratarak yeni filler için karşılama kampına ilk yürüyüşlerini yaptılar bir nevi. Ama oraya varmadan çok önce soğukkanlılıklarını kaybettiler.

Sonrasında filler arka bacaklarından, kocaman kütükten kazıklarına zincirlenmiş, yeni fillere fazladan ipler bağlanmış, yemler önlerine yığılmıştı. Tepe sürücüleri akşamüstü ışığında Petersen Sahib'e döndüler. Ova sürücülerine o gece fazladan dikkatli olmalarını söyleyip ovalılar nedenini sorunca güldüler.

Küçük Toomai, Kala Nag'in yemeğiyle ilgilendi, akşam olurken tarifedilmez bir şekilde mutlu halde, kampta tamtam arayarak gezdi. Hint bir çocuğun kalbi coştu-

* Bir şaşkınlık nidası. *–çn*

ğunda oraya buraya koşturup düzensiz bir şekilde gürültü yapmaz. Oturup sadece kendi başına bir âleme dalar. Küçük Toomai, Petersen Sahib'le konuşmuştu! Eğer istediği şeyi bulamamış olsa, bence hasta olurdu. Ama kamptaki tatlı satıcısı ona küçük bir tamtam, avucun içiyle çalınan bir davul ödünç verdi. Küçük Toomai yıldızlar çıkmaya başlarken bağdaş kurup kucağında tamtamla Kala Nag'in önüne oturdu. Fil yemlerinin arasında yapayalnız, tamtama vurdu, vurdu, vurdu. Ona bahşedilen büyük onuru düşündükçe daha çok vurdu. Melodi ve sözler yoktu ama vurmak onu mutlu etmişti.

Yeni filler zaman zaman iplerini geriyor, ciyaklıyor, hortumlarından bağırıyorlardı. Toomai kamp çadırındaki annesinin, bir zamanlar tüm hayvanlara ne yemeleri gerektiğini anlatan yüce Tanrı Şiva hakkında eski mi eski şarkıyla kardeşini uyuttuğunu duyabiliyordu. Çok rahatlatıcı bir ninniydi ve ilk kıta şöyleydi:

Şiva, mahsulü döken, esen rüzgârları yaratan,
Çok öncesinin bir gününün girişinde oturan,
Verdi tüm payını, yemeğini, emeğini, kaderini,
Krala tahtındaki, dilenciye kapıdaki.
Yaratılan her şeyi o, Koruyucu Şiva.
Mahadeo! Mahadeo! Her şeyi o yaptı*
Deve için diken, inek için saman,
Uykucular için anne kalbi, ey küçük oğlum benim, aman!

Küçük Toomai sonunda uykulu hissedip Kala Nag'in yanındaki yemlere uzanıncaya kadar her kıtanın sonunda keyifli vuruşlar yaptı. Sonunda filler, gelenekleri olduğu

* Şiva'nın diğer adı. –*çn*

üzere, sıranın en sağında sadece Kala Nag ayakta kalana kadar birbiri ardına yatmaya başladılar. Kala Nag yavaşça sağa sola sallandı, kulaklarını tepelerde yavaşça esen gece rüzgârını dinlemek için öne uzattı. Hava gece sesleriyle dolmuştu, sesler hep beraber büyük bir sessizlik oluşturuyordu. Bir bambu sapının diğerine çarpması, çalılıklarda canlı bir şeyin çıkardığı hışırtı, yarı uyanık bir kuşun ciyaklama ve çıtırtıları (kuşlar geceleri hayal ettiğimizden daha sık uyanırlar) ve uzaklardan gelen akan su sesi. Küçük Toomai bir süre için uyudu, uyandığında ay ışığı parlıyordu ve Kala Nag hâlâ dikilmiş kulaklarıyla ayakta duruyordu. Küçük Toomai yemleri hışırdatarak döndü ve filin gökteki yıldızların yarısının önünde duran koca sırtının eğimini izledi. Bu sırada duydu, çok uzaklardan geliyordu. Sessizliği delen iğne deliği kadar bir gürültüydü, yabani bir filin bağırtısıydı.

Sıradaki tüm filler vurulmuş gibi sıçradı. Homurtuları sonunda uyuyan seyisleri de uyandırmıştı. Dışarı çıkıp büyük çekiçlerle kazıkların çivilerini çaktılar, her şey sessizleşene kadar o ipi sıkıp bu ipi düğümlediler. Bir yeni fil, kazığını neredeyse sökmüştü. Büyük Toomai, Kala Nag'in bacak zincirini çıkarıp o fili ön ayağından arka ayağına zincirledi, tabii Kala Nag'in bacağına da ottan bir ip takıp sıkıca bağlı olduğunu unutmamasını söyledi. Onun, babasının ve dedesinin aynı şeyi yüzlerce kez yaptığını biliyordu. Kala Nag emre her zaman yaptığı gibi guruldayarak cevap vermedi. Kımıldamadan durdu. Ay ışığında uzaklara, Garo tepelerinin büyük kıvrımlarına bakıyordu. Kafası biraz kalkmış, kulakları yelpaze gibi yayılmıştı.

"Gece huzursuzlanırsa onunla ilgilen," dedi Büyük Toomai, Küçük Toomai'ye ve çadırına dönüp uyudu.

Küçük Toomai de uyumak üzereydi ki hindistancevizi lifinden ipin hafif bir "tın" sesiyle koptuğunu duydu. Kala Nag bir bulutun vadi ağzından sıyrılması gibi yavaşça ve sessizce kazıklarından sıyrıldı. Küçük Toomai çıplak ayakla ay ışığındaki yolda peşinden seğirtti. Fısıldayarak, "Kala Nag! Kala Nag! Beni de yanına al, ey Kala Nag!" dedi. Fil ses çıkarmadan döndü, ay ışığında çocuğa doğru üç uzun adım attı, hortumunu indirip çocuğu boynuna savurdu ve neredeyse Küçük Toomai dizlerini yerleştiremeden ormana daldı.

Sıradan, öfkeli bir fil bağırtısı duyuldu, sonra sessizlik her şeyi kapladı. Kala Nag ilerlemeye başladı. Arada sırada bir tutam uzun ot, bir dalganın geminin yanları boyunca akması gibi filin yan tarafları boyunca akıyordu; arada sırada da bir yabani biber sarmaşığı demeti sırtını sıyırıyordu ya da bir bambu omzunun değdiği yerde çatırdıyordu. Ama bunlar dışında fil kesinlikle hiç ses çıkarmadan ilerledi, sık Garo ormanından dumanmış gibi süzüldü. Tepeye doğru gidiyordu ama Küçük Toomai yıldızları ağaçların açıklıklarından izlese de hangi yöne gittiklerini anlayamıyordu.

Sonra Kala Nag tırmanışının zirvesine ulaştı ve bir dakika için durdu. Küçük Toomai ay ışığının altında kilometreler boyunca etrafı kaplamış ve parça parça dağılmış ağaçların tepelerini ve boşluktaki nehrin üstünde mavi-beyaz sisi görebiliyordu. Toomai öne eğildi ve baktı; altındaki ormanın uyanık olduğunu hissedebiliyordu. Uyanık, canlı ve kalabalık. Büyük, kahverengi, meyve yiyen bir yarasa kulağını sıyırıp geçti; bir kirpinin okları çalılıkta tıkırdadı; karanlıkta, ağaç gövdelerinin arasından bir yabandomuzunun nemli, ılık toprağı kazdığını ve kazdıkça kokladığını duydu.

Sonra dallar tekrar başının üzerinde kapandı. Kala Nag aşağı, vadiye inmeye başladı. Bu sefer sessiz değildi. Namludan fırlayan bir mermi gibiydi, acelesi vardı. Kocaman uzuvlar, her adımda iki metre ilerleyerek pistonlar gibi sabit hızla hareket etti ve eklem yerlerindeki kırışmış deri hışırdadı. İki tarafındaki çalılıklar da yırtılmış tuval gibi bir sesle yerlerinden sökülüyor, omzuyla sağa sola attığı fidanlar fırlayıp yan taraflarına çarpıyordu. Kafasını o taraftan bu tarafa savurup yolunu temizlerken peşinden sürüklenen, birbirine dolanmış büyük bir sarmaşık yığını dişlerinden sarkıyordu. Küçük Toomai sallanan bir dal onu yere süpürmesin diye filin büyük boynunun dibine girdi ve tekrar sırada olmayı diledi.

Çimenler yumuşamaya başlamıştı. Kala Nag'in ayakları yere bastıkça battı ve şapırdadı, vadinin dibindeki gece sisi Küçük Toomai'yi üşütüyordu. Bir su ve çiğneme sesi vardı, bir de akan suyun sıçrama sesi. Kala Nag her bir adımında yeri yoklayarak nehir yatağını geçti. Küçük Toomai, suyun filin bacakları etrafında dönerken çıkardığı sesin ardından, nehrin hem yukarısından hem de aşağısından daha fazla su sesi ve biraz da fil sesi duyabiliyordu. Büyük homurtular ve öfkeli solumalar vardı ve sis yalpalayan, titrek gölgelerle dolu görünüyordu.

Dişleri titrerken, "Hey!" dedi yarı bağırarak. "Fil halkı bu gece dışarıda. Bu o dans o zaman!"

Kala Nag sudan su sıçratarak çıktı, hortumunu üfleyip temizledi ve başka bir tırmanışa başladı. Ama bu sefer yalnız değildi, yolunu kendi bulmak zorunda kalmamıştı. Yol zaten önünde, iki metre genişliğinde hazırlanmıştı. Eğilmiş orman otları iyileşip ayağa kalkmaya çalışıyorlardı. Sadece birkaç dakika önce birçok fil o yöne gitmiş olmalıydı. Küçük Toomai arkasına baktı; arkasın-

da kocaman, yabani bir uzun dişli fil, sıcak kor gibi parlayan küçük, domuzvari gözleriyle sisli nehirden çıkmak üzereydi. Sonra ağaçlar tekrar üzerlerine kapandı ve her taraflarından gelen fil, çarpma ve kırılan dal sesleriyle ileri ve yukarı gittiler.

Sonunda Kala Nag tepenin tam da zirvesinde, iki ağaç gövdesinin arasında kımıldamadan durdu. Ağaçlar, üç-dört dönümlük düzensiz bir alanın etrafında büyüyen bir ağaç çemberinin parçalarıydı. Küçük Toomai'nin gördüğü kadarıyla, yer taştan bir zemin kadar sertleşene kadar çiğnenmişti. Bazı ağaçlar açıklığın merkezinde büyümüştü ama kabukları aşınmıştı ve kabuğun altındaki beyaz gövde ay ışığı huzmeleri altında tamamen parlak ve cilalı görünüyordu. Üst dallardan sarkan sarmaşıklar vardı ve sarmaşık çiçeklerinin taç yaprakları, çit sarmaşığına benzeyen mumlu beyaz şeyler, derin uykuda asılı duruyordu. Ama açıklığın sınırları içinde bir parça yeşillik, çiğnenmiş topraktan başka bir şey yoktu.

Ay ışığı her şeyi demir grisi gösteriyordu, birkaç filin ayakta durduğu yerler hariç; onların gölgesi mürekkep siyahıydı. Küçük Toomai nefesini tutarak yerinden uğramış gözleriyle baktı ve baktıkça ağaç gövdelerinin arasından daha da fazla fil açıklığa geldi. Küçük Toomai sadece ona kadar sayabiliyordu, kaç tane on olduğunun hesabını şaşırana kadar parmaklarıyla tekrar tekrar saydı; başı dönmeye başlamıştı. Açıklığın dışından tepeye doğru yol alırken çalılıkları ezdiklerini duyabiliyordu ama ağaç gövdelerinin arasına girer girmez hayalet gibi hareket ediyorlardı.

Boyun kırışıklıklarında ve kulaklarının katlarında düşmüş yaprak, yemiş ve dallar olan beyaz dişli yabani erkekler, karınlarının altında koşturan bir metre boyun-

da küçük, siyah yavrularıyla şişman, ağır hareket eden dişi filler, dişleri yeni görünmeye başlamış, onlarla gururlanan genç filler, boş, endişeli yüzleri ve sert, kabuk gibi hortumlarıyla ince uzun, sıska kız kuruları, omuzlarından yan taraflarına, daha önceki dövüşlerden kalan, büyük sıyrık ve kesikleri olan, yalnız başlarına yaptıkları çamur banyosunun katılaşmaya başlamış çamuru omuzlarından damlayan, vahşi, yaşlı, yalnız kurt erkek filler, bir tane de kırılmış bir dişi ve yan tarafında tam bir darbenin izi, bir kaplanın pençesinin korkunç sıyrığı olan bir fil vardı.

Kafa kafaya vermiş duruyor, alanda çiftler halinde ileri geri yürüyor veya tek başlarına sallanıp salınıyorlardı. Bir sürü, bir sürü fil vardı.

Toomai, Kala Nag'in boynunda kımıldamadan yattığı sürece ona bir şey olmayacağını biliyordu, zira Keddah sürüşünün telaş ve koşuşturmasında bile yabani bir fil hortumuyla uzanıp eğitilmiş bir filin boynundaki insanı çekmezdi. Hem bu filler, bu gece insanları düşünmüyordu. Bir defasında, ormanda pranga şıngırtısı duyunca ürküp kulaklarını diktiler. Gelen Pudmini'ydi, Petersen Sahib'in evcil fili. Zinciri ısırıp kopartılmıştı; homurdanıp sesli nefesler alarak tepeye çıkıyordu. Kazıklarını kırıp direkt Petersen Sahib'in kampından gelmiş olmalıydı. Küçük Toomai başka bir fil daha gördü, tanımadığı bir fildi; sırtında ve göğsünde derin ip sürtünmesi yaraları vardı. O da tepelerdeki bir kamptan kaçmış olmalıydı.

Sonunda ormanda daha fazla hareket eden fil sesi kalmamıştı, Kala Nag ağaçların arasında durduğu yerden ayrıldı ve kesik kesik bağırıp guruldayarak kalabalığın ortasına gitti. Tüm filler etrafta hareket edip kendi dillerinde konuşmaya başladı.

Hâlâ yerinde yatan Küçük Toomai aşağı, bir sürü geniş sırta, sallanan kulağa, savrulan hortuma ve küçük, devrilen gözlere baktı. Yanlışlıkla diğer dişlere çarpan dişlerin sesini, birbirine sarılan hortumların kuru hışırtısını, dev gibi beden ve omuzların kalabalıkta sürtünüşünü, kocaman kuyrukların şaklayıp hışırdamasını duydu. Sonra ayın önüne bir bulut geldi ve Toomai karanlıkta oturdu. Ama sessiz, düzenli hışırtı, itişme ve guruldama aynı şekilde devam etti. Kala Nag'in her tarafında fil olduğunu ve onu toplantıdan vazgeçirme şansı olmadığını biliyordu, bu yüzden dişini sıkıp titredi. Keddah'ta en azından meşale ışığı ve bağırışlar vardı ama burada karanlıkta yalnızdı ve bir kere bir hortum yaklaşmış ve dizine dokunmuştu.

Sonra bir fil bağırdı ve hepsi beş veya on korkunç saniye boyunca bunu devam ettirdiler. Üstlerindeki ağaçlardan çiy, görünmeyen sırtların üzerine yağmur gibi yağdı; donuk, gürleyen bir ses başladı. Başta çok gürültülü değildi; Küçük Toomai ne sesi olduğunu anlayamıyordu. Ama ses gittikçe arttı. Kala Nag ön ayaklarından birini, sonra diğerini kaldırdı ve ikisini de yere indirdi. Bir-iki, bir-iki. Ağır çekiçler gibi düzenliydi. Filler şimdi hep beraber ayaklarını yere vuruyorlardı, ses bir mağara ağzında çalınan savaş davulununkine benziyordu. Çiyler, düşecek çiy kalmayana kadar ağaçlardan düştü ve gürleme devam etti. Yer sallandı ve titredi. Küçük Toomai sesleri dışarıda bırakmak için ellerini kulaklarına koydu. Ama tek, kocaman, kulak tırmalayıcı ses içinden geçiyordu: işlenmemiş toprak üstündeki yüzlerce ağır ayağın yere vuruşunun sesi. Toomai bir ya da iki kez, Kala Nag'in ve diğer herkesin birkaç adım öne ilerlediğini hissetti. Gümleme sesi sulu, yeşil şeylerin ezilme sesine dönüştü ama bir-iki dakika içinde ayakların sert topraktaki gümleme-

si tekrar başladı. Yakınında bir yerde bir ağaç çatırdayıp gıcırdıyordu. Kollarını uzattı ve ağacın kabuğunu hissetti ama Kala Nag ilerledi, hâlâ yeri çiğniyordu. Toomai açıklıkta nerede olduğunu anlamıyordu. Fillerden ses yoktu, iki ya da üç yavrunun beraber ciyakladığı tek bir sefer dışında. Sonra bir gümbürdeme ve sürtünme sesi duydu ve gümlemeler devam etti. Tam iki saat sürmüş olmalıydı, Küçük Toomai'nin her yanı ağrıyordu ama gece havasının kokusundan gün doğumunun yaklaştığını biliyordu.

Sabah yeşil tepelerin ardından açık bir sarı tonuyla doğdu ve gümleme, ışık bir emirmiş gibi ilk güneş ışınıyla durdu. Küçük Toomai çınlamayı kafasından atamadan, daha pozisyonunu bile değiştiremeden, görüş alanında Kala Nag, Pudmini ve ip sürtünmesi yaraları olan fil dışında fil kalmamıştı. Tepelerin eteklerinde diğerlerinin nereye gittiğini gösteren ne bir işaret ne bir hışırtı ne de bir fısıltı vardı.

Küçük Toomai tekrar tekrar baktı. Açıklık, hatırladığı haline göre gece boyunca büyümüştü. Ortasında daha çok ağaç vardı ama kenarlardaki çalılık ve orman çimenleri ezilmişti. Küçük Toomai bir kez daha baktı. Şimdi çiğneme seslerini anlamıştı. Filler ayaklarını yere vurarak daha çok yer açmışlardı. Sık otları ve sulu şeker kamışlarını çer çöpe, çöpü kıymıklara, kıymıkları küçük ipliklere, iplikleri sert toprağa dönüşene kadar ezmişlerdi.

"Ayh!" dedi Küçük Toomai, gözleri ağırlaşmıştı. "Kala Nag, efendim, Pudmini'yi takip edip Petersen Sahib'in kampına gidelim, yoksa boynundan düşeceğim."

Üçüncü fil, ikisinin uzaklaşışını izledi, homurdandı, olduğu yerde döndü ve kendi yoluna gitti. Doksan veya yüz kilometre ötedeki küçük, yerli bir kralın kuruluşuna ait olabilirdi.

İki saat sonra, Petersen Sahib erken kahvaltısını ederken, o gece çift zincirlenmiş filleri bağırmaya başladılar ve omuzlarına kadar çamura batmış Pudmini, ayakları ağrıyan Kala Nag'le ayaklarını sürüyerek kampa girdi. Küçük Toomai'nin yüzü gri ve acılıydı, saçları yapraklarla doluydu ve çiyden ıslanmıştı ama Petersen Sahib'i selamlamayı denedi ve zayıf bir şekilde bağırdı: "Dans... Fil dansı! Gördüm ve... ölüyorum!" Kala Nag otururken Toomai ölü gibi baygın, boynundan kayıp düştü.

Ama yerli çocukların pek bir zayıflıkları olmadığından, iki saat sonra Petersen Sahib'in hamağında, kafasının altında adamın av montuyla, içinde bir bardak ılık süt, biraz brendi ve eser miktarda kininle hoşnut bir şekilde yatıyordu. Ormanın yaşlı, kıllı, yaralı avcıları önünde üç sıra olmuş halde oturup ona bir ruhmuş gibi bakarken, hikâyesini bir çocuğun yapacağı gibi kısa kelimelerle anlattı ve şöyle bitirdi:

"Şimdi, tek bir kelimem yalansa, görmesi için adam gönderin. Fillerin dans salonlarında ezerek daha fazla yer açtıklarını görecekler ve o dans salonuna giden on ve on ve daha bir sürü on tane iz bulacaklar. Ayaklarıyla yer açtılar. Ben gördüm. Beni Kala Nag götürdü ve gördüm. Hem Kala Nag'in bacakları çok yoruldu!"

Küçük Toomai yattı ve uzun öğleden sonra boyunca alacakaranlıkta uyudu. O uyurken Petersen Sahib ve Machua Appa tepelerde yirmi beş kilometre boyunca iki filin izini takip ettiler. Petersen, fil yakalayarak on sekiz yıl geçirmiş ve sadece bir kez böyle bir dans alanı bulmuştu. Machua Appa'nın orada ne yapıldığını anlamak için açıklığa ikinci kez bakmasına ya da topuğuyla sıkış tıkış toprağı kazımasına gerek yoktu.

"Çocuk doğru söylüyor," dedi. "Tüm bunlar dün gece

yapılmış, ayrıca nehri geçen yetmiş iz saydım. Bak Sahib, Pudmini'nin prangası şu ağacın kabuğunu kesmiş! Evet, o da buradaymış."

Birbirlerine ve inceleyerek etraflarına baktılar, merak ettiler. Zira fillerin yöntemleri, siyah veya beyaz herhangi bir adamın zekâsının kavrayabileceğinden çok ileridedir.

"Kırk yıl ve beş daha," dedi Machua Appa, "efendimi, filleri takip ettim ama asla hiçbir insan çocuğunun, bu çocuğun gördüklerini gördüğünü duymadım. Tepelerin Tanrıları adına, bu... Ne diyebiliriz?" ve kafasını salladı.

Kampa döndüklerinde akşam yemeği zamanıydı. Petersen Sahib yemeğini çadırında yalnız yedi ama kampa iki koyun, biraz kümes hayvanı ve normal payın iki katı un, pirinç ve tuz verilmesi için emirler verdi, zira bir ziyafet olacağını biliyordu.

Büyük Toomai oğlunu ve filini aramak için ovadaki kamptan aceleyle gelmişti ve şimdi onları bulduğunda, onlara ikisinden de korkuyormuş gibi bakıyordu. Kazıklara bağlanmış fil sıralarının önünde parlayan kamp ateşlerinin başında ziyafet vardı ve Küçük Toomai tüm bunların kahramanıydı. Büyük, kahverengi fil yakalayıcıları, iz sürücüler, sürücüler, bağlayıcılar ve en vahşi fili bile eğitmenin tüm sırlarını bilen adamlar, onu aralarında birinden diğerine geçirdiler. Bir ormancı olduğunu, kabul edildiğini ve tüm ormanlarda özgür olduğunu göstermek için alnını yeni öldürülmüş Hint kuşunun göğsünden kanla işaretlediler.

Sonunda, alevler söndüğünde ve odunların kırmızı ışığı fillerin kana batırılmış gibi görünmesine neden olduğunda, tüm Keddahların sürücülerinin başı Machua Appa, Petersen Sahib'in diğer yarısı, kırk yıldır insan yapımı yol görmemiş Machua Appa, böylesine mükemmel

olduğu için Machua Appa'dan başka adı olmayan Machua Appa, Küçük Toomai'yi başının üstünde havada tutarak zıplayıp ayağa kalktı ve bağırdı: "Dinleyin, kardeşlerim! Siz de dinleyin, sıralardaki efendiler, zira ben, Machua Appa konuşuyorum! Bu ufaklık artık Küçük Toomai diye değil, Fillerin Toomaisi diye çağrıla, ondan önce büyük büyükbabasının çağrıldığı gibi. Hiçbir insanın görmediğini o, uzun gece boyunca gördü, fil halkı ve Ormanların Tanrıları ondan yana. Muhteşem bir iz sürücü olacak. Benden daha muhteşem olacak, benden, Machua Appa'dan! Yeni izleri, eski izleri, karışık izleri keskin bir gözle takip edecek! Keddah'ta yabani dişlileri karınlarının altından geçip bağlarken zarar görmeyecek; eğer saldıran bir filin ayaklarının önüne düşerse, fil onun kim olduğunu bilecek ve onu ezmeyecek. Ahey! Zincirlenmiş efendiler," hızla kazık sırasına döndü "işte saklı yerinizde dansınızı gören ufaklık, hiçbir insanın görmediği manzarayı gören! Onu onurlandırın, efendiler! Salaam karo, çocuklarım. Fillerin Toomaisini selamlayın! Gunga Pershad, hey! Hira Guj, Birchi Guj, Kuttar Guj, hey! Pudmini, sen onu dansta gördün, sen de Kala Nag, filler arasındaki incim! Hey! Hep beraber! Fillerin Toomaisine. Barrao!"

O son vahşi bağırmada tüm sıra hortumlarını savurup uçlarını alınlarına değdirdi ve selamlama, normalde sadece Hindistan Valisi'nin duyduğu ezici fil sesleri, Keddah'ın Salaamut'u aniden başladı.

Ama hepsi, hiçbir insanın daha önce görmediğini, geceleyin Garo tepelerinin kalbinde yalnız başına fillerin dansını gören Küçük Toomai'nin uğrunaydı.

Şiva ve Ağustosböceği

(Toomai'nin annesinin bebeğe söylediği şarkı)

Şiva, mahsulü döken, esen rüzgârları yaratan,
Çok öncesinin bir gününün girişinde oturan,
Verdi tüm payını, yemeğini, emeğini, kaderini,
Krala tahtındaki, dilenciye kapıdaki,
Yaratılan her şeyi o, Koruyucu Şiva.
Mahadeo! Mahadeo! Her şeyi o yaptı
Deve için diken, inek için saman,
Uykucular için anne kalbi, ey küçük oğlum benim, aman!
Zenginlere verdiği buğday ve fakirlere verdiği darı,
Parçalanmış hurdalarsa kutsal adama, gezer kapı kapı;
Savaş kaplana, leş çaylağa,
Et ve kemik, geceleri özgür olan lanetli kurtlara.
Hiçbir şeyi yüceltmedi, hiçbirini küçük görmedi
Parbati yanında gelip gidişlerini izledi;*
Düşündü kocasını kandırmayı, Şiva'yı oyuna getirmeyi
Küçük ağustosböceğini çalıp göğsüne saklayıverdi.
Böylece kandırdı, Koruyucu Şiva'yı.
Mahadeo! Mahadeo! Dön ve bak.
Devedir uzun olan, inektir ağır olan,
Ama bu küçük şeylerin en küçüğü, ey küçük oğlum benim, aman!

---

* Şiva'nın karısı. *–çn*

Yardımlar bitince, kadın gülerek şöyle dedi,
"Binlerce ağzın efendisi, biri beslenmemiş değil mi?"
Şiva gülerek cevapladı: "Herkes payına düşeni aldı,
O bile, o ufaklık, kalbinin altında olan saklı."
Göğsünden söktü onu, hırsız Parbati,
Gördü küçük şeylerin en küçüğünün yeni büyümüş bir yaprağı kemirdiğini!
Şiva'ya dua ederek gördü ve korktu ve merak etti,
O gerçekten de yaşayan her şeye yemek vermişti.
Yaratılan her şeyi o, Koruyucu Şiva.
Mahadeo! Mahadeo! Her şeyi o yaptı
Deve için diken, inek için saman,
Uykucular için anne kalbi, ey küçük oğlum benim, aman!

Majesteleri'nin Hizmetkârları

Bölmeyle de çözebilirsin, basit bir oran orantıyla da
Tweedle-dum'ın yolu Tweedle-dee'nin yolu değil ama*
Çevirebilirsin, döndürebilirsin, kıvırabilirsin bırakana dek,
*Pilly Winky'nin yolu Winkie Pop'un yolu değil ama!***

Bir aydır şiddetli yağmur yağıyordu. Hindistan Valisi tarafından kontrol edilmek üzere, Rawal Pindi denen bir yerde toplanmış otuz bin adam ve binlerce deve, fil, at, öküz ve katırdan oluşan bir kampta yağmur yağıyordu. Vali, Afganistan Emiri'ni ağırlayacaktı, çok vahşi bir ülkenin vahşi kralını. Emir yanında koruma olarak daha önce hayatlarında hiç kamp ya da lokomotif görmemiş sekiz yüz adam ve at getirmişti. Orta Asya'dan bir yerlerden yabani adam ve yabani atlar. Her gece bu atlardan bir kısmı kesin iplerini kopartıp karanlıkta, çamurların içinden kampta çılgınca koştururdu veya develer serbest kalır, koşuşturur ve çadırların iplerine takılıp düşerlerdi. Uyumaya çalışan insanlar için bu durumun ne kadar keyifli olduğunu hayal edebilirsiniz. Benim çadırım deve sıralarından çok uzaktaydı ve güvende olduğumu düşünüyordum. Ama bir gece bir adam başını çadıra soktu ve bağırdı. "Çık, çabuk! Geliyorlar! Benim çadırım gitti!"

Neyin geldiğini biliyordum, hemen botlarımı ve yağ-

---

* *Aynadan İçeri*'de, aynı şekilde davranan ikiz karakterler. –*çn*

** Banjo sesini çağrıştırmak üzere kullanılan ses yansımalı kelime. –*çn*

murluğumu giyip hızla sulu çamura çıktım. Küçük Vixen, tilki teriyerim, diğer taraftan dışarı çıktı; sonra kükreme, homurdanma ve köpürme sesi geldi. Direkleri kırılırken çadırın içeri çöktüğünü ve deli bir hayalet gibi dans etmeye başladığını gördüm. Bir deve içine dalmıştı, ne kadar ıslak ve sinirli olsam da gülmeden edemedim. Sonra koşmaya devam ettim çünkü kaç devenin serbest kalmış olabileceğini bilmiyordum. Çok geçmeden, çamurun içinden yolumu açarak kampın görüş alanından çıkmıştım.

Sonunda bir topun arka tarafına takılıp düştüm. Düşünce topların geceleri istiflendiği topçu hattında olduğumu anladım. Çiseleyen yağmurda ve karanlıkta üzerime daha fazla çamur sıçratarak yol almak istemediğim için yağmurluğumu toplardan birinin namlusunun üstüne koydum ve bulduğum iki ya da üç mermi çıkaracağıyla bir çeşit Kızılderili çadırı yaptım. Vixen'in nereye gittiğini ve benim nerede olabileceğimi merak ederek başka bir topun arka tarafı boyunca yattım.

Tam uyumaya hazırlanırken bir koşum takımı şıngırtısı ve bir homurdanma sesi duydum, sonra bir katır yanımdan ıslak kulaklarını sallayarak geçti. Topçu bölüğüne aitti, zira bağlarının, halkalarının, zincirlerinin ve eyer yastığındaki şeylerin tıkırtısını duyabiliyordum. Bu toplar, kullanma zamanı geldiğinde vidalanır gibi birleştirilen, iki parçadan oluşan küçük toplardı. Dağlara, bir katırın yol bulabildiği her yere çıkarılırlardı; taşlık bölgelerde savaşmak için çok kullanışlılardı.

Katırın arkasında kocaman, yumuşak ayakları çamurlarda şapırdayıp kayan, boynu yolunu şaşırmış bir tavuk gibi ileri geri sallanan bir deve vardı. Şansıma, yerliler sayesinde, hayvanların dilinden, vahşi hayvanların dilinden değil tabii, kamp hayvanlarının dilinden ne dediğini bilecek kadar iyi anlıyordum.

Bu, çadırıma düşen deve olmalıydı, zira katıra, "Ne yapmalıyım? Nereye gitmeliyim? Dalgalanan beyaz bir şeyle dövüştüm, bir sopa alıp boynuma vurdu." (Bu benim kırılmış çadır direğimdi ve bunu öğrendiğime sevinmiştim.) "Koşmaya devam mı etmeliyiz?" diye sordu.

"Ah, demek sendin," dedi katır, "kampı rahatsız edenler sen ve senin arkadaşlarındı? Tamam, tamam. Bu yaptığın için sabah dayak yiyeceksin. Ama onun yerine sana şimdiden bir şey de verebilirim."

Katır gerileyip devenin kaburgalarına davul gibi ses çıkaran iki tekme atarken koşum takımının şıngırtısını duydum. "Bir dahakine," dedi, "gece, bir katır bölüğüne koşup, 'Hırsız ve ateş!' diye bağırmaman gerektiğini bilirsin. Otur ve aptal boynunu sessiz tut."

Deve, develere özgü bir şekilde, katlanır cetvel gibi iki büklüm oldu ve sızlanarak oturdu. Karanlıktan düzenli bir toynak sesi geliyordu, büyük bir asker atı geçit törenindeymiş gibi düzenli adımlarla eşkin geldi, bir topun arka kısmının üzerinden atladı ve katıra yakın bir yere indi.

"Utanç verici," dedi burnundan soluyarak. "Bu develer yine saflarımıza dalıp ortalığı karıştırdı, bu hafta üçüncü oluyor bu. Bir at, uyumasına izin verilmezse nasıl formunu koruyabilir? Kim var orada?"

"Birinci Geçmeli Bölüğü'nün ikinci topunun arka kısım katırıyım," dedi katır, "diğeri de anlattığın arkadaşlardan biri. Beni de uyandırdı. Sen kimsin?"

"On beş numara, E asker bölüğü, Dokuzuncu Mızraklı Süvari. Dick Cunliffe'in atı. Biraz dikkatli bak."

"Ah, kusura bakma," dedi katır. "Daha fazlasını görmek için çok karanlık. Bu develer herhangi bir şey için fazlasıyla bıktırıcı değiller mi? Safımdan burada biraz huzur ve sükûnet bulmak için ayrıldım."

"Efendilerim," dedi deve tevazuyla, "gece kötü rüyalar gördük ve çok korktuk. Ben sadece bir 39. Yerli Piyadeler ordu yükü devesiyim, sizin kadar cesur değilim, efendilerim."

"Neden kampta koşturmak yerine, kalıp 39. Yerli Piyadeler'in yükünü taşımadın?" dedi katır.

"Çok kötü rüyalardı," dedi deve. "Özür dilerim. Dinleyin! O ne? Yine koşmaya devam mı etmeliyiz?"

"Otur," dedi katır, "yoksa uzun, çubuk bacaklarını topların arasında kıracaksın." Kulak kabarttı ve dinledi. "Öküzler!" dedi. "Top öküzleri. Bana kalırsa, sen ve arkadaşların kamptaki neredeyse herkesi uyandırmışsınız. Bir top öküzünü uyandırmak epey bir teşvik gerektirir."

Yerde sürüklenen bir zincir sesi duydum. Filler ateş hattına daha fazla yaklaşamadığında ağır kuşatma toplarını taşıyan, boyunduruklu bağlanmış bir çift kocaman, asık suratlı, beyaz öküz omuz omuza beraberce geldiler. Neredeyse zincire basacak olansa başka bir bölük katırıydı. Çılgınca, "Billy," diye bağırıyordu.

"Bu bizim acemilerden," dedi yaşlı katır, asker atına. "Beni çağırıyor. Buradayım delikanlı, ciyaklamayı kes. Karanlık şimdiye dek kimsenin canını yakmadı."

Top öküzleri beraberce yatıp geviş getirmeye başladılar. Genç katır, Billy'ye yaklaştı.

"Yaratıklar!" dedi. "Korkunç, dehşet verici, Billy! Safımıza biz uyurken geldiler. Sence bizi öldürürler mi?"

"Sana son derece ciddi bir dayak atmak gibi mükemmel bir fikrim var," dedi Billy. "Senin eğitimine sahip bir buçuk metrelik bir katırın, bölüğü bu beyefendinin önünde utandırması!"

"Sakin, sakin!" dedi asker atı. "Unutmayın, başlarda hep böyle olurlar. İlk insan gördüğümde, Avustralya'da,

üç yaşında olduğum zamandı, yarım gün boyunca koşmuştum. Eğer bir deve görseydim, muhtemelen hâlâ koşuyor olurdum."

Neredeyse tüm atlarımız, Hindistan'a İngiliz süvari birliği için Avustralya'dan getirilmiş ve askerlerin kendileri tarafından eğitilmişti.

"Doğru dedin," dedi Billy. "Titremeyi kes, delikanlı. Koşumları tüm zincirleriyle sırtıma taktıkları ilk seferde, ön bacaklarımın üzerinde durmuş ve zincirlerin hepsini tekmeleyerek atmıştım. O zamanlar tekmelemenin asıl tekniğini öğrenmemiştim ama bölük daha önce böyle bir şey görmediğini söylemişti."

"Ama bu koşum takımı ya da şangırdayan bir şey değildi," dedi genç katır. "Bunu artık dert etmediğimi biliyorsun, Billy. Ağaç gibi yaratıkları, sıralarda sağa sola düştüler ve köpürme sesleri çıkardılar. Kafa halatım koptu ve sürücümü bulamadım; seni de bulamadım Billy, o yüzden ben de bu... bu beyefendilerle kaçtım."

"Hımm!" dedi Billy. "Develerin serbest kaldığını duyar duymaz kendi hesabıma oradan ayrıldım. Bir bölük geçmeli top katırı, top öküzlerine beyefendi diyorsa, ciddi bir şekilde sarsılmış olmalıdır. Yerdeki arkadaşlar, siz kimsiniz?"

Top öküzleri geviş getirdiler ve beraberce cevapladılar: "Büyük Top Bölüğü'nün birinci topunun yedinci boyunduruğu. Develer geldiğinde uyuyorduk, ayakları altında ezildiğimizde kalktık ve uzaklaştık. İyi yatakta rahatsız edilmektense sessizce çamurda yatmak daha iyi. Şu arkadaşınıza korkulacak bir şey olmadığını söyledik ama öyle çok biliyor ki aksini düşündü. Heh!"

Çiğnemeye devam ettiler.

"Korkmanın sonucu bu," dedi Billy. "Top öküzleri

sana gülüyor. Umarım hoşuna gitmiştir, delikanlı."

Genç katırın dişleri hızla kapandı. Dünyadaki hiçbir şişko, yaşlı öküzden korkmadığıyla ilgili bir şeyler söylediğini duydum. Ama öküzler sadece boynuzlarını tıkırdattılar ve çiğnemeye devam ettiler.

"Korktuktan sonra bir de sinirlenme. Bu korkaklığın en kötü cinsidir," dedi asker atı. "Bence, anlamadıkları şeyler gördülerse, gece korkan herkes affedilebilir. Biz kazıklarımızdan tekrar tekrar kaçtık, dört yüz ellimiz birden. Sırf acemilerden biri, biz kafa halatlarımızın serbest uçlarından ölümüne korkana kadar, Avustralya'da evindeki kamçılı yılanlarla ilgili hikâyeler anlattı diye."

"Kamplarda böyle şeyler olur," dedi Billy. "Ben de çılgınca koşuşturmuyor değilim, bir-iki gün dışarı çıkmadığımda sırf eğlencesi için yapıyorum. Bu arada sen askerlik hizmetinde ne yapıyorsun?"

"Ah, o bambaşka bir hikâye," dedi asker atı. "Dick Cunliffe sırtımda oluyor, dizlerini bana geçiriyor. Tek yapmam gereken ayaklarımı nereye koyacağıma dikkat etmek, arka bacaklarımı altımda düzgün tutmak ve dizgin bilgesi olmak."

"Dizgin bilgesi nedir?" dedi genç katır.

"Avustralya'nın ücra yerlerindeki okaliptüs ağaçları adına!" diye horuldadı asker atı. "Sizin yaptığınız işte dizgin bilgesi olmanın öğretilmediğini mi söylemeye çalışıyorsun? Dizgin boynuna bastırıldığında, birden etrafında dönemezsen, ne yapabilirsin ki? İnsanın için ölüm kalım meselesi, tabii senin için de ölüm kalım meselesi. Dizgini boynunda hissettiğin an altındaki arka bacaklarınla dön. Eğer etrafında dönecek alan yoksa biraz şahlan ve arka bacaklarınla dönerek tekrar yere in. İşte budur dizgin bilgesi olmak."

"Bize böyle öğretilmedi," dedi katır Billy sertçe. "Biz başımızdaki insana itaat etmeyi öğrendik: Söylediğinde in, söylediğinde bin. Sanırım aynı sonuca çıkıyor. Şimdi, tüm bu iyi, havalı işlerle ve şahlanmalarla ki bu dizlerin için çok kötü olmalı, sen ne yapıyorsun?"

"Değişiyor," dedi asker atı. "Genelde bir sürü bağıran, kıllı, ellerinde ordu nalbandının bıçaklarından da fena, uzun, parlak bıçakları olan adamların arasına girmek zorunda oluyorum ve Dick'in botunun yanındaki adamın botuna ezmeden, hafifçe dokunmasına dikkat ediyorum. Dick'in mızrağını sağ gözümün ucuyla görebiliyorum ve güvende olduğumu anlıyorum. Acelemiz varken Dick ve benim karşımıza çıkacak adam ya da at olmak istemezdim."

"Bıçaklar acıtmıyor mu?" dedi genç katır.

"Eh, bir tanesi bir kere göğsümü kesmişti ama o Dick'in hatası değildi."

"Eğer acıttıysa kimin hatası olduğuna fazlasıyla dikkat ederdim!" dedi genç katır.

"Etmelisin zaten," dedi asker atı. "Eğer insanına güvenmiyorsan hemen kaçabilirsin de. Bazı atlarımız öyle yapıyor ve onları suçlamıyorum. Dediğim gibi, Dick'in suçu değildi. Adam yerde yatıyordu, üzerine basmamak için uzandım ve beni aşağıdan kesti. Bir dahaki sefere yatan bir adamın üzerinden geçmek zorunda kalırsam üzerine basacağım. Sertçe."

"Hımm!" dedi Billy. "Kulağa çok aptalca geliyor. Bıçaklar her zaman pis şeylerdir. Yapılacak en doğru şey, iyi dengelenmiş bir eyerle bir dağa tırmanmak, dört ayağınla sıkıca tutunup kulaklarını dört açmak ve sürünüp emekleyerek kıvrıla kıvrıla gitmek, ta ki sadece senin toynakların için yeri olan, herkesten onlarca metre yukarıdaki bir

kayalığa çıkana kadar. O zaman da kıpırdamadan durup sessiz olursun. Bir insandan senin için düşünmesini asla isteme, delikanlı. Toplar birleştirilirken sessiz olursun, sonra da çok çok aşağılarda küçük bombaların ağaç tepelerine düşmesini izlersin."

"Hiç tökezlemiyor musunuz?" dedi asker atı.

"Derler ki bir katır tökezlediğinde, bir tavuğun kulağını kesebilirsin*," dedi Billy. "Arada bir kötü yüklenmiş bir eyer bir katırın canını sıkabilir ama bu çok nadirdir. Sana işimizi göstermek isterdim. Güzeldir. İşin nedenine gelince, insanların ne yapmaya çalıştıklarını anlamam üç yılımı aldı. İşin tekniği ufuk çizgisinde asla görünmemek, çünkü eğer görünürsen sana ateş edebilirler. Bunu unutma, delikanlı. Her zaman olabildiğince saklı kal, yolundan iki kilometre sapmak zorunda kalsan bile. Bu tarz tırmanışlarda bölüğe ben liderlik ediyorum."

"Ateş eden insanlara ulaşma şansın olmadan sana ateş edilmesi mi?" dedi asker atı, bu işe kafa yorarak. "Buna dayanamazdım. Dick'le saldırmak isterdim."

"Ah, hayır, istemezdin. Konumlarını alır almaz tüm saldırıyı topların yaptığını biliyorsun. Bu bilimsel ve temiz bir iş. Ama bıçaklar? Peh!"

Yük devesi bir süredir kafasını ileri geri sallıyordu, dolaylı olarak söz almak için sabırsızlanıyordu. Sonra boğazını temizleyip gergin bir şekilde şöyle dediğini duydum:

"Ben... ben... ben de biraz dövüştüm ama tırmanarak ya da koşarak değil."

"Hayır. Şimdi sen bahsedince," dedi Billy, "pek de tırmanmak veya koşmak için yaratılmış gibi durmuyorsun. Eh, nasıl dövüştün, yaşlı saman balyası?"

---

* Tavukların dışarıda, kesilebilecek kulakları yoktur. Katır asla tökezlemediğini ima ediyor. -*çn*

"En doğru yolla," dedi deve. "Hepimiz oturduk..."

"Ah, eyer sabitleyici ve göğüslük kayışım adına!" dedi asker atı fısıldayarak. "Oturdunuz mu?"

"Hepimiz oturduk, yüzümüz birden," diye devam etti deve. "Büyük bir meydandaydık, insanlar semer ve eyerlerimizi meydanın dışına yığdılar, ardından sırtlarımızın üzerinden ateş ettiler. İnsanlar ateş etti, meydanın her bir yanına ateş ettiler."

"Ne çeşit insanlar? Her önüne çıkan insan olur mu?" dedi asker atı. "At sürme okulunda bize yatmayı ve efendimizin üzerimizden ateş etmesini kolaylaştırmayı öğretiyorlar ama Dick Cunliffe bunu yapması için güvendiğim tek insan. Bu iş bel kısmımı gıdıklıyor, hem ayrıca kafam yerdeyken göremiyorum."

"Üzerinden kimin ateş ettiğinin ne önemi var?" dedi deve. "Yakınında bir sürü insan ve bir sürü başka deve var, tabii kocaman duman bulutları da. O zamanlarda korkmuyorum. Kımıldamadan oturup bekliyorum."

"Ve yine de," dedi Billy, "kötü rüyalar görüp geceleri kampın keyfini kaçırıyorsun. Eh! Yatıp oturmaktan bahsetmiyorum bile. Bir insanın üzerimden ateş etmesine izin vermeden önce benim arka ayaklarımın ve onun kafasının birbirine söyleyecek bazı şeyleri olurdu. Hiç bunun kadar berbat bir şey duydunuz mu?"

Uzun bir sessizlik oldu, sonra top öküzlerinden biri kafasını kaldırdı ve "Bu gerçekten de çok aptalca. Dövüşmenin tek bir yolu vardır," dedi.

"Ah, devam et," dedi Billy. "Lütfen bana aldırmayın. Sanırım siz arkadaşlar kuyruklarınızın üzerinde dövüşüyorsunuz?"

"Tek bir yolu var," dedi ikisi birden. (İkiz olmalıydılar.) "O yol da bu. İki kuyruklu bağırır bağırmaz, (iki kuy-

ruklu, kamp argosunda fil anlamına gelir) yirmi boyunduruğumuz birden büyük topa koşmak."

"İki kuyruklu ne için bağırır?" dedi genç katır.

"Diğer tarafta dumanın daha yakınına gitmeyeceğini göstermek için bağırır. İki kuyruklu büyük bir korkaktır. Sonrasında biz, büyük topu hep beraber çekeriz. Heya! Hullah! Heeyah! Hullah! Kedi gibi tırmanmayız ya da buzağılar gibi koşmayız. Yirmi boyunduruğumuz birden, tekrar boyunduruktan çıkarılana kadar düz ovayı geçeriz. Büyük toplar, ova boyunca çamur duvarlı bir şehirle konuşup o duvarın parçaları düşerken ve toz, bir sürü sığır eve dönüyormuş gibi kalkarken otlanırız."

"Ah! Ve otlanmak için o zamanı mı seçiyorsunuz?" dedi genç katır.

"O zaman ya da bir başkası. Yemek her zaman iyidir. Tekrar boyunduruğa bağlanıp topu iki kuyruklunun beklediği yere geri çekene kadar yemek yeriz. Bazen şehirlerde konuşmaya karşılık veren büyük toplar olur ve bazılarımız öldürülür. İşte o zaman geriye kalanlar için daha çok otlanma olur. Bu kader. Her halükârda, iki kuyruklu büyük bir korkak. Dövüşmenin en doğru yolu budur. Biz Hapur'dan kardeşleriz. Babamız Şiva'nın kutsal boğalarındandı. Son sözümüzü söyledik."

"Eh, bu akşam kesinlikle bir şeyler öğrendim," dedi asker atı. "Siz, geçmeli top bölüğü beyefendileri, arkanızda iki kuyruklu varken, size büyük toplarla ateş edildiği sırada yemek yeme eğilimi hissediyor musunuz?"

"Oturup insanların üzerimize yayılmasına izin verme veya bıçakları olan insanların üzerine koşma eğilimi hissettiğimiz kadar. Hiç böyle bir şey duymadım. Bir dağ kayalığı, iyi dengelenmiş bir yük, kendi yolunu seçmene izin vereceğine güvenebileceğin bir sürücü... İşte o zaman

aradığın katır benim. Ama bu diğer şeyler için? Hayır!" dedi Billy ayağıyla yere vurarak.

"Tabii ki," dedi asker atı, "herkes aynı şekilde yaratılmadı. Ailenin, baba tarafından, birçok şeyi anlayamadığını oldukça iyi görebiliyorum."

"Benim baba tarafından ailemi kafana takma," dedi Billy öfkeyle, zira her katır babasının bir eşek olduğunun hatırlatılmasından nefret ederdi. "Babam bir Güneyli beyefendisiydi ve karşısına çıkan her atı yerle bir edebilir, ısırıp mahvolana dek tekmeleyebilirdi. Bunu unutma, seni koca kahverengi Brumby!"

Brumby hiç eğitilmemiş vahşi at anlamına gelir. Bir yarış atının, bir at arabası atı tarafından "patinajcı" diye çağrıldığında hissettiklerini hayal edin, o zaman Avustralyalı atın nasıl hissettiğini anlayabilirsiniz. Atın gözünün akının karanlıkta parladığını gördüm.

"Buraya bak, ithal edilmiş Malaga eşeğinin oğlu," dedi dişlerinin arasından. "Haberin olsun, anne tarafımdan Carbine'le, Melbourne Kupası'nın kazananıyla akrabayım ve benim geldiğim yerde papağan ağızlı, domuz kafalı, oyuncak bezelye fırlatan top bölüğünden herhangi bir katır tarafından nallarımız çakılmadan sürülmeye alışık değiliz. Hazır mısın?"

"Gardını al!" diye haykırdı Billy. İkisi de birbirlerine dönük halde şahlandılar, öfkeli bir kavga bekliyordum ki karanlıktan gurlayan, gürleyen bir ses bağırdı. "Çocuklar, orada ne için kavga ediyorsunuz? Sessiz olun."

İki hayvan da bir tiksinti homurtusuyla yere indi, zira ne at ne de katır bir filin sesini dinlemeye dayanabiliyordu.

"İki kuyruklu!" dedi asker atı. "Ona dayanamıyorum. İki tarafta da kuyruğu olması adil değil!"

"Lafı ağzımdan aldın," dedi Billy, eşlik etmek için asker atına yanaşarak. "Bazı konularda çok benziyoruz."

"Sanırım onları annelerimizden almışız. Tartışmamıza değmez. Merhaba! İki kuyruklu, bağlı mısın?"

Hortumu boyunca attığı bir kahkahayla, "Evet," dedi iki kuyruklu. "Gece için kazığa bağlandım. Siz arkadaşların dediklerinizi duydum. Ama korkmayın. Oraya gelmiyorum."

Öküzler ve deve, yarı yüksek sesle, "İki kuyrukludan korkmak mı? Ne saçmalık ama!" dediler. Ve öküzler devam etti. "Duyduğun için üzgünüz ama gerçekler böyle. İki kuyruklu, neden ateş ettiklerinde toplardan korkuyorsunuz?"

Küçük bir çocuğun şiir okurken yaptığı gibi bir arka bacağını diğerine sürterek, "Eh," dedi iki kuyruklu, "anlar mısınız tam olarak bilemiyorum."

"Anlamıyoruz ama topları çekmek zorundayız," dedi öküzler.

"Bunu biliyorum ve düşündüğünüzden daha cesur olduğunuzu da biliyorum. Ama durum benim için farklı. Geçen gün, bölük kaptanım bana Kalınderitus Anakronizm dedi."

"Bu da savaşmanın başka bir yolu sanırım?" dedi Billy, morali düzelmeye başlıyordu.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsunuz tabii ki ama ben biliyorum. Ne o ne bu, ikisinin ortasında demek. Ben de tam olarak oradayım. Kafamın içinde, bir bomba patladığında ne olacağını görebiliyorum, siz öküzler göremiyorsunuz."

"Ben görebiliyorum," dedi asker atı. "En azından biraz. Bu konuda düşünmemeye çalışıyorum."

"Ben senden daha fazlasını görebiliyorum ve bu ko-

nuda düşünüyorum. İlgilenilmesi gereken çok şeyim olduğunu biliyorum, hasta olduğumda kimsenin beni nasıl iyileştireceğini bilmediğini de biliyorum. Tek yapabildikleri ben iyileşene kadar sürücümün ödemesini kesmek ve sürücüme de güvenmiyorum."

"Ah!" dedi asker atı. "Bu her şeyi açıklıyor. Ben Dick'e güveniyorum."

"Sırtıma bir alay Dick koysan da bu beni daha iyi hissettirmez. Rahatsız olmama yetecek kadar şey biliyorum, devam edebilmek içinse yeterince şey bilmiyorum."

"Anlamıyoruz," dedi öküzler.

"Anlamadığınızı biliyorum. Size anlatmıyorum. Siz kanın ne olduğunu bilmiyorsunuz."

"Biliyoruz," dedi öküzler. "Toprağın emdiği, kokan kırmızı şey."

Asker atı havaya tekme attı, sıçradı ve homurdandı.

"Onun hakkında konuşmayın," dedi. "Kokusunu, sadece düşünerek, şu an alabiliyorum. Kaçmak istememe neden oluyor, Dick sırtımda olmadığında."

"Ama burada kan yok," dedi deve ve öküzler. "Neden bu kadar salaksın?"

"Çok rezil bir şey," dedi Billy. "Kaçmak istemiyorum ama hakkında konuşmak da istemiyorum."

"Artık siz de oradasınız!" dedi iki kuyruklu, açıklamak için kuyruğunu sallayarak.

"E herhalde. Zaten tüm gece buradaydık," dedi öküzler.

İki kuyruklu ayağını üzerindeki demir halka şıngırdayana kadar yere vurdu. "Ah, sizinle konuşmuyorum. Siz kafanızın içini göremiyorsunuz."

"Hayır. Biz dört gözümüzün dışını görüyoruz," dedi öküzler. "Biz doğrudan önümüzü görüyoruz."

"Eğer başka hiçbir şey yapmadan sadece bunu yapabilseydim, büyük topları çekmeniz için size hiç ihtiyaç olmazdı. Eğer bölük komutanım gibi olsaydım, o ateşleme başlamadan önce olacakları kafasının içinde görebiliyor, tir tir titriyor ama aynı zamanda kaçamayacak kadar çok şey biliyor, eğer onun gibi olsaydım topları çekebilirdim. Ama o kadar bilge olsaydım, burada olmazdım. Eskiden olduğum gibi ormanda bir kral olurdum. Günün yarısında uyur, istediğimde banyo yapardım. Bir aydır düzgün bir banyo yapmadım."

"Tüm bunlar çok iyi de," dedi Billy, "bir şeye uzun bir isim vermek onu daha iyi yapmaz."

"Hıh!" dedi asker atı. "Sanırım ben iki kuyruklunun ne demek istediğini anladım."

"Bir dakika içinde daha da iyi anlayacaksın," dedi iki kuyruklu öfkeyle. "Şimdi bana sadece bundan neden hoşlanmadığınızı açıklayın!"

Öfkeyle, tüm gücüyle hortumundan bağırmaya başladı.

"Durdur şunu!" dedi Billy ve asker atı beraberce. Ayaklarını yere vurduklarını ve titrediklerini duyabiliyordum. Bir filin bağırtısı her zaman iğrençtir, özellikle de karanlık bir gecede.

"Durmayacağım," dedi iki kuyruklu. "Nedenini açıklayabilir misiniz, lütfen? Hhrrmph! Rrrt! Rrrmph! Rrrhha!"

Sonra aniden durdu. Karanlıkta hafif bir sızlanma duydum ve Vixen'in sonunda beni bulduğunu anladım. Dünyada bir filin diğerlerinden daha çok korktuğu bir şey varsa, bunun havlayan küçük bir köpek olduğunu Vixen da benim kadar iyi biliyordu. Bu yüzden kazığına bağlı iki kuyrukluyu korkutmak için durdu ve büyük ayaklarının

etrafında acı acı havladı. İki kuyruklu ayaklarını yere sürtüp cırladı. "Git buradan, küçük köpek!" dedi. "Bileklerimi koklama, yoksa seni tekmelerim. İyi, küçük köpek! Tatlı, küçük köpekçik! Evine git, seni havlayan küçük hayvan! Ah, neden kimse onu almıyor? Beni bir dakika içinde ısıracak."

"Bana öyle geliyor ki," dedi Billy, asker atına, "arkadaşımız iki kuyruklu çoğu şeyden korkuyor. Tören alanının öbür tarafına tekmelediğim her köpek için tam bir öğün yeseydim, neredeyse iki kuyruklu kadar şişman olurdum."

Islık çaldım ve Vixen bana koştu. Her tarafı çamurluydu. Burnumu yaladı ve kampın her yerinde beni aramasıyla ilgili uzun bir hikâye anlattı. Onun hayvanların konuşmasını anladığımı bilmesine izin vermiyorum, yoksa bunu lehine kullanır. Onu paltomun içine düğmeledim. İki kuyruklu ayaklarını yere sürtüp vurdu ve kendi kendine homurdandı.

"Olağanüstü! Gerçekten olağanüstü!" dedi. "Ailemizde var. Şimdi, o küçük, iğrenç hayvan nereye gitti?"

Hortumuyla etrafını kontrol ettiğini duydum.

"Hepimiz farklı yollardan etkileniyoruz," diye devam etti sümkürerek. "Şimdi, sanırım siz beyefendiler ben bağırdığımda paniğe kapıldınız."

"Tam olarak paniğe kapılmadık," dedi asker atı, "ama eyerimin olduğu yerde eşek arıları varmış gibi hissettim. Yine başlama."

"Ben küçük bir köpekten korkuyorum, buradaki deve geceleri gördüğü kötü rüyalardan korkuyor."

"Hepimizin aynı yolla savaşmak zorunda olmaması bizim için büyük şans," dedi asker atı.

"Benim bilmek istediğim," dedi uzun bir süredir ses-

siz olan genç katır, "en başından neden savaşmak zorunda olduğumuz."

"Çünkü bize öyle söylendi," dedi asker atı küçümser bir homurdanmayla.

"Emirler," dedi katır Billy ve dişleri sinirle kapandı.

"Hukm hai!"* dedi deve gurlayarak, iki kuyruklu ve öküzler tekrar ettiler. "Hukm hai!"

"Evet ama emirleri kim veriyor?" dedi acemi katır.

"Başımızda yürüyen ya da sırtında oturan, dizginlerini tutan ya da kuyruğunu büken insanlar," dedi Billy, asker atı, deve ve öküzler birbiri ardına.

"Ama onlara kim emir veriyor?"

"İşte şimdi çok fazla şey bilmek istiyorsun, delikanlı," dedi Billy, "bu da dayak yemenin bir yolu. Tek yapman gereken, başındaki adama itaat etmek ve soru sormamak."

"Oldukça haklı," dedi iki kuyruklu. "Her zaman itaat edemem, çünkü ben ne o ne bu, ikisinin ortasındayım. Ama Billy haklı. Emirleri veren adama itaat et, yoksa dayak yemenin yanı sıra bir de bütün bölüğü durdurursun."

Top öküzleri gitmek için ayağa kalktılar. "Sabah oluyor," dediler. "Safımıza döneceğiz. Sadece gözlerimizin dışını gördüğümüz doğru ve pek zeki de değiliz. Ama yine de, bu gece korkmayan tek halk biziz. İyi geceler, cesur halklar."

Kimse cevap vermedi. Asker atı konuyu değiştirmek için , "O küçük köpek nerede? Bir köpek etrafta bir insan olduğu anlamına gelir," dedi.

"Buradayım," diye havladı Vixen, "insanımla beraber topun arka kısmının altındayım. Seni koca, sakar deve hayvanı seni, çadırımızı altüst ettin. İnsanım çok kızgın."

---

* "Bu bir emirdir!" –*çn*

"Öf!" dedi öküzler. "Beyaz olmalı!"

"Tabii ki beyaz," dedi Vixen. "Siyah bir öküz sürücüsü tarafından bakıldığımı mı sanıyorsunuz?"

"Huah! Ouach! Ugh!" dedi öküzler. "Bırakın da hızlıca uzaklaşalım."

Çamurda ileri atıldılar ve her nasılsa boyunduruklarını bir cephane vagonunun direğine çarpmayı başardılar, boyunduruk da oraya sıkıştı.

"İşte şimdi başardınız," dedi Billy sakince. "Çabalamayın. Gün ışıyana kadar burada takılı kaldınız. Hem ne oldu ki birden?"

Öküzler, Hint sığırlarının yaptıkları gibi öfkeden burunlarından soluyarak uzun, ıslık gibi sesler çıkarmaya başladılar. İttirdiler, sıkıştırdılar; döndürdüler, ayaklarını yere vurdular; kaydılar ve vahşice homurdanırken neredeyse çamura düştüler.

"Birazdan boyunlarınızı kıracaksınız," dedi asker atı. "Beyaz insanla sorununuz ne? Ben onlarla yaşıyorum."

"Onlar... bizi... yiyorlar! Çek!" dedi yakındaki öküz. Boyunduruk tıngırdayarak koptu ve ikisi birden garip bir biçimde sendelediler.

Daha önce Hint sığırlarının İngilizlerden neden bu kadar korktuğunu bilmiyordum. Sığır eti yiyoruz, hiçbir sığır sürücüsünün dokunmadığı şeyi ve tabii ki sığırlar bundan hoşlanmıyor.

"Kendi zincirlerimle kırbaçlanayım! Bunlar gibi iki koca hantalın böyle panik yapacağı kimin aklına gelirdi ki?" dedi Billy.

"Boş ver. Şu adama bakacağım. Tanıdığım çoğu beyaz adamın cebinde yiyecek bir şeyler olur," dedi asker atı.

"Sizden ayrılıyorum o zaman. Ben de onlara pek düşkün olduğumu söyleyemeyeceğim. Hem, uyuyacak yer-

leri olmayan beyaz adamlar büyük ihtimalle hırsız oluyorlar ve benim sırtımda epey bir devlet malı var. Benimle gel delikanlı, safımıza dönelim. İyi geceler, Avustralya! Yarın geçit töreninde görüşürüz sanırım. Görüşürüz, yaşlı saman balyası! Hislerini kontrol etmeye çalış, olmaz mı? İyi geceler, iki kuyruklu! Yarın alanda yanımızdan geçersen bağırma. Sıramızın dizilişi bozuluyor."

Katır Billy yaşlı, tecrübeli bir askerin fiyakalı aksamalarıyla topallayarak uzaklaştı, bu sırada asker atı göğsüme doğru sokuldu, ben de ona bisküvi verdim. Vixen ki kendisi pek kibirli küçük bir köpektir, asker atına onun ve benim sahip olduğumuz çok sayıda at hakkında beyaz yalanlar söyledi.

"Yarın arabamla geçit törenine geliyorum," dedi. "Nerede olacaksın?"

"İkinci süvari taburunun sol tarafında. Tüm alay için zamanı ben ayarlıyorum, küçük hanım," dedi at kibarca. "Şimdi Dick'e dönmeliyim. Kuyruğum tamamen çamura bulandı, beni geçit töreni için giydirirken iki saat sıkı çalışması gerekecek."

Otuz bin kişinin katılacağı büyük geçit töreni o öğleden sonra yapılacaktı. Vixen ve benim Hindistan Valisi'ne ve ortasında kocaman elmastan yıldız olan yüksek, büyük, siyah astragan yününden şapkasıyla Afganistan Emiri'ne yakın, güzel bir yerimiz vardı. Geçidin ilk kısmı güneşliydi, alaylar hep beraber hareket eden bacaklarla ve sıralanmış toplarla başımız dönene kadar dalga dalga ilerlediler. Sonra güzel, eşkin gidiş şarkısı *Bonnie Dundee* ile süvariler geldi, arabasında oturan Vixen kulak kabartmıştı. Mızraklıların ikinci süvari taburu yanlarından yıldırım gibi geçti. Asker atı oradaydı, kuyruğu ipekten yapılmış bir kumaş gibiydi. Kafasını göğsüne çekmiş,

bir kulağı önde bir kulağı geride, tüm alayı için zamanı ayarlıyordu. Bacakları vals müziği gibi akıcı ilerlemekteydi. Sonra büyük toplar geldi. İki kuyruklunun ve iki başka filin, kırk librelik kuşatma toplarına koşulduklarını gördüm; arkalarından yirmi boyunduruk öküz yürüyordu. Yedinci çiftin yeni bir boyunduruğu vardı, oldukça gergin ve yorgun görünüyorlardı. En son geçmeli toplar geldi. Katır Billy tüm bölükleri kendisi yönetiyormuş gibi davranıyordu, koşum takımları parlayana kadar yağlanıp cilalanmıştı. Katır Billy için tek başıma tezahürat yaptım ama hiç sağına soluna bakmadı.

Yağmur tekrar yağmaya başladı. Hava bir süreliğine, bölüklerin ne yaptığını görmek için fazla sisliydi. Ova boyunca büyük, yarım bir çember yapmışlardı, bir sıra halinde yayılıyorlardı. Sıra uzadı ve uzadı ve uzadı, ta ki bir kanattan diğerine yaklaşık bir kilometre uzunluğuna varıncaya kadar. Adeta insan, at ve toplardan oluşan sağlam bir duvardı. Sonra Hindistan Valisi ve Afganistan Emiri'ne doğru geldiler. Yaklaştıkça, motorlar çok hızlı çalıştığında gemi güvertelerinde olduğu gibi yer sarsılmaya başladı.

Orada olmadığınız sürece, bölüklerin bu düzenli yürüyüşlerinin, bunun sadece bir geçit töreni olduğunu bilseler de, izleyiciler üzerinde nasıl korkutucu bir etki yarattığını hayal edemezsiniz. Emire baktım. O zamana kadar şaşkınlık ya da herhangi bir şeyin küçük bir belirtisini bile göstermemişti. Ama şimdi gözleri gittikçe büyüyordu; atının dizginlerini eline aldı ve arkasına baktı. Bir an için kılıcını çekip savurarak arkada, arabalarındaki İngiliz kadın ve erkeklerin arasından yolunu açacak gibi göründü. Sonra ilerleyiş aniden durdu. Yer kıpırdamadı. Tüm sıra selam verdi, otuz bando birden beraberce çal-

maya başladı. Bu, geçit töreninin sonuydu. Bölükler yağmurda kamplarına döndüler, asker bandosu çalıp söylemeye başladı.

Hayvanlar ikişer ikişer ilerlediler,
Heya!
Hayvanlar ikişer ikişer ilerlediler,
Top katırı ve filler,
Hepsi Nuh'un gemisine bindiler,
Yağmurdan kaçmak için!

Sonra emirle gelen Orta Asyalı, yaşlı, kır ve uzun saçlı, rütbeli birinin yerli bir subaya sorular sorduğunu duydum.

"Şimdi," dedi, "bu mükemmel şey hangi yöntemlerle yapıldı?"

Subay, "Bir emir verildi, onlar da itaat ettiler," diye yanıtladı.

"Ama hayvanlar insanlar kadar akıllı mı?" dedi adam.

"Onlar da insanlar gibi itaat ediyorlar. Katır, at, fil veya öküz sürücüsüne itaat ediyor. Sürücü astsubayına, astsubay üsteğmene, üsteğmen yüzbaşına, yüzbaşı binbaşına, binbaşı albaya, albay da üç alayı yöneten tuğgenerale, tuğgeneral de İmparatoriçe'nin hizmetkârı olan valiye itaat eden orgenerale. İşte böyle yapıldı."

"Afganistan'da da böyle olsaydı!" dedi adam. "Zira orada hepimiz kendi isteklerimize itaat ediyoruz."

"İşte bu yüzden," dedi yerli subay bıyıklarını burarak, "sizin itaat etmediğiniz emiriniz, bizim valimizden emir almak için buraya gelmek zorunda."

Kamp Hayvanlarının Geçit Töreni Şarkısı

TOPÇULARIN FİLLERİ

İskender'e Herkül'ün gücünü ödünç verdik,
Alınlarımızın bilgeliğini, dizlerimizin kurnazlığını verdik;
Eğdik boyunlarımızı hizmet için: bir daha serbest kalmadılar,
Yol açın! Yol, üç metrelik topçuları için
Kırk Librelik treninin!

TOP ÖKÜZLERİ

Koşum takımlarının içindeki kahramanlar bir gülleden kaçınıyor,
Barut hakkında bildikleriyse her birinin canını sıkıyor;
Sonra biz devreye girip topları yine çekiyoruz
Yol açın! Yol, yirmi boyunduruk için
Kırk Librelik treninin!

SÜVARİ ATLARI

Omzumdaki damga adına, en güzel şarkı
Mızraklılar, zırhlılar, süvariler tarafından çalınanı,
Benim için "ahır" ve "su"dan daha sevimli
Eşkin gidiş şarkısı "Bonnie Dundee"!

Besleyin, ehlileştirin, eğitin, tımar edin,
Bize iyi sürücüler ve bolca yer verin,
Süvari taburlarına ayırın ve izleyin bizi
Savaş atlarının şu şarkıyla yürüyüşünü: "Bonnie Dundee"!

GEÇMELİ TOP KATIRLARI

Ben ve yoldaşlarım tırmanırken bir tepeye,
Patika, yuvarlanan taşlardan kaybolmuştu ama biz ilerledik yine de;
Zira delikanlılar, kıvrılıp tırmanabilir, çıkabiliriz her yere,
Ah, dağ yükseklerinde bunları yapmak bizim için büyük zevktir, fazladan bir-iki bacağımız olsa hele!

O zaman iyi şanslar tüm askerlere, yolumuzu seçmemize izin veren;
Kötü şanslar tüm sürücülere, bir yükü düzgün yükleyemeyen;
Zira delikanlılar, kıvrılıp tırmanabilir, çıkabiliriz her yere,
Ah, dağ yükseklerinde bunları yapmak bizim için büyük zevktir, fazladan bir-iki bacağımız olsa hele!

ORDU YÜKÜ DEVELERİ

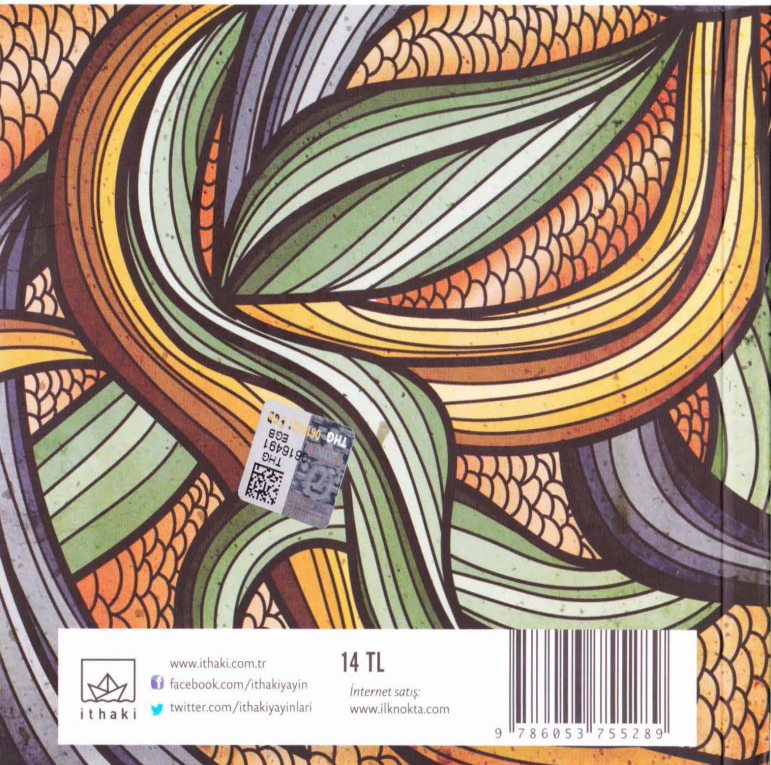
Bizim yok develere özgü bir melodimiz,
Yürürken dans edebileceğimiz,
Ama her boyun bir trombondur
(Rtt-ta-ta-ta! Trombondur!)

Yürüyüş marşımız da budur:
Yapamam! Yapma! Yapmamalıyım! Yapmayacağım!
Aktaralım sıra boyunca
Birilerinin yükü kaydı sırtından,
Keşke benimki olsa!
Birilerinin yükü çıktı yoldan
Yaşasın bir mola ve şamata!
Urrr! Yarrh! Grr! Arrh!
Birileri yakaladı yükü şu anda!

TÜM HAYVANLAR BERABERCE

Kampın çocuklarıyız biz,
Rütbemize göre hizmet ederiz hepimiz;
Boyunduruğun ve itişin çocukları,
Sürü ve koşumun, semer ve yükün çocukları.
Bakın ova boyunca sıralarımıza,
Benzer yeniden eğilmiş bir ayak halatına,
Uzanır, kıvrılır, yuvarlanırız,
Savaş alanında yol açarız!
Adamlar yanımızda yürüyen,
Cansız, sessiz, yorgun görünen,
Anlatamazlar neden onlar ya da biz
Her gün yürümeli ve acı çekmeliyiz.
Kampın çocuklarıyız biz,
Rütbemize göre hizmet ederiz hepimiz;
Boyunduruğun ve itişin çocukları,
Sürü ve koşumun, semer ve yükün çocukları!

Ben ormanda doğdum. Orman Kanunu'na uydum ve aramızda pençesinden diken çıkarmadığım tek kurt yoktur. Tabii ki onlar benim kardeşlerim!



ithaki

www.ithaki.com.tr
facebook.com/ithakiyayin
twitter.com/ithakiyayinlari

14 TL

İnternet satış:
www.ilknokta.com

9 786053 755289